

GROOT ROTTERDAM PANORAMA

26 SEPTEMBER 1935 - No. 38

LOSSE NUMMERS 15 CEN

EEN MEISJE UIT SAVOYE

LEES IN DIT NUMMER: LARIO — EEN TOCHT LANGS COMO-MEER

Geworden tot spot voor de menschen, wij edele arctische vogels.

Wiel van der Randen:

*Een helling naar het water
waarvan we glijden als 't regent.*

MIJMERINGEN EENER PINGUÏN

**Dichterlijke ontboezeming
van een pinguïn in Artis
te Amsterdam.**

GELUKKIG de pinguïns, die in hun Arctisch vaderland in 't eeuwige ijs leven in de blijdschap en den eenvoud des harten. Waar heerlijke koude heerscht, sneeuwstormen loeien over de mateloze ijsvlakte en 't licht nooit verdwijnt.

En ontelbare soortgenooten deftig op den rotsigen bodem terneerzitten in plechtige vergadering.

Of bliksemsnel duiken, jagend hun prooi, de argeloze visschen in 't diepe, ijskoude water.

O, zalige dagen, dat we voor 't eerst probeerden de kleine, onbevederde, slechts tot zwemmen geschikte vleugels.

En vol vurigen wasdom koddig rondartelden in die heerlijke wereld van ijs en sneeuw, door geen plantengroei ontsierd.

Op de ijzige hoogten van Queen Maryland stonden we met kloppende harten en zagen de schepen, die voorbij stoomden aan den horizon.

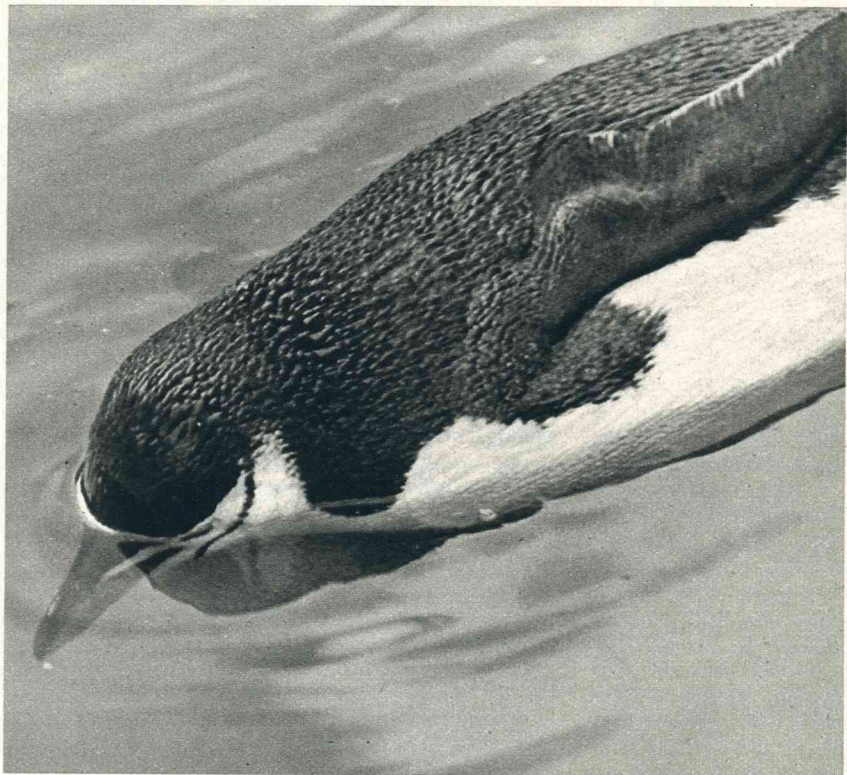
En ongeduldig wachtten we 't teken der ouders tot de jacht op den visch, argeloos zwevend in 't smaragdgroene water.

O, innig geliefd, onvergetelijk Zuidpoolland, uit

..... of deftig terneerzitten in plechtige vergadering.

Gevoerd uit de hand van een mensch met reeds gestorven visschen.

De jacht op de visch in 't ijskoude, smaragdgroene water.

Rechts: Griselda, de goudhaar-pinguin, die ik zeer bemin.

Doch gevoerd uit de hand van 'n mensch met reeds gestorven visschen, Slijten we onze dagen in heimwee en eindelooze verveling.

Mijn rechteroog, dat traande, is door de op-passers bekeken.

En behandeld met druppels uit 'n fleschje, door den dokter gegeven.

Griselda, de goudhaar-pinguin, die ik zeer bemin, is ziek en weigert te eten.

De kostelijke visch, spiering en makreel, haar door de menschen geboden.

Waar 't „aoea” weerklinkt van den ijsbeer, den machtigen vijand, en leeuwen en tijgers zijn onze bureu.

'n Gemetseld verblijf met trapjes, die we huppelend bestijgen.

En 'n helling naar 't water, waarvan we glijden, als 't regent, met zotte beweging.

Tot vermaak van 't publiek, dat lachend dan toeziet.

Geworden tot spot voor de menschen, wij edele, arctische vogels.

Geen jacht op de visch in 't koude, smaragd-groene water.

En m'n hart is benauwd en 'k vrees 't verlies van die liefde, bloeiend in deez' vreemde gewesten.

Waar geen berg is, de zon schijnt en de vliegen ons omzoemen in de stilte des middags.

Waar geen ijs is, tenzij dan in pakjes van vijf en tien centen.

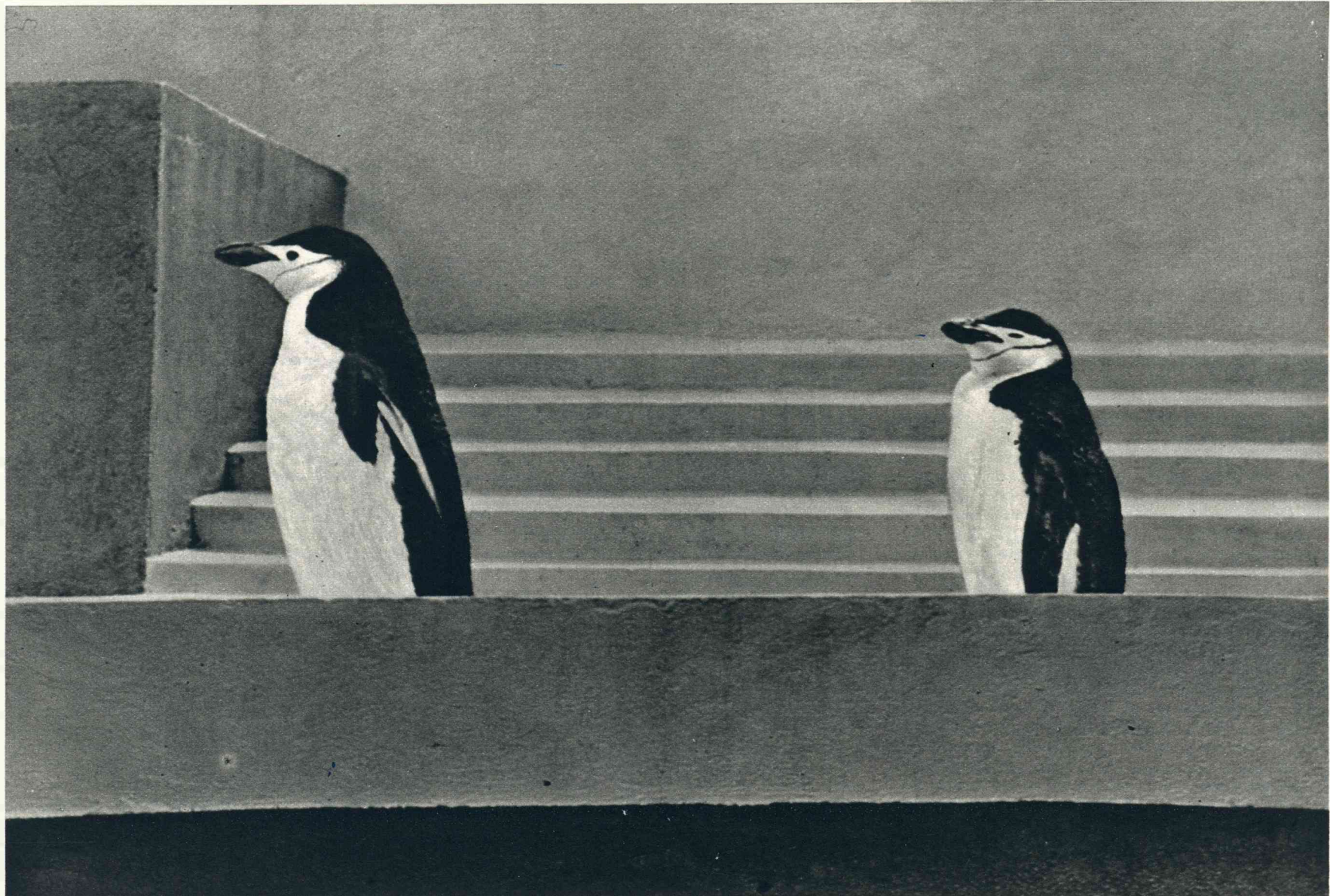
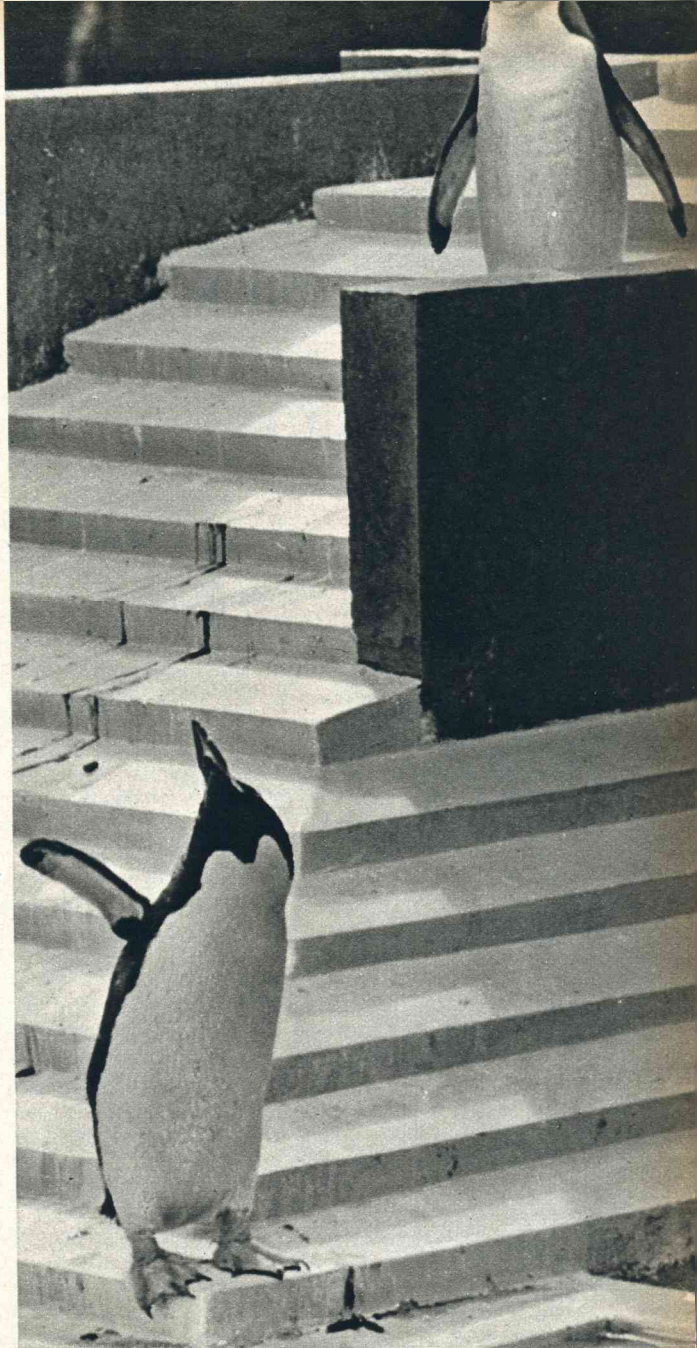
Waar de kinders aan likken met gulzige tongen en oogen rond van begeerte.

Hoewel met z'n vijven, zijn we eenzaam hier en verlaten.

Als de kraanvogel, gebleven in 't ruwe jaargetijde, als z'n broeders zoeken de lente in 't zonnige Zuiden.

En we schreeuwen in koor, luid en schril, van woede en heimwee en pure verveling.

Hier slijten we onze dagen in heimwee en verveling.

DE PUZZLE VAN MENEER HINTON

door George Hennyon

HET was een zonderlinge en tragische geschiedenis met dien diefstal, waaraan meneer Hinton zich aan 't eind van een alleszins eervolle loopbaan schuldig maakte. Zonderling om het motief en tragisch om de noodlottige gevolgen, waarvan de ernst in géén verhouding stond tot de onschuldige bedoeling, waarmee het misdrijf was gepleegd.

Meneer Hinton stal niet uit nooddrift, of om eenige andere reden van socialen aard. Als procuratiehouder van de Londensche Manhattan Bank verdiende hij ongeveer een ministersalaris en aangezien zijn behoeften gering waren, bezat hij op vier en vijftigjarigen leeftijd reeds een grooter vermogen, dan hij vermoedelijk voor zijn dood nog verteren kon.

Evenmin lag er een psychisch defect of morele zwakte aan zijn misdrijf ten grondslag. Meneer Hinton was geen kleptomaan en nog minder een zwakkeling, die geen weerstand wist te bieden aan de verleiding. Het éénige motief, dat hem deed besluiten de Manhattan Bank van honderdduizend pond te berooven, was gelegen in het plotseling opgekomen verlangen, eens 'n grap uit te halen met Scotland Yard, den detectives een onontwarbare puzzle voor te leggen, en in zijn zucht, een sensatie te verwekken, waarvan hij zelf het geheimzinnige middelpunt zou zijn. Dat was het zonderlinge motief, dat slechts te verklaren viel uit de doodelijke verveling, waarmee zijn eenzaam leven op de rimpelooze eb van den tijd langzaam maar zeker naar zijn einde heengleed.

Ziehier de puzzle, die meneer Hinton Scotland Yard voor wilde leggen. Op den een of anderen Maandagmorgen zou hij constateeren, dat er uit de kluis van de Manhattan Bank een bedrag van honderdduizend pond verdwenen was. De contrôleklok zou aanwijzen, dat de kluisdeur op Zondagmiddag drie uur op normale wijze geopend was geweest, zoodat de verdenking van den diefstal slechts kon vallen op meneer Byrdless, den directeur, en op hem zelf, wyl zij de eenigen waren, die een sleutel hadden van de kluis.

De nasporingen zouden uitwijzen, dat de Bank op het uur van den diefstal betreden was door iemand met een rooden baard, dus meneer Byrdless. Maar meneer Byrdless was gewoon zijn weekend in Parijs door te brengen en het zou hem natuurlijk niet moeilijk vallen zijn alibi te bewijzen. De politie zou dus denken aan een mystificatie en vanzelfsprekend de verdenking richten op hem, meneer Hinton. Doch als zij hem aan een verhoor zou onderwerpen, zou hij eveneens zijn alibi aantoonen en wel op een manier, die geen twijfel kon laten aan zijn onschuld. En daarmee zou hij een puzzle hebben samengesteld, waarvan Scotland Yard wel grijze haren kon krijgen, maar nimmer de oplossing zou kunnen vinden....

Zoo zag het geval er uit in meneer Hinton's gedachten. Zijn bedoelingen waren overigens volmaakt onschuldig. Hij zou het geld mee naar huis nemen en het na een paar dagen, als de detectives zich moe hadden gestaard op de puzzle, netjes in een envelop gepakt in de brievenbus van de Bank deponeren. Daarmee gaf hij nog het aanschijn aan een nieuw mysterie, even verbluffend en onverklaarbaar als het eerste.

De zwakke plek van de puzzle lag natuurlijk in het alibi, dat meneer Hinton zou moeten bewijzen. Het lezen van eenige duizendtallen detectivegeschiednissen had hem echter zeer vindingrijk gemaakt in dit opzicht en die zwakke plek baarde hem dan ook niet de minste zorg.

Meneer Hinton had Hydepark uitgekozen als de plaats, waar hij op het tijdstip van den diefstal zoogenaamd aanwezig wilde zijn. Hydepark is Zondagmiddags het Londensche forum, waar zich talrijke hagepredikers doen hooren. De bekendste onder hen was een zekere John Higgins, een Quaker, die precies om kwart voor drieën zijn geïmproviseerd spreekgestoelte beklom en een half uur lang met gloed

van overtuiging zijn levensbeschouwing verkondigde. Hij had een vaste plaats en een vasten tijd om te preeken, nu reeds twintig jaar lang, zoolang als meneer Hinton zich onder zijn gehoor had bevonden. En het was op die gewoonte en regelmaat, dat deze met geraffineerde vindingrijkheid het valsche bewijs van zijn onschuld wilde gronden.

Den eerstvolgenden Zondag stapte meneer Hinton na de lunch in zijn auto en reed naar Hydepark. Hij was vergezeld van zijn hond en had ook zijn fototoestel bij zich, met nog twee ongebruikte opnamen. Hij parkeerde zijn auto en liep het veld op, waar de samenkomsten werden gehouden. Het grasveld bood een aanblik, waarmee hij al sinds jaren vertrouwd was geworden: een groote ruimte, omzoomd door geboomte, met links, rechts en in de verte dicht opeengepakte groepen toehoorders, die aandachtig naar de sprekers luisterden. Precies zoo had het veld er den vorigen Zondag uitgezien en precies zoo zou het er ook den volgende Zondag om drie uur uitzien. Als het dan tenminste óók zoo'n stralende zomerdag zou zijn als vandaag. Het eenige verschil zou zijn, dat er volgende week misschien weer wat meer blaren van de boomen gesneuveld zouden zijn, maar dat was op een foto niet te zien.

Het was precies kwart voor drieën, toen mr. John Higgins zijn preekgestoelte op het midden van het veld beklom en zich met een groet tot zijn overtalrijk publiek richtte. Op hetzelfde oogenblik riep meneer Hinton zijn hond, liet hem netjes zitten en nam een foto van hem. Toen plaatste hij zijn toestel op het statief, richtte de lens zoodanig, dat een gedeelte van Higgins' auditorium op de opname zou komen te staan en zette zich vervolgens naast zijn hond op korten afstand van de lens in het gras neer. En daarop drukte hij met de punt van zijn wandelstok den sluiters van het toestel naar omlaag....

Tevreden stond meneer Hinton op. Hij had een alibi: dezen Zondag had hij zich tusschen kwart vóór en kwart over drieën onder het gehoor bevonden van meneer John Higgins in Hydepark. Doch dit alibi kon óók dienst doen voor den volgende Zondag, mits het even helder weer was als vandaag en meneer Higgins zijn gewone spreekbeurt hield. Was dit inderdaad het geval, dan zou hij elke verdenking met betrekking tot den voorgenomen diefstal van zich af kunnen wentelen, want niemand kon aan een foto-afdruk zien, of de opname één of acht dagen oud was.

Toen meneer Hinton dien middag thuis kwam, sloot hij zijn fototoestel zorgvuldig weg. Met het ontwikkelen van de film wilde hij wachten tot de diefstal gepleegd was, wyl het hem lang niet onmogelijk leek, dat de chemische experts van Scotland Yard op den dag af konden uitmaken, wanneer de ontwikkeling van het negatief had plaats gehad. Nadat hij zich tenslotte nog een roode pruik, een valschen baard en een grijze regenjas had aangeschaft, zooals meneer Byrdless er altijd een droeg, was hij met de voorbereidingen voor den diefstal gereed en wachtte hij ongeduldig den Zondag af.

Meneer Hinton had geluk; dien Zondag was het weer even stralend mooi als den vorigen. 's Morgens neusde hij in de Sunday Express de rubriek „Samenkomsten" na en knikte tevreden. Daar stonden ze allen aangekondigd: Higgins, Smitson, Brown en vele andere hagepredikers van Hydepark. Meneer Byrdless was gisteren naar Parijs gevlogen en had dus een alibi; neen, er was niets op tegen, om zijn plan heden uit te voeren....

„Mary, ik ga naar Hydepark," zei meneer Hinton 's middags na de lunch tegen zijn huishoudster. „Ik neem den hond mee, misschien maak ik wel een kiekje van hem. Gewonen tijd thuis, vier uur."

„Jawel, meneer," antwoordde de huishoudster en daarop stapte meneer Hinton met zijn fototoestel de deur uit en haalde zijn auto uit de garage.

Het was twee uur, toen hij wegreed. Hij begaf

zich naar Hydepark en zag het preekgestoelte van John Higgins reeds opgericht staan. Op een eenzaam plekje stopte hij en bracht vlug een kleine metamorphose tot stand. Hij had nu rood haar en een rooden baard en was gekleed in een grijze regenjas. Hiermee leek hij weliswaar nog niet sprekend op meneer Byrdless, maar van de tien personen, die hem de Bank zouden zien binnengaan, zouden er negen zweren, dat het de Bankdirecteur zelf was geweest, als zij met hem werden geconfronteerd.

Meneer Hinton ging echter niet over één nacht ijs. Er mocht geen fout in zijn puzzle voorkomen, want dan was niet alleen de aardigheid eraf, doch bovendien zou hij er zwaar voor moeten boeten. Zijn volgende zorg gold daarom nogmaals de spreekbeurt van John Higgins. Hij trad een openbare telefooncel binnen en belde de woning van den Quaker op.

„Is meneer Higgins nog van plan vandaag te spreken, mevrouw?" vroeg hij de dame, die hij aan de telefoon kreeg.

„Ja zeker, hij is al onderweg naar Hydepark," antwoordde de dame en gerustgesteld hing meneer Hinton de telefoon op.

Het was nu half drie en hij moest zich dus haasten, om ongeveer drie uur aan de Bank te kunnen zijn. Snel reed hij de Ring Road om en de Mount Street in. En geheel vervuld als hij was van zijn puzzle, lette hij niet op den voetganger, die bij Aud Ley Street den rijweg overstak. Wel zag hij plotseling iemand springen en tegelijk hoorde hij een fellen angstkreet en kreeg de wagen een schok. Hevig verschrikt remde hij. Doch eensklaps viel het hem in, dat hij vermomd was. Als de politie hem verhoorde, zou het haar onmiddellijk opvallen, dat hij een valschen baard en een pruik droeg en welk een opzien zou het niet wekken, indien bekend werd, dat hij vermomd ging als meneer Byrdless!..

Meneer Hinton wierp een snellen blik door het achterrautje. Hij zag den aangereden voetganger moeilijk opstaan, geholpen door een paar ijlings toegeschoten getuigen. Hij slaakte een zucht van verlichting; het scheen dus niet ernstig te zijn. Met een vluchtigen blik in het rond overtuigde hij zich, dat er niemand in de rustige Zondagsstraat was, die op hem lette. En toen gaf hij plotseling vol gas en ging er haastig vandoor. Twintig minuten later zette hij zijn auto op een bouwterrein neer in de buurt van de Manhattan Bank en ging met rustigen tred verder. Hij was het gevaar van een aanhouding gelukkig ontkomen en hoefde zich nu nergens meer ongerust over te maken.

Toen meneer Hinton de Manhattan Bank naderde, stonden aan de overzijde van de straat twee heeren te praten. Hij voelde hun blikken, toen hij de buitenhekken en de deur ontsloot en tevens merkte hij nog op, dat uit het hoogste venster van het kantoorgebouw aan den overkant een huisbewaarder op hem neerzag.

„Heel goed," mompelde hij, terwijl hij de deur achter zich sloot. En glimlachend bedacht hij, dat meneer Byrdless er slecht voor zou komen te staan, indien hij eens geen alibi kon aantoonen. Maar dit laatste was natuurlijk onmogelijk, iemand, die niets te verbergen had, kon zijn alibi altijd bewijzen.

Het was twee minuten over drieën toen meneer Hinton de kluisdeur opende. Hij stak honderd banknoten bij zich van duizend pond, sloot vervolgens de deur en verliet de Bank. Zonder overhaasting wandelde hij weg, sloeg een hoek om en zat tien minuten later weer achter het stuur. Nadat hij zich van zijn vermomming had ontdaan, reed hij naar de city. Hier bezocht hij een fotograaf, gaf hem opdracht zijn film te ontwikkelen en af te drukken en keerde vervolgens naar huis terug.

Dienzelfden Zondagavond om acht uur belde hij den fotograaf nog eens op. Op zijn informatie vernam hij, dat alle foto's mooi scherp waren uitgevallen en niets te wenschen overlieten. Deze verzekering nam zijn laatste zorg weg. Was het anders geweest, waren de foto's mislukt, dan zou hij verplicht zijn geweest het ontvreemde bedrag den volgende morgen weer terug te leggen in de kluis. Doch nu mocht de raadselachtige geschiedenis gerust haar beloop nemen. De puzzle was volmaakt; thans was aan Scotland Yard de eer, haar naar eigen believen en inzicht uit te knobbelen....

Den volgende morgen om half tien heerschte er een geweldige consternatie in de kantoren der Manhattan Bank: meneer Hinton had ontdekt, dat er een bedrag van niet minder dan honderd-

duizend pond uit de kluis verdwenen was. Het personeel holde met ontdane gezichten het eene vertrek in en het andere uit, de loketten bleven voorloopig gesloten en er werd geen slag meer uitgevoerd.

Meneer Hinton had zijn rol meesterlijk onder de knie. Hij sprak geen woord, doch liep met een ernstig gelaat de hal op en neer, ongeduldig wachtend op de politie, die hij terstond in kennis had gesteld van den opzienbarenden diefstal. Tegelijk met een inspecteur van Scotland Yard, die vergezeld was van een drietal deskundige medewerkers, verscheen meneer Byrdless op het kantoor. Hij kwam pas van Parijs gevlogen, juist zooals elken anderen Maandagmorgen.

De ontdekking van meneer Hinton verwekte evenveel ontsteltenis bij meneer Byrdless, als verbazing bij de politiemannen. De inspecteur onderzocht vluchtig de kluis en constateerde, dat zij den vorigen dag om drie uur geopend was geweest en géén sporen van braak vertoonde. Daarop liep hij naar de telefoon en gaf opdracht, den diefstal per radio om te roepen en er het verzoek aan toe te voegen, geen duizend-ponds-biljetten in betaling of ter wisseling aan te nemen, voor de aanbidders zich gelegitimeerd hadden. Toen keerde hij met een ernstig gezicht bij meneer Byrdless terug, die zich juist de geschiedenis nog eens voor de tweede maal liet verhalen.

„Mijne heeren, het staat als een muur zoo vast, dat deze kluisdeur op normale wijze geopend is,” begon hij met een stem vol overtuiging. „De diefstal kan slechts gepleegd zijn door iemand, die in het bezit was van de sleutels. Wilt u mij eens zeggen, wie die bewaart?”

Meneer Hinton trok een zéér ernstig gezicht, doch heimelijk genoot hij. Dáár lag zij: de puzzle. . .

„Ik bewaar één stel,” antwoordde hij rustig en veinzend, den ontstelden blik van meneer Byrdless niet op te merken.

„En ik het tweede,” vulde deze aan met een stem, waarin hoorbaar ergernis en tegenzin klonken. „Meneer Hinton en ik, een derde stel bestaat niet.”

De inspecteur keek hen beiden even aan en schudde het hoofd. „Een puzzle,” constateerde hij tot groote voldoening van meneer Hinton. „Hebt u misschien een van beiden uw sleutels ergens onbeheerd laten liggen, zoodat een derde er gebruik van kon maken?”

„Ik zat in Parijs met mijn sleutels,” antwoordde meneer Byrdless een beetje droog en wéér wierp hij zijn procuratiehouder een verontrusten blik toe.

„En ik draag mijn sleutelbos aan een ketting, die bevestigd is aan mijn koppel,” zei meneer Hinton met een nauwelijks onderdrukten klank van triomf in zijn stem. „Ik kán ze dus niet onbeheerd laten liggen, ziehier. . .”

Hij haalde een bos sleutels uit zijn broekzak en rukte er even aan. Het was een feit: waar meneer Hinton ging, gingen ook zijn sleutels.

Wéér schudde de inspecteur het hoofd. „’t Is een puzzle,” mompelde hij. „Het begint te lijken op kwade trouw. . .”

Voordat meneer Byrdless had kunnen vragen, wat die insinuatie betekende, werd er geklopt.

„Inspecteur, hier is een man van den overkant, die misschien een inlichting kan geven aangaande den diefstal,” meldde een agent, die buiten op post was gezet.

„Laat binnenkomen!” gelastte de inspecteur.

Met een heimelijken glimlach van vermaak zag meneer Hinton den huisbewaarder binnentreden, die hem gisteren de Bank binnen had zien gaan. De man groette, wierp een schichtigen blik op meneer Byrdless en wendde zich tot den inspecteur.

„Ik heb zooeven door de radio van dien diefstal gehoord, meneer. Ik wilde even komen zeggen, dat ik gisterenmiddag om drie uur iemand de Bank binnen heb zien gaan.”

De inspecteur sprong op, terwijl meneer Byrdless een verrast gezicht trok.

„Om drie uur. . . hoe zag hij eruit, hoe kwam hij binnen?” viel de inspecteur opgewonden uit.

De ooggetuige haalde diep adem, als wilde hij moed verzamelen voor zijn antwoord. „Hij kwam gewoon met den sleutel binnen, meneer. En hij had een rooden baard en rood haar, dáár staat-ie. . .”

Er viel een ijzige stilte in na die woorden. De blik van den inspecteur onderzocht het verschrikte gezicht van meneer Byrdless en deze scheen plotseling dol te worden.

„Die man is gek, laat ’m terstond opbergen!” schreeuwde hij. „Is dat een schandaal! Inspecteur,

ZORG VOOR DEN WINTER

ik eisch het: laat ’m opbergen, die kerel is gevaarlijk, zéér gevaarlijk. . .”

Hij stikte bijna in zijn verontwaardiging en de huisbewaarder werd rood van woede. Voor meneer Hinton was dat alles echter zeer vermakelijk, hij had nog nooit zoo’n grappige situatie beleefd in het deftige privé-kantoor van de Manhattan Bank. . .

De huisbewaarder liet intusschen die beleedigen niet op zich zitten.

„Ik kán zeer gevaarlijk zijn, maar dan toch alleen voor dat soort schurken, als u er een bent,” kwam hij driftig een pas naar voren. „U behoeft met mij geen kunstjes uit te halen, ik ben zeker van mijn zaak. U hebt nog dezelfde jas aan als gisteren, een grijze regenjas. . .”

Meneer Byrdless scheen een oogenblik geneigd op den man aan te vliegen, doch eensklaps werd hij ijsig kalm.

„Inspecteur, wees zoo goed en bel het Departement van Binnenlandsche Zaken even op,” verzocht hij op koelen toon. „Ik ben gisteren van twee tot vijf uur op bezoek geweest bij onzen gezant in Parijs. Onze consul-generaal was er ook en vanmorgen ben ik gelijk met hem naar Londen teruggekeerd. Hij zou zich na aankomst op ’t vliegveld regelrecht naar Binnenlandsche Zaken begeven, dus roept u hem even aan de telefoon. En laat dien kerel zoo spoedig mogelijk opbergen; hij is abnormaal, zeer gevaarlijk, zeg ik u.”

De inspecteur kwam onder den indruk en maakte een gebaar, waaruit viel op te maken, dat hij alle verdenking liet varen. Doch dit maakte meneer Byrdless juist opnieuw driftig.

„Ik stà erop, u móét onmiddellijk telefoneren,” viel hij barsch uit. „En anders zal ik uw chefs verzoeken dit te doen.”

Die bedreiging maakte nog meer indruk, dan het alibi van meneer Byrdless. De inspecteur greep haastig naar de telefoon en verbond zich met het Departement. En inmiddels keek de huisbewaarder, heelemaal van zijn stuk gebracht, angstig rond, en stond meneer Hinton te genieten. Meneer Byrdless had een schitterend alibi en dadelijk kwam de beurt aan hem. En dan zou de puzzle onoplosbaar blijken, beslist onoplosbaar. . .

Met een ontdaan gezicht legde de inspecteur de telefoon neer. „’t Is in orde, meneer, ik twijfelde er geen oogenblik aan,” wendde hij zich tot meneer Byrdless. Toen wierp hij den onthutsten huisbewaarder een strengen blik toe. „Je hebt je leelijk vergist, vriend; je mag voortaan wel oppassen, dat je iemand niet zoo klakkeloos beschuldigt. Wacht maar op den corridor, ik moet je dadelijk nog eens hebben.”

De ooggetuige droop af en de inspecteur keek ietwat aarzeland, alsof hij bevreesd was een nieuwen flater te slaan, naar meneer Hinton.

„Dat is blijkbaar ’n mystificatie geweest gisteren,” hernam hij. „Meneer Byrdless is hier in elk geval niet geweest. U hebt het tweede stel sleutels onder uw berusting, meneer Hinton. Hebt u misschien gisterenmiddag omstreeks het uur van den diefstal uw riem afgelegd of geslapen, zoodat een ander u de sleutels ont-

futselen kon? Het lijkt wel onwaarschijnlijk, maar. . .”

Schouderophalend brak de inspecteur den zin af. Meneer Hinton schudde krachtig het hoofd. „Uitgesloten, inspecteur. Ik slaap nooit ’s middags. Gisterenmiddag ben ik van ongeveer half drie tot half vier in Hydepark geweest. Ik heb er ’n paar foto’s genomen van mijn hond en naar John Higgins geluisterd.”

De inspecteur knikte. „Naar John Higgins, den Quaker?”

„Juist, ik ga elken Zondag naar hem luisteren,” antwoordde meneer Hinton met een flauwen glimlach. „Indien u het wenscht — ik begrijp natuurlijk zeer goed, dat het bezit van die sleutels bepaalde verdenkingen wekt — dan kan ik u de foto’s laten zien, die ik gisteren in Hydepark maakte. Op een daarvan kom ik voor met mijn hond en een deel van het auditorium van John Higgins. ’t Was ongeveer drie uur, dat ik die kiek nam. In elk geval was het tusschen kwart vóór en kwart over drieën, want John Higgins spreekt nooit langer. En een kind kan dus begrijpen, dat ik me onmogelijk. . .”

„In orde,” viel de inspecteur hem plotseling in de rede. En tot verbijstering en schrik van meneer Hinton haalde hij een paar handboeien uit zijn zak. „Geef me uw polsen maar,” verzocht hij, vriendelijk glimlachend. „John Higgins heeft gisteren toevallig niet geprekeerd en u kunt dus onmogelijk naar hem geluisterd hebben. Jammer voor u, dat u er niets van gehoord hebt: dicht bij Hydepark, op den hoek van Mount Street en Aud Ley Street, werd hij overreden door een onbekend gebleven auto, die er ijlings vandoor ging. . .”

Meneer Hinton kreeg twee jaar voor zijn onontwarbare puzzle

Aan de Tremezzina, de streek ter weerszijden van Cadenabbia, waar palmen, agaven, bamboeplanten en andere tropische en subtropische planten zich tussen het eeuwige groen zonnen, heerscht steeds durende lente. De Tremezzina, gezien van de villa Serbelloni te Bellagio.

Comasken. En het is of de tijd er stilstaat.

Hier hadden eens de oude Romeinen hunne zomerpaleizen langs het meer, dat zij Larius Lacus noemden — „Lario” noemt de moderne Italiaan het, want ondanks het feit, dat hij een kilometerreter is, heeft hij zijn liefde voor een groot verleden behouden.

Geen wonder! Zie den Dom en wees onder den indruk van een bouwwerk, dat in drie eeuwen tot stand kwam en dat, ondanks alle bouwstijlen, die opeenvolgende geslachten toepasten, geworden is tot één geheel van ingetogen schoonheid.

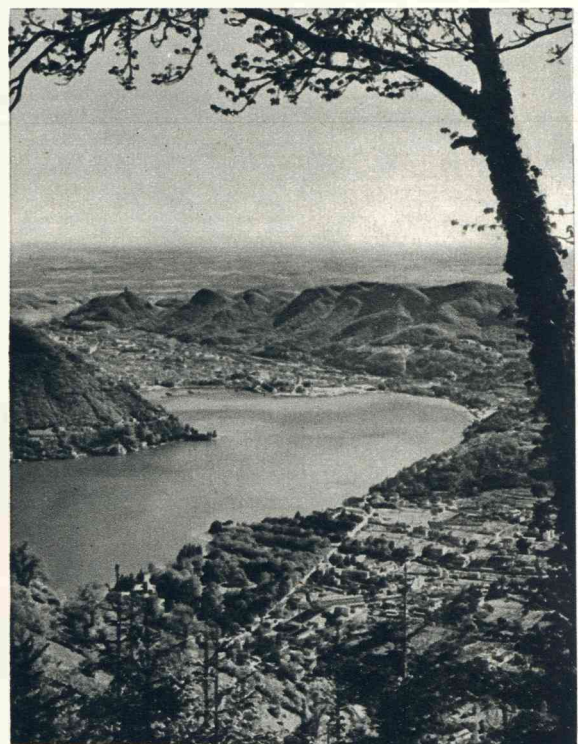
Geen wonder, die liefde voor het verleden. Werden niet in Como Plinius de Jongere, de natuurkundige, geboren en Alexander Volta, de vader der moderne electro-techniek?

Het is een merkwaardige man, die ons rondleidt in het ronde gebouw aan het meer, dat voor luttele jaren werd opgericht ter eere van den grooten burger Volta.

Iets van Liszt heeft hij, de kleine, enthousiaste man, die ons in dien Tempio Voltiano, den Tempel van Volta, rondleidt en druk gesticulerend alle relikwieën toont, die aan Volta herinneren: de van likeurglaasjes gemaakte batterijen, de kikkerpootjes, de eerste Volta'sche zuil, de electroforen en electroscoopen en al dat wonderlijks, dat in het brein van een groot pionier der wetenschap voor bijna anderhalve eeuw ontstond.

„Olandesi!” — Hollanders. Dank zij een opgevangen uitroep van verbazing heeft hij ons geclassificeerd, de kleine Liszt, die ons zoo in vervoering over Volta vertellen kan. En dan spreekt hij ons over de groote mannen van het kleine landje aan de zee, over Musschenbroek, alsof hij hem gekend heeft, en laat ons in het bezoekersalbum de handteekeningen zien van eenige der geleerdste Nederlanders van onzen tijd.

Wie had gedacht, dat we in Como met bewondering

Van de bergen ter hoogte van Cernobbio, het plaatsje, waar de wereldberoemde Villa d'Este ligt, heeft men dit uitzicht op het meer, met de stad Como op den achtergrond. Duidelijk zien wij hier, hoe de bergen om Como de laatste uitloopers der Alpen vormen en achter hen de wijde Lombardysche laagvlakte begint.

★ L A R I O ★

Meer van kleurenpracht en zonneschijn

Per auto langs een Noord-Italiaansch meer

WIJ hadden het wonder van den St. Gotthardt beleefd, het wonder, dat de trein u in een korte spanne tijds van tunnelduister wegvoert uit een Noordsche wereld naar het Zuiden van zonlicht, van lachende kleuren en van herinneringen aan een grootsch verleden.

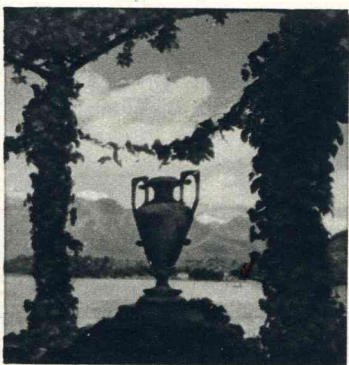
Het donker van den tunnelnacht was plotseling gevallen over het woeste berglandschap, dat Noordsch was, met zijn Allemannische, zwaar-bedaakte huizen, zijn wijnstokken en zijn breedgeschouderde, gedrongen Allemannische menschen. Doch even plotseling was het zonlicht wedergekeerd, het zonlicht, dat thans over het Latijnsche Zuiden scheen; dat straalde op kleurige gebouwen, op horizontale wijnranken, die over cyclopische muurtjes hingen, en op menschen van tengerder bouw.

Zoo spoorden wij verder door het land van Tessino — staatkundig Zwitsersch, maar Italiaansch van karakter — tot even over de grens het doel bereikt was.

Como! Como en zijn meer.

Daar lag dan de stad, een amphitheater van blanke huizen en steenrood geribde daken, Como aan zijn meer, dat nauw ingesloten ligt tusschen het kroezende groen van zijn bergen.

Lichtendwitte dorpjes, die rondom zich strekken langs de oevers, welke smal zijn, of hangen ter halver

hoogte van de als coulissen langs elkaar geschoven bergen. In het blauwgroene water weerspiegelen zich de villa's van de grooten der laatste eeuwen, stijlvolle bouwwerken, verheven en als vroom mediteerend in een paradijs van zonlicht en mystieke schaduwpartijen.

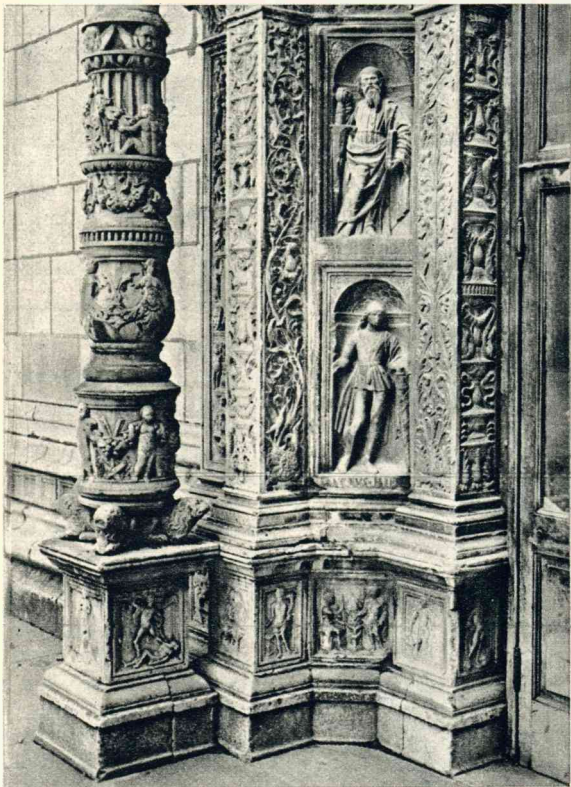
Wij zagen elkander aan, twee reisgenooten uit het Noorden, wier oogen gewend zijn aan den verren horizon en aan de gewasschen aquarel-kleuren van een land van wind en regen.

„Hoe kan een mensch zich hier ongelukkig gevoelen!” — Wij zeiden het tegelijkertijd, uit den grond van ons hart.

En toen gingen we naar het Lido, om ons onder te dompelen in het heerlijke water van het meer, om ons nog meer een te gevoelen met zoo'n gebenedijde omgeving.

Como is knus en Como is grootsch!

Het is er gezellig flaneeren in de nauwe straten, waar schaduw is, terwijl de toppen der huizen lichten in fel zonlicht. Het is er gezellig zitten op een der vele café-terrassen aan het groote plein, dat op het meer uitzielt, Piazza Cavour, het trefpunt van de

Rijk is het witmarmeren beeldhouwwerk van den Dom, getuige deze opname van een hoekje aan een der ingangen.

zouden hooren spreken over Musschenbroek, den in ons land bijna onbekenden geleerde?

Omhoog brengt ons de chauffeur, die als alle achter het stuur zittende Italianen slechts één tempo kent, vol gas!

Wij rijden langs een lange allee van ranke cypressen, waarvan elke stam een naam draagt, een naam van een der in den wereldoorlog gevallen zonen van de stad. Slank verheffen zij zich naar den blauwen hemel, deze boomen, en hun eindeloze rij is als een aandoenlijk symbool van herrijzenis. Viale della Rinnembranza — de laan der nagedachtenis.

Wanneer wij boven zijn, zien we van de hoogte van San Fermo della Battaglia neer op de stad en op het meer, dat thans blauw daar beneden zich in

grillige vormen afteekent tusschen de bergen.

Hierboven heeft Garibaldi in een zijner eerste pogingen Italië van Oostenrijk te bevrijden en tot een onafhankelijke nationale eenheid te maken, de Oostenrijkers verslagen, vandaar dat het nest San Fermo sedertdien den trotschen bijnaam „della Battaglia” draagt. Het is ter onderscheiding van andere San Fermo's geworden tot het „San Fermo van den Veldslag”.

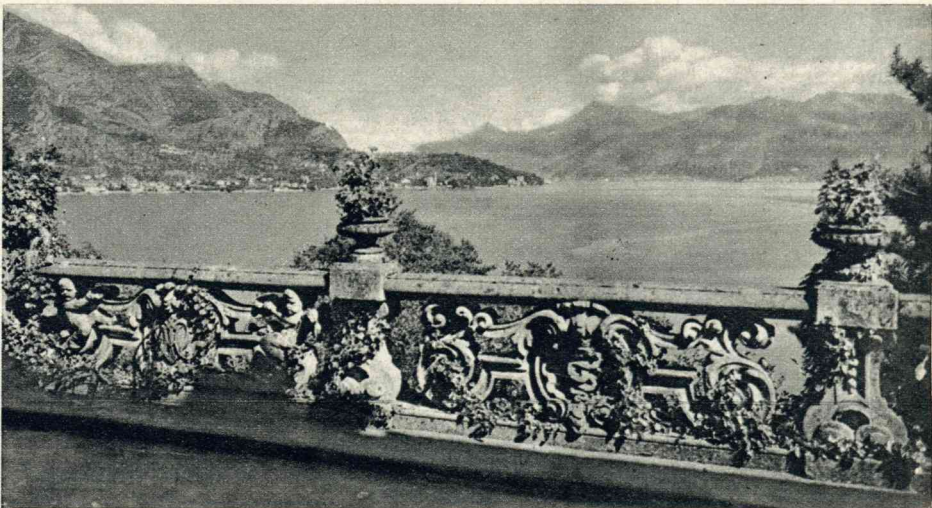
We razen weer door het land, berg op, berg af; de wind trekt aan onze haren en suist ons in de ooren! Avanti! Een auto is nu eenmaal een ding om mee te racen. Haarspeldbochten; nu eens ligt het ravijn links, dan weer rechts, en in de bochten hoor en zie je steenslag van den weg door de achterwielen naar beneden schieten, naar de diepte ver omlaag.

Fa niente! We zitten in een auto en dus hebben we haast, razende haast. Door dorpjes gaat het, waar het goed zou doen te verwijlen en te droomen. Maar wij moeten racen, zoo wil het de chauffeur en wij laten ons racen, omdat je je nu eenmaal zoo heerlijk zorgeloos voelt onder zoo'n hemel.

Een paar ossen met majestueus-groote horens trekt statig-droomend een ploeg door het veld. Hun kastanjebruine lichamen glinsteren in de zon. Een halfnaakt kind zit op het kouter en de man achter den ploeg praat met zijn bambino, terwijl de ossen langzaam voortstappen. Een boerenkind, met een grootoogigen krullekop, fijn van bouw als de marmeren putti der antieken.

De charme van Piazza Cavour, „het” plein van Como, is dat de vierde zijde gevormd wordt door het prachtige panorama van het meer met zijn bergen, zijn vriendelijke dorpjes en zijn statige villa's.

Grandioos zijn de in vroegere eeuwen door vorsten, edelen en patriciërs hier gebouwde villa's ingericht. Dat elk detail tot een meesterwerk van kunst werd gemaakt, bewijst deze opname van de gebeeldhouwde balustrade van het terras der Villa Arconati.

Het gaat langzaam den hoek van een smal dorpsstraatje om, waar een meisje op haar zoccoli trippelt, op de coquet klipklappende houten muiltjes.

„Een aardig kind!” denken we en kijken er graag naar.

„Ah! Che bella ragazza!” lacht de chauffeur haar toe met al zijn witte tanden. En de ragazza lacht terug, omdat ze het complimentje graag aanvaardt en roept ons na: „Ciao!” — Ciao, het „Daag!” van deze streken.

„Harken zijn we toch!” bromt Vlasblond naast me. „We hebben alle drie gedacht: wat een aardig kind is dat! De Italiaan zegt het haar vol enthousiaste bewondering, maar wij, die thuis geleerd hebben, dat zoo iets niet „netjes” is, houden onze kiezen op elkaar en doen alsof we niets gezien hebben.”

Italië ligt aan onze voeten, want we staan bij Erba op den uitersten uitlooper van de Alpen en zien de Lombardische laagvlakte beneden ons liggen, hier en daar dampend als de flank van een geweldig lastdier.

Wijdsch is het uitzicht over die vlakte, omdat wij zoo hoog staan en de horizon zoo ongewoon ver is.

Aan onze voeten blinken de meren van Alserio, van Pusiano en van Annona en verderop naar links nog het Lago di Garlate als uitlooper van het rechterbeen van het meer van Como, dat den vorm heeft van de Grieksche letter lambda: een omgekeerde vork met twee tanden.

Wat moet er in de „barbaren”, die oudtijds het decadente Romeinsche rijk van het Noorden binnenvielen, omgegaan zijn, toen ze tot hier gekomen waren en het land zóó voor zich zagen liggen. Ja, Erba stemt hem, die het heimwee naar vervlogen tijden kent, tot peinzen — al is hij dan ook per hypermodernen auto den prachtige weg, die de podestà, de burgemeester van het plaatsje, naar omhoog liet aanleggen, opgedaverd.

De Dom te Como, een meesterwerk van Noord-Italiaansche architectuur, waaraan drie eeuwen lang gebouwd werd. Links de toren en het gebouw van het „Broletto”, het middeleeuwsche stadhuis, dat thans echter als zoodanig geen dienst meer doet.

Bellagio met zijn heerlijke Villa Serbelloni en zijn pineta, een uitgestrekt pijnboomenbosch, vormt het uiterste landpunt, waar het meer zich in drie lang-gerekte armen splitst. Op den achtergrond zien wij hoe de noordelijkste arm van het meer ten slotte tusschen de bergencoulissen schuilt gaat.

rijzen. De stilte is volkomen hier onder het groene tongewelf, waar men den adem inhoudt, om de rust van deze kerk der natuur niet te verstoren.

De avondklokken luiden langs het meer en van overal komt het gezang der slanke torentjes, waaromheen de huizen zoo innig genesteld liggen. Ons klinkt het als een afscheid, want morgen gaan we weer terug naar het Noorden.

Nog klampen we ons als het ware vast aan de heerlijkheden van den tuin van Eden, die het park van de Villa d'Este is. Zij, die zoo'n bouwwerk

op deze plaats lieten zetten en er een park als dit is om lieten aanleggen, zij moeten wel een hypergeraffineerden smaak gehad hebben. Maar laten we hun dankbaar zijn, wijl ze ons iets nalieten, welks aanschouwing een onvergetelijke belevenis is.

Nu voelen we de reis door den Gotthardt als een anticlimax, en Zwitserland lijkt nuchter en kil. Gelukkig maar, dat onze oogen nog vol zijn van alles wat we zagen aan de oevers van Lario, het wondere meer.

En als de beelden meer en meer verflauwen, dan rest ons nog steeds de herinnering; de herinnering en... de vaste wil tot een wederzien.

Arrivederci, Lario!

HEINEN.

Mystieke stilte heerscht in het groene ravijn met de Australische reuzenvarens van het park der parken, dat bij Villa Carlotta behoort.

Bellagio — een naam als een liefkoozing. Maar het dorp, dat hem draagt, is den naam wel waardig, zooals het daar ligt op de uiterste landtong tusschen de twee onderste zijtakken van het meer.

Een statig palazzo, de Villa Serbelloni, thans een stijlvol ingericht hotel, met een sprookjestuin, vanwaar men over den Noordelijken arm van het meer ziet. Gelukkig zijn zij, die hier verwijlen kunnen onder palmen en cypressen te midden van de bloemenpracht, en die het koele, mystieke duister kunnen opzoeken van de pineta, het uitgestrekte pijnboomenbosch, waar de lucht prikkend is en van harsgeuren bezwangerd.

Vlasblond staat iets te krabbelen op een blocnote. Hoe heeft hij er trek in! Een roodbruine vischvalk met langen, gevorkten staart maakt zijn capriolen in de lucht. Overal zie je ze hier aan het meer, die rappe, bruine vischjagers.

Aan den overkant fonkelen de huizen der Tremezzina in het zonlicht.

„Dit is een omgeving, waarnaar we steeds heimwee zullen krijgen!” voorspel ik Vlasblond.

Hij kijkt me even lachend aan en houdt me dan zijn blocnote voor: dezelfde trieste voorspelling had hij zoojuist op zijn papier staan krabbelen.

Ter hoogte van Isola Comacina, het eilandje dat Italië uit bewondering indertijd wijlen koning Albert van België schonk, ligt het kerkje van Ospedaletto met zijn prachtige campanile, een klokketoren, die uit de elfde eeuw dateert.

De Engelschen, die zoonanbidders bij uitnemendheid, zijn waarlijk zoo gek nog niet, dat zij zoo'n voorkeur toonen voor de streek, die Tremezzina heet, maar die in werkelijkheid het land is van de eeuwige lente.

Wanneer het winter is en aan den overkant, aan de schaduwzijde van het meer, een gure wind kan blazen, is het zonnig en warm en groen hier in de Tremezzina, als behoorde het tot een ander werelddeel.

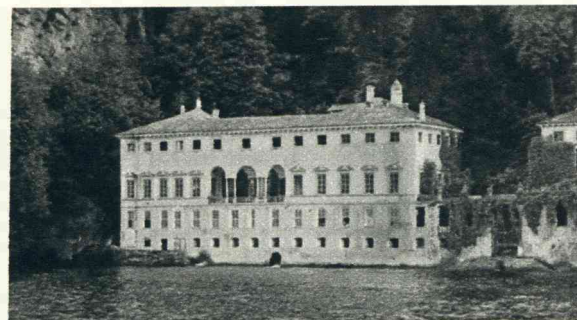
Daarom zijn er steeds die Engelschen te vinden, die levenskunstenaars met hun groote liefde voor de zon, en met hun flair, om zich overal te nestelen, waar het goed is te leven.

Tropisch is de plantengroei hier. Kom maar mee naar de Villa Carlotta, dat heerlijke paleis, dat eens aan een Pruisische prinses behoorde, doch thans staats-eigendom is.

Hier is het park der parken! Niet om zijn camelia's en jasmijn, het eigenaardige Japansche gras en de oleanders en magnolia's. Neen, hier zijn andere dingen te zien: Chineesche bamboehagen, kamferboomen, de geweldige koningspalmen uit Chili, Australische eucalypti met sneeuw witte stammen, grillige lianen gelijk verstarde reuzenslangen. Alles tot een wonderpark van kleuren en aroma's, van lichteffecten en schaduwgrotten bijeengevoegd.

We staan plotseling voor een klein ravijn, dat als een amphitheater van groen ligt onder hooge boomgewelven.

„Australische reuzenvarens,” zegt de tuinman, die ons rondleidt en hij wijst op de machtige waaiers van varens, die hier op dikke stammen uit den grond

Voor een achtergrond van donker geboomte en grillige rotsreliëfs strekt zich het blanke, voornaam-eenvoudige bouwwerk der villa Pliniana uit, met zijn omrankten steenen landingsteiger.

GROOT ROTTERDAM

KANTOOR: STATIONSWEG 24 - ROTTERDAM
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 50540 - GIRONUMMER 101981

Hofplein met Delftsche Poort.

WAAR 'T HART DER MAASSTAD KLOPT

Op 't Hofplein

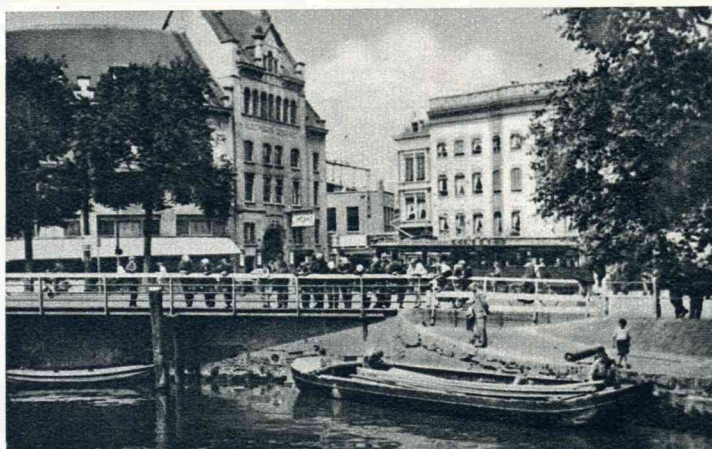
HET Rotterdamsche Hofplein is niet groot, maar wel druk. Zéér druk is het er zelfs, zoodat het geen wonder is, dat op de nieuwe kiekeen, die onze fotograaf van dezen hartader van 't verkeer maakte, de verkeersagent een hoofdrol vervult.

Wij geven op de eerste plaats een overzichtschiek van het Hofplein, waar de menschen zich als poppen voordoen, met de massieve Delftsche Poort op den achtergrond en links en rechts een kijkje op Haagsche Veer en Coolsingel. Achter de prachtige steenen poort, die 'n juweeltje van bouwkunst genoemd mag worden, zien we nog, hoog oprijzend aan de wolkenluchten, den fieren stadhuistoren.

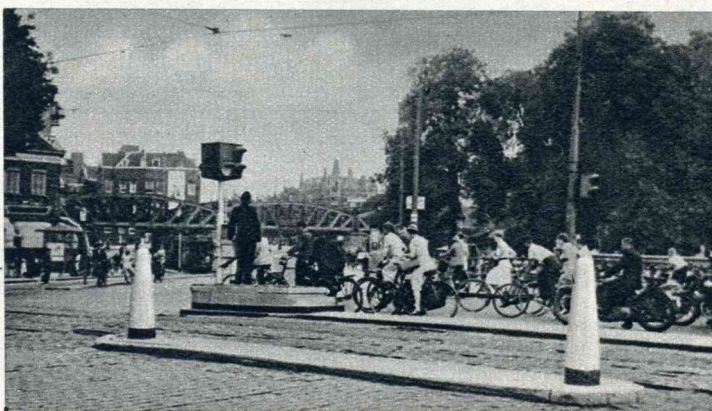
Twee foto's concentreeren zich op verkeer en verkeersagent!

Trouw staat de politiemann op zijn post, bij de signalen, die hij nauwkeurig en prompt bedient.

En de menschen moeten doen wat deze machtige in billijkheid verlangt. Hij handelt echter in 't algemeen belang en daarom gehoorzamen wij hem graag. De kiekeen worden aangevuld met die der pratende belhamels op het ijzeren hek en van de foto, waarop men de bekende gebouwen ziet van het restaurant „De Kroon” en het station van den „Electrische” naar Den Haag en Scheveningen.

Hofplein met „Kroon”, „Electrische” en de Schie.

De weg is weer vrij.

Drie kleine jongetjes, die zaten op een hek.

Rond den verkeersmachtige.

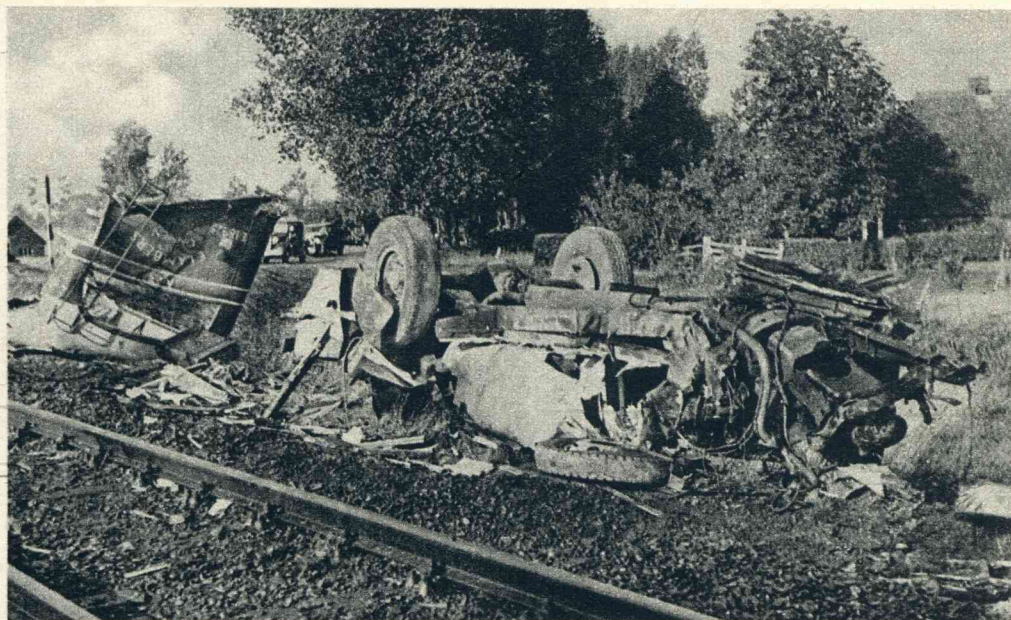

H.M. de Koningin en H.K.H. Prinses Juliana woonden de legeroefeningen bij in de omgeving van Bathmen. Door den commandeerenden officier begeleid, begeeft 't koninklijk gezelschap zich naar het gevechtsterrein.

UIT EIGEN LAND

Gecostumeerde ringrijderij ter gelegenheid van de zuiveltentoonstelling op het Schuttersveld te Leiden. Ook de koning der koningen, Negus Haile Selassie en z'n gemalin waren aanwezig.

Op den onbewaakten overweg bij Oud-Leusden (weg naar Dalfsen) werd Zaterdagmorgen een autobus met schoolkinderen gegrepen door den sneltrein Zwolle—Groningen. Het ongeluk liep echter wondergoed af. Nauwelijks hadden de inzittenden het voertuig verlaten, toen het door een anderen trein volkomen verpletterd werd.

De Voorstraat met het aardige kerkje.

't Hellend straatje, waarin de jeugd.

Het oude, stemmige Raadhuis.

In het stille haventje lag het eenzame schip.

Wie aan den weg timmert . . .

OOLTGENSPLAAT, het aardige dorp op Goeree-Overflakkee, heeft thans, met de directe veer-verbinding naar Dinteloord in Brabant, zeker aan betekenis gewonnen. Onze cameraman nam er verschillende kiekken. De Voorstraat, met het mooie kerkje, geeft een goed beeld van de gezelligheid deze thans weer veel genoemde plaats. Het kerkje is zeker een fraai bouwwerk, dat gezien mag worden. Het oude Raadhuis is wel niet bijzonder mooi, maar het is een stemmig en statig gebouw, met een sierlijken topgevel. Typische oude, hellende straatjes kan men er voorts vinden. En in die straatjes dartelt de jeugd, even frisch, even blij, als overal. Dit blijft hetzelfde, of men in groote dan wel in kleine plaatsen toeft. Vergeten we niet even te noemen het rustige haventje, waarin het eenzame schip, met den witten, sierlijken hand om den boeg.

Rudolf van Weert:

CHANG EN ENG

de Siameesche Tweelingen

VIERDE VERVOLG

O P de bovenverdieping van het huis vindt men de slaapkamer der gebroeders en eenige kamers voor het personeel, benevens de vertrekken, waarin de tweelingen de reissouvenirs bewaren, die zij in kisten en kasten uit alle landen hebben meegebracht.

Als zij 's morgens opstaan en de zon van dit mooie zuidelijke land hun tegenlicht, is alles voortreffelijk in orde. Zij verheugen zich over hun zorgeloos bestaan. Herhaaldelijk staan zij langen tijd te peinzzen voor het mooie witte huis, en vergelijken hun weelde, hun bezittingen, hun personeel en het huis zelf met de omstandigheden, waarin zij zijn opgegroeid. Dan verbazen zij zich over zichzelf, over hun ontwikkeling, over hun plaats in de maatschappij. Zij beseffen, dat zij het verder gebracht hebben, dan zij ooit hadden kunnen droomen. Zij nemen 't er goed van, zij hebben hun tijd vrij en kunnen doen, wat hun behaagt. Wel moet erkend worden, dat anderen hen niet zoo graag mogen, als anders onder goede burenen het geval is. Hun ranch ligt ver van de naaste menschenwoning. Het spreekt dus vanzelf, dat zij geen omgang met anderen hebben. Maar overdag kunnen zij het best vinden alleen.

Tot het avond wordt. Dan is het oogenblik niet te ontsnappen, waarop het verschil van meening tusschen de broeders aan het licht treedt. Chang vindt het alleen prettig in de eigenaardige sfeer van zijn kamer, Eng wil naar zijn boeken. Gewoonlijk draait het hier op uit, dat zij gaan zitten in de kamer van Chang, die flesschen en glazen voor zich heeft neergezet en zich verbeeldt, in een café te zijn. Dan gaat Eng zitten lezen — hij gebruikt geen alcohol.

Dan is er schijnbaar vrede — maar niet altijd kan Eng zich lijdzaam schikken. Het gedwongen samenzijn ging hem hinderen en zijn ontevredenheid sloeg op Chang over. Weg was de schoone eensgezindheid van denken en willen — boosheid, kwade woorden kwamen er voor in de plaats, en een wederzijdsche wrevel, die soms dagen en weken duurde.

En zoo groeide in beiden de gedachte: Waren wij maar niet met elkander alleen! Als wij getrouwd waren, hadden wij het gezelschap van onze vrouwen — dan zou het wel beter gaan — dan hielden we wel vrede....

Op een avond sprak Eng het uit, en Chang knikte.

De eerste weken daarna gebeurde er niets. Toen, in de lente van het jaar 1843, liepen op een mooien dag de tweelingen, ieder met een jachtgeweer gewapend, op een smal paadje, dat langs den oever van een beek leidde. Zij waren op de jacht. Achter hen liep een bediende, die de weitasch en wat proviand droeg.

Het paadje was smal; de tweelingen, die naast elkaar liepen, namen de heele breedte in beslag. Op een gegeven oogenblik bleven zij staan, en Eng hield zijn hand boven zijn oogen — hij meende aan den anderen kant van het stroompje wild te zien. Chang was een beetje ongeduldig en wou doorloopen — toen kwam hun een meisje tegemoet. Eng keek nog steeds onder de beschermende hand naar de eenden aan de overzij van het riviertje, toen Chang zei: „Ga opzij, anders kan die juffrouw niet passeeren.”

Zijn broer liet de hand dalen en keek naar het meisje, dat nu vlak voor hen stond. Het was een slank, knap meisje, met lange, kastanjebruine haren en heldere, levendige oogen. Zij had een lichte japon aan. Verbaasd stond zij voor de tweelingen.

Eng maakte in plotselinge verlegenheid een onhandige beweging, die zijn broer Chang verhinderde, opzij te treden. Chang moest lachen, en Eng kreeg zonder naspeurbare reden een kleur.

„Nu kunt u passeeren, juffrouw,” zei Chang, en hij maakte een handbeweging, die haar tot voorbijgaan noodde. De twee broers stonden nu met hun rug naar den begraasden wegkant, met hun gezicht naar den nabij, tamelijk steil afdalenden oever van het stroompje.

Nog steeds keek het meisje hen onbeschroomd aan, toen kwam zij naderbij en sprak:

„Neemt u me niet kwalijk, als ik 't u lastig maak. Ik heb veel van u gehoord, maar ik heb nooit kunnen gelooven, wat er over u verteld werd. Wie heeft ooit zooiets beleefd — aan elkaar gegroeide heeren! Wel wel!” Toen maakte zij een kniebuiging en fluisterde: „U vergeeft me mijn nieuwsgierigheid toch?” waarop zij op haar beurt een kleur kreeg en maakte, dat zij Chang en Eng voorbij kwam.

Toen zij verdwenen was zei Chang:

„Vooruit maar weer, Eng! Zijn er nu eenden aan den overkant of zijn er geen eenden?”

Eng bleef koppig staan en verzocht:

„Laten we nog even wachten. We hebben hard gelopen. Zullen we niet even uitblazen?”

Geërgerd stampte Chang met zijn rechtervoet. Hij zei:

„Wat heb je? Wat wil je eigenlijk? Ik wil doorgaan met jagen. En ik zal je maar meteen vertellen, dat ik net een belangrijk besluit heb genomen.”

„Zoo?” zei Eng. „Een belangrijk besluit?”

Hij keek zijn broer aan, en riep toen:

„Nee, jij niet! Ik! Ik heb er het eerst aan gedacht!”

Chang zweeg even, keek van terzij zijn broer aan en antwoordde:

„Jij? Niet waar — ik!”

Zij zwegen beiden.

Daarna sprak Chang:

„Dat zal in geen geval gebeuren!”

Hij riep den bediende, die een eindje achter hen aan den oever was blijven staan. „Dát zal in ieder geval gebeuren,” zei hij tot Eng, „daar heb je gelijk in. Maar hij zal niet voor jou gaan informeren, zooals je zooeven dacht, maar voor mij!”

Toen de bediende voor hen stond, gaf Chang hem een bevel:

„Heb je het meisje gezien, dat ons zooeven gepasseerd is? Ja? Volg haar ongemerkt, zoek uit wie ze is, waar ze woont, wat haar vader doet. Maar pas op, dat het meisje niets merkt. Vanavond breng je ons 't antwoord.”

De bediende verdween.

„Kom,” zei Chang tot zijn broer, „we gaan verder.”

„Nee!” riep Eng, „we blijven hier!”

In een opwelling van woede hief Eng zijn geweer op, alsof hij zijn broer met de kolf te lijf wou gaan, toen gooide hij het plotseling van zich af, gaf een schreeuw, maakte een woest-onhandige bewe-

En zoo groeide in beiden de gedachte: waren wij maar niet met elkander alleen!

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Chang en Eng, de origineele Siameesche tweelingen, zijn door den Engelschen zeekapitein Coffin in 1829 naar Boston (Ver. Staten) gevoerd en treden er voor 't eerst in een circus op. De toeloop is overveldigend en de politie heeft de grootste moeite om het publiek in bedwang te houden. Niemand wil gelooven, dat twee levende menschen aan elkaar gegroeid zijn, maar toch zijn allen gekomen om dit wereldwonder te zien. De politie-commissaris, kolonel Murphy, is er zóó van overtuigd, met een boerenbedrog te doen te hebben, dat hij met kapitein Coffin een weddenschap van 1000 dollars aangaat, dat Chang en Eng, wier namen in het Siameesch links en rechts beteekenen, een paar oplichters zijn. Een dokter uit Boston onderzoekt het wonderlijke tweetal en stelt tot z'n groote verbazing vast, dat ze werkelijk aan elkaar gegroeid zijn. Liever dan 1000 dollar neemt Coffin echter een officieele verklaring van Murphy in ontvangst, dat alle bedrog hier uitgesloten was. Coffin dacht den heeren verder het verhaal op, hoe hij de tweelingen in Siam ontdekt heeft, en op welke wijze hij van den koning toestemming kreeg, ze mee te voeren naar den vreemde. Om ze echter aan de rechtsmacht van den Siameeschen Koning te onttrekken, laat hij hen de noodige stappen doen om Amerikaansch burgerrecht te erlangen. Maar als Amerikaansche burgers zijn zij vrije mannen en eischen zij thans van Coffin hun persoonlijke vrijheid. Ze trekken naar Europa en laten zich in Frankrijk, Engeland en Holland tegen betaling zien. Later vestigen ze zich in Amerika en vatten dan het plan op te gaan trouwen. — Nu kunt u verder lezen.

ging en viel met zijn broer van den steilen oever in de beek. De stroom greep hen. Chang, die zeer geschrokken was, zwom uit alle macht, maar ook Eng gebruikte geducht armen en beenen. Snel sleurde het stroomende water hen mee. Een heel eind stroomafwaarts kwamen zij op den anderen oever aan land. Zonder een woord te spreken gingen zij terug en na twee uren waren zij weer thuis. Eng had den weg gekozen, Chang was meegeloopen. Op hun slaapkamer rukten zij zich de drupende kleeren van 't lichaam; het personeel was bij den aanblik van hun doornatte meesters komen toesnellen. Zij bevalen den bedienden zich te verwijderen en wierpen zich op hun breede bed. Met open oogen bleven zij liggen peinzzen tot het avond werd. Zij spraken niet tot elkaar.

.....raakte de zestigjarige heer Daniel Yeats in een vrij levendige verbazing.

In den avond kwam de bediende, die zijn opdracht uitgevoerd had, terug. Het meisje, dat de heeren op de jacht tegengekomen waren, was de dochter van een zekeren heer Daniel Yeats, vertelde hij. Haar voornaam was Sara en zij was negentien jaar oud. De heer Yeats had een zaagmolen, ongeveer negen kilometer stroomafwaarts van het huis der tweelingen. Hij had het zeer arm.

De twee broeders zaten overeind in bed, toen de bediende met dit bericht kwam. Voor hij ging zei hij nog:

„Ik ben op den molen van meneer Yeats geweest. Er is daar de laatste maanden 'n kleine volksplanting ontstaan. Het zijn Kwakers. Ze hebben allemaal Bijbelsche namen, daarom heet Yeats Daniel van zijn voornaam en de juffrouw Sara. De heeren kunnen er heen gaan, zonder opzien te baren, want bij het gehucht, dat heel mooi aan de rivier gelegen is, staat ook een klein logement, waar altijd de reizigers afstappen, die met den postwagen door het land reizen. Als de heeren het zoo inrichten, dat zij in het dorp komen, op de jacht bijvoorbeeld, dan kunnen ze juffrouw Sara Yeats heel makkelijk zien, want de tuin van meneer Yeats grenst aan den tuin van het logement.”

Toen de bediende vertrokken was, kleedden de broeders zich aan.

Zij zaten op een bank onder een boom in hun tuin, tot de nacht aanbrak.

In den nacht weende Eng. Chang sliep vast en droomloos.

Reeds vroeg den volgenden morgen riep Eng den bediende. Tot zijn broer zei hij:

„Pas op, als je me dwarsboomt! Ik houd het leven zoo niet uit, ik wil met het meisje trouwen. Ik wil iemand hebben, waar ik van houd.”

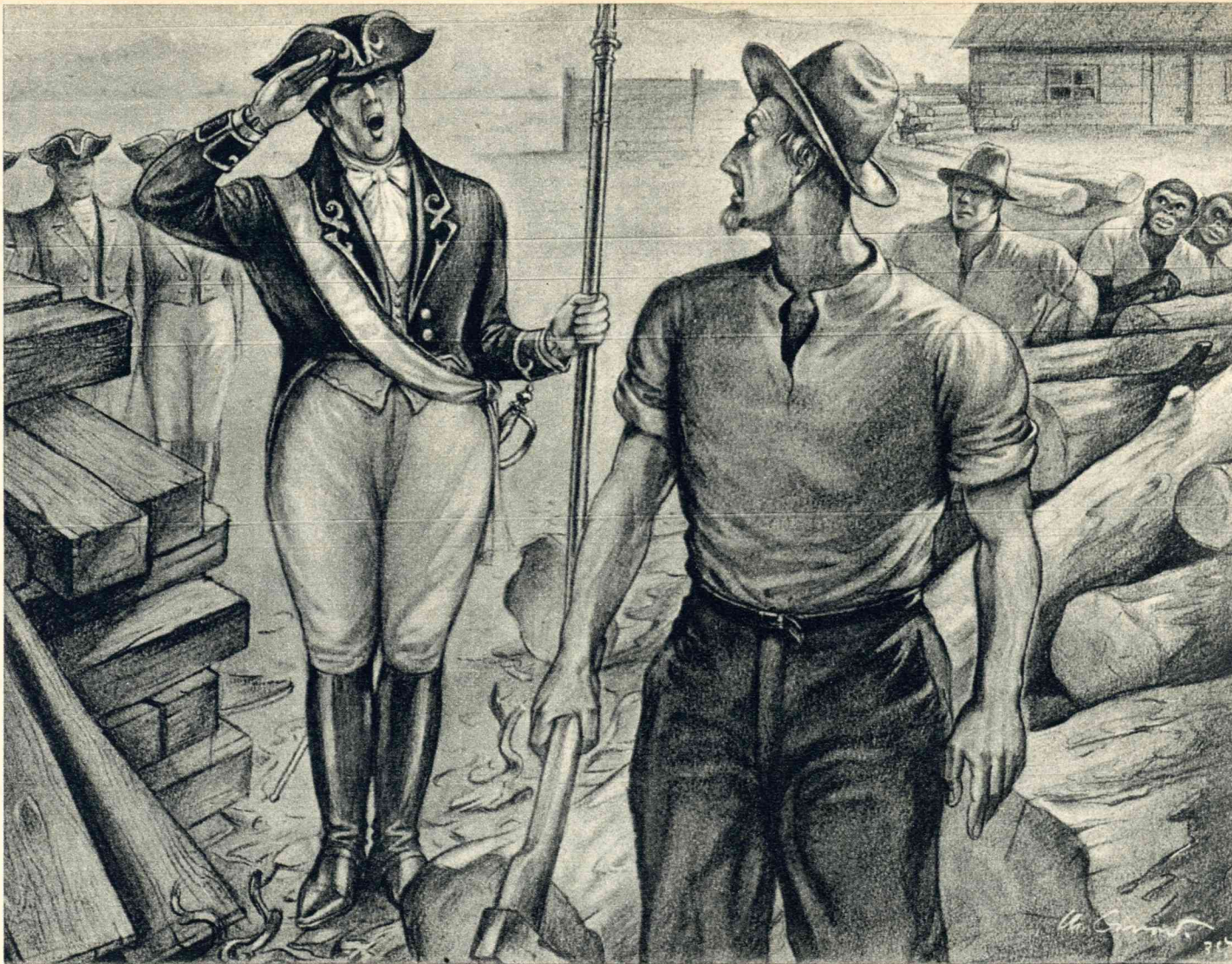
Toen de bedienden kwamen, beval Eng het rijtuig voor te brengen. Den bediende, die hen den vorigen dag op de jacht vergezeld had, riep hij toe, dat die een paard moest zadelen en meegaan.

Zij reden weg, den schoonen dag in. Eng mende en dreef de paarden tot steeds grooter spoed aan. Chang zat zwijgend, in diep gepeins naast zijn broer en rookte de eene sigaar na de andere. De bediende draafde achter den wagen aan. Weldra kwamen zij aan een plek, waar de rivierbedding zich verbreedde en de heuvels, die langs de oevers stonden, aan den eenen kant terug weken. Voor hun oogen lag een mooi dorpje in het warme groen van het hooge gras gevlijd. Zij reden tot aan den oever der rivier en vonden weldra de herberg, die tegelijk kruidenierswinkel was. In den tuin van de herberg, aan den waterkant, stonden twee tafels. Aan een daarvan gingen zij zitten.

Toen de waard verscheen en de tweelingen zag, was hij zoo verbluft, dat de bediende hem een stoot in de zijde moest geven, om hem er aan te herinneren, dat gasten kwamen om bediend te worden, onverschillig of het saamgegroeide of normale menschen waren.

Aan den eenen kant van den tuin zagen de broeders een zaagmolen; dat moest de molen van den heer Yeats zijn, wiens dochter Sara zij beiden tot vrouw begeerden. De tuin van Daniel Yeats hield het midden tusschen een houtwerf en een moestuin. Op de houtwerf werkten twee negers, slechts met katoenen broeken en groote hoeden gekleed. Een meisje was er in geen velden of wegen te zien.

Eng keek den bediende verwijtend aan. Deze zei:

„Als de heeren lang genoeg wachten, zullen zij de jongedame beslist te zien krijgen.”

Chang en Eng wachtten. Zij wachtten bijna twee uren. Opeens hieven zij luisterend de hoofden — aan den anderen kant van de rivier zong iemand.

De broeders stonden op en onderscheidten onder de overhangende wilgen een kano, die naderde. Twee meisjes roeiden het vaartuigje naar den oever.

Eng zei:

„Eén van die twee meisjes is Sara. Ik hoor het aan de stem.”

Zij liepen naar den waterkant. Toen de boot dichterbij was zei Chang:

„Het meisje achter in de boot is Sara.”

„Welnee,” zei Eng, „het meisje voor in de boot is Sara.”

Zij zwegen. Toen het vaartuig den oever bereikte, legden de twee meisjes het vast; toen kwamen zij, van een afstand van ongeveer honderd meter, naast elkaar naar den tuin van de herberg toelopen.

Toen riep Chang: „Ik heb toch gelijk! Het meisje, dat nu links loopt.”

„Geen kwestie van!” riep Eng. „Het meisje rechts!”

Toen stonden beiden stil en met strakke oogen staarden zij naar de beide naderende meisjes. Toen sloeg Eng plotseling de armen uit, omhelsde zijn broer en weende.

Chang was ontroerd. Ook hem kwamen de tranen uit de oogen. Toen zei hij: „Je hebt gelijk, het zijn zusters. Ze lijken precies op elkaar. Ik kan ze niet uit elkaar houden.”

Zij gingen achter een boschje staan, toen de meisjes langs hen heen kwamen, en keken haar na, tot zij in den zaagmolen van den heer Daniel Yeats verdwenen waren.

Eng lachte en weende tegelijk. Hij riep maar steeds:

„Nu is alles in orde! Nu zijn we gered!”

Eng keek zijn broer aan en zei:

„We moeten voorzichtig te werk gaan. Als we nu direct met den vader gaan spreken, bederven we alles. Wie weet hoe hij schrikt. We zullen er morgen iemand anders heen sturen... Antonio.”

Eensgezind gingen zij huiswaarts. Den volgenden ochtend riep Eng den butler. Dat was een lange kerel, gekleed als de portier van het panopticum te Londen — diens uniform hadden de tweelingen indertijd buitengewoon fraai gevonden. Hij had een witte broek aan met zilveren biezen, een zilver-

kleurig vest, een witten jabot en een blauwen rok, waarop links en rechts zilveren snoeren van een groote lengte en een groot gewicht neerhingen. Op het hoofd had de butler een driekantigen steek en in de hand een staf, waarvan het bovenende met een grooten vergulden bol versierd was. Op bevel van de tweelingen moest de butler den heelen dag in deze uniform zijn werk doen. De man was Spanjaard van geboorte. Zijn voornaam was Antonio.

Eng beval:

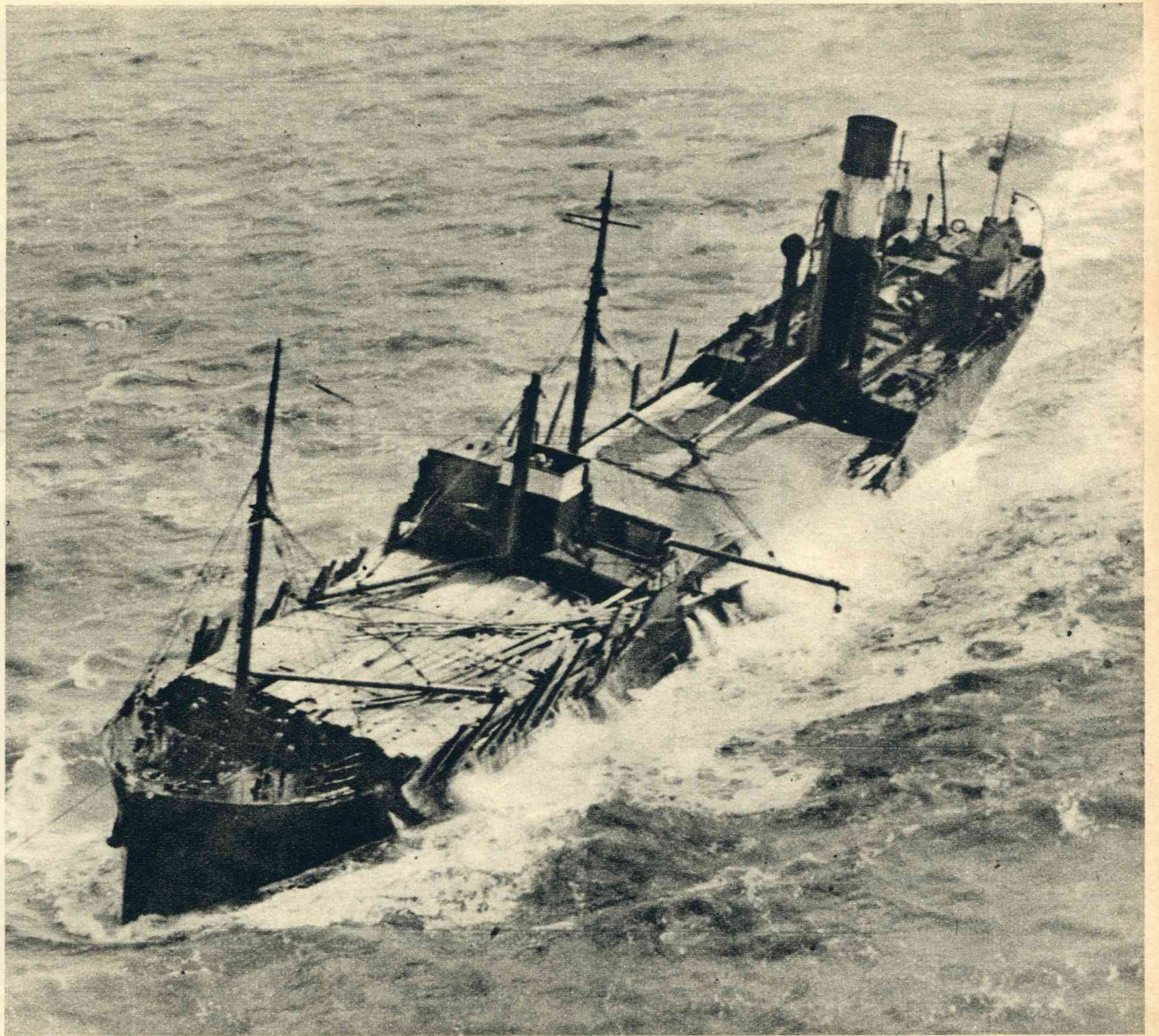
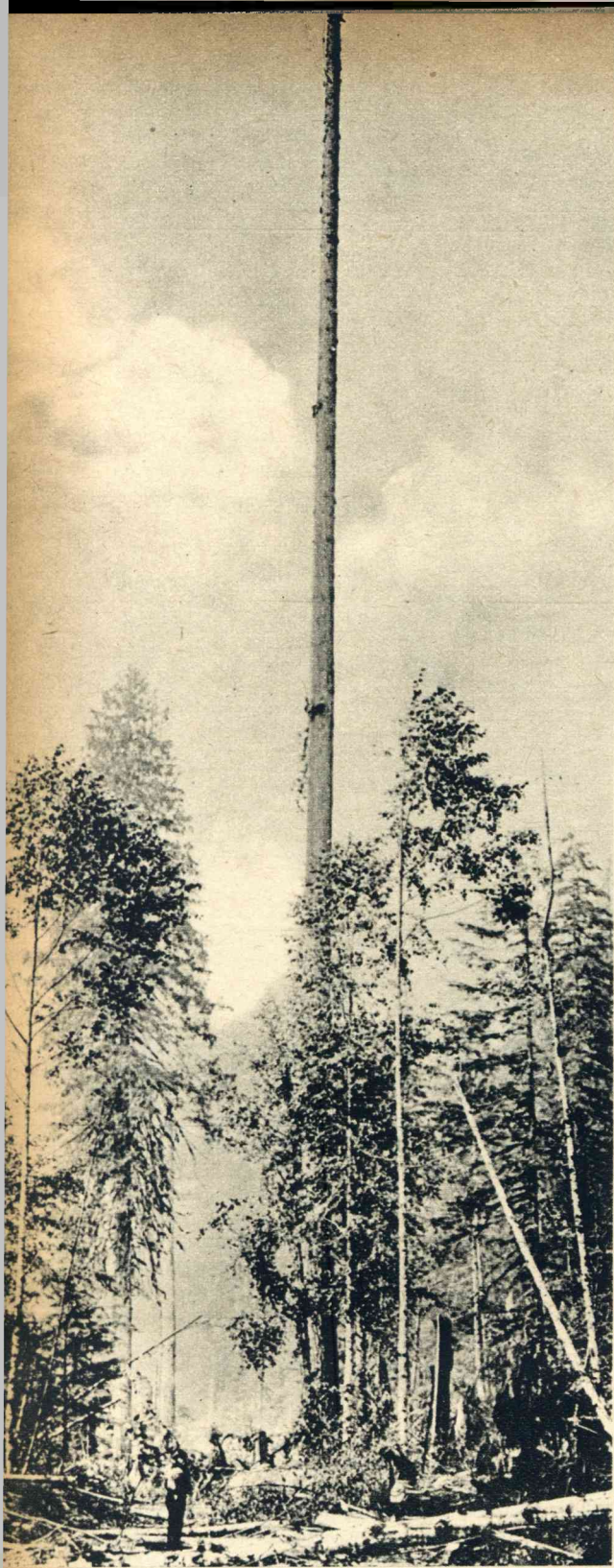
„Antonio, trek morgen je beste pak aan en ga te paard naar den zaagmolen van mijnheer Yeats. Daar vraag je voor mijn broer en mij de hand van de twee dochters van meneer Yeats. Als hij soms meer dan twee dochters mocht hebben, bedoelen we juffrouw Sara Yeats en het meisje, dat gisteren met juffrouw Sara in een bootje van den eenen kant van de rivier naar den anderen kant gevaren is. Zeg tegen mijnheer Yeats dat we rijk zijn. Je moet handig te werk gaan en je bij mijnheer Yeats, dien we niet kennen, aanpassen. Als je een afwijzend antwoord mocht krijgen, hoef je niet eerst weer terug te komen, Antonio, dan ben je ontslagen!”

Terwijl zijn broer sprak, keek Chang aandachtig naar het gezicht van den butler. De man vertrok geen spier. Hij zei:

„Zeker, heeren, ik zal uw opdracht morgenochtend uitvoeren.” Toen boog hij en stapte deftig weg, nu en dan met zijn staf op den vloer stootend.

Den volgenden morgen raakte de zestigjarige heer Daniel Yeats in een vrij levendige verbazing. Hij stond op zijn houtwerf en hield toezicht bij een blanken timmerman en twee negers, die bezig waren een dikken boomstam in balken te veranderen. Het was zeer warm; meneer Yeats had zijn hoed in zijn nek geschoven en sloeg af en toe, als het noodig was, zelf met zijn bijl toe. Eens, toen hij opkeek, om zich het zweet van het voorhoofd te wisschen, werd hij een zonderlingen optocht op zijn erf gewaar. Hij zag een langen kerel, die een driekantigen steek op het hoofd had en in de hand een staf met gouden bol; die een zilveren sjerp om het lichaam droeg en een degen opzij. Die man kwam op hem toe. Hij werd gevolgd door drie bedienden in hooge rijlaarzen met lange sporen, witte broeken en roode jassen. Deze optocht naderde langzaam en plechtig.

Wordt vervolgd.

Luchtfoto van het zwaarbeschadigde s.s. „Brompton Manor”, dat vorige week in het Kanaal, tijdens een hevigen storm, in moeilijkheden geraakte. De kapitein van het schip werd onder de oogen van zijn vrouw door een stortgolf van dek geslagen.

De boomen in Canada bereiken soms 'n hoogte van 100 meter en een omvang van 10 meter. Hiernaast ziet men een houthakker bezig een dezer reuzen te vellen: de takken en de top zijn reeds onder de bijlagen gevallen.

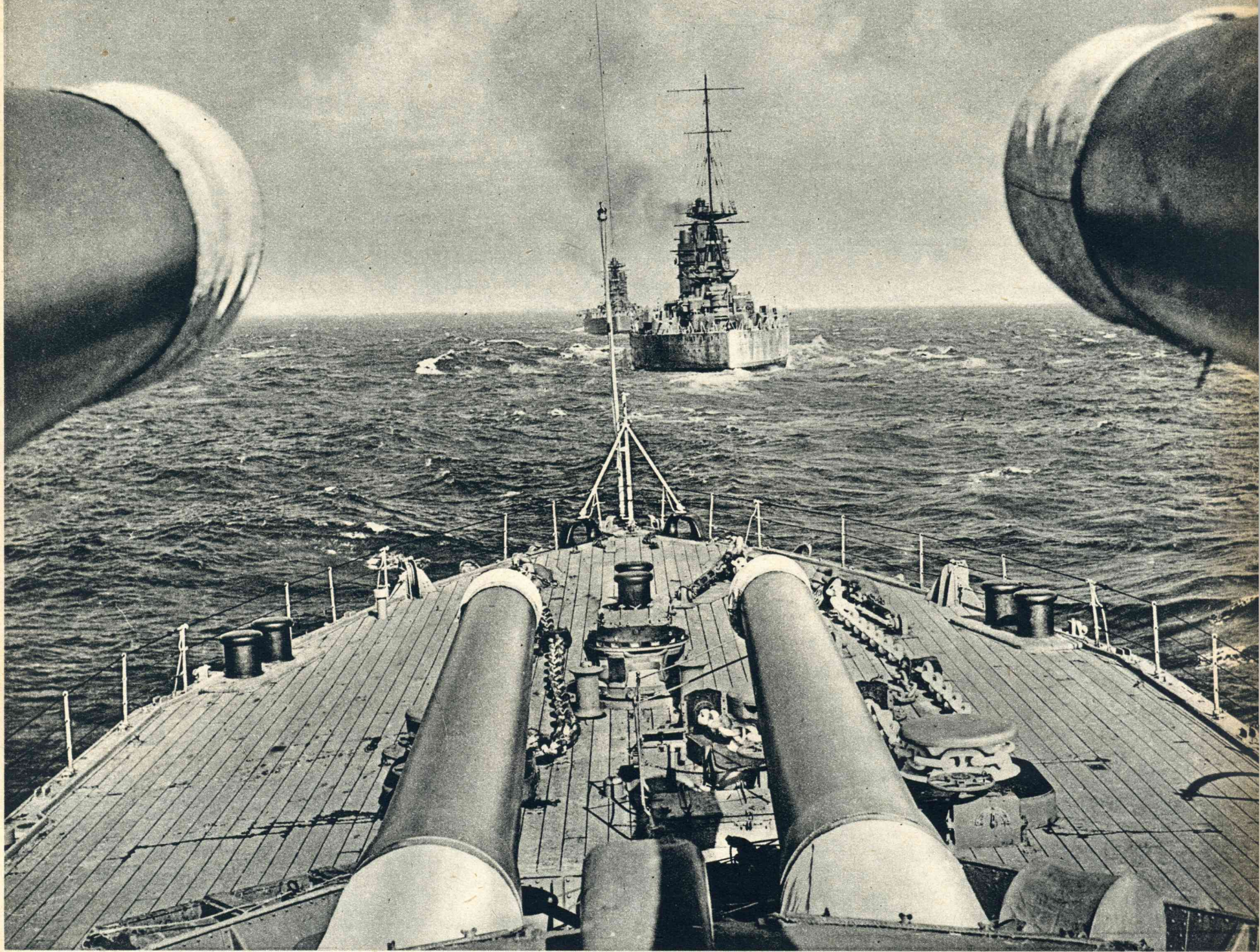
NIEUWS UIT HET BUITENLAND

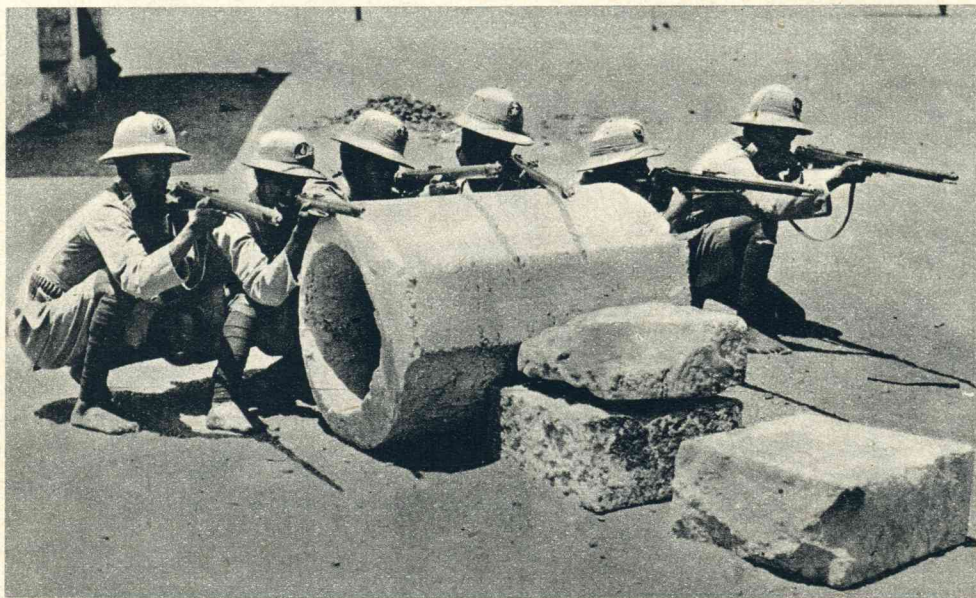
In Engeland kent men tegenwoordig ook al 'n „week-end”-vliegtuig. Het toestel biedt plaats aan twee personen; de passagier zit naast den bestuurder. De snelheid bedraagt 175 K.M. per uur en het brandstofverbruik is zeer beperkt, n.l. 10 K.M. op één liter benzine.

„Goddess Nereholme”, een vele malen bekroonde bloedhond van den bekenden Engelschen kynoloog Russell Cook te Ipswich, laat zich fotografeeren met haar jongste telg.

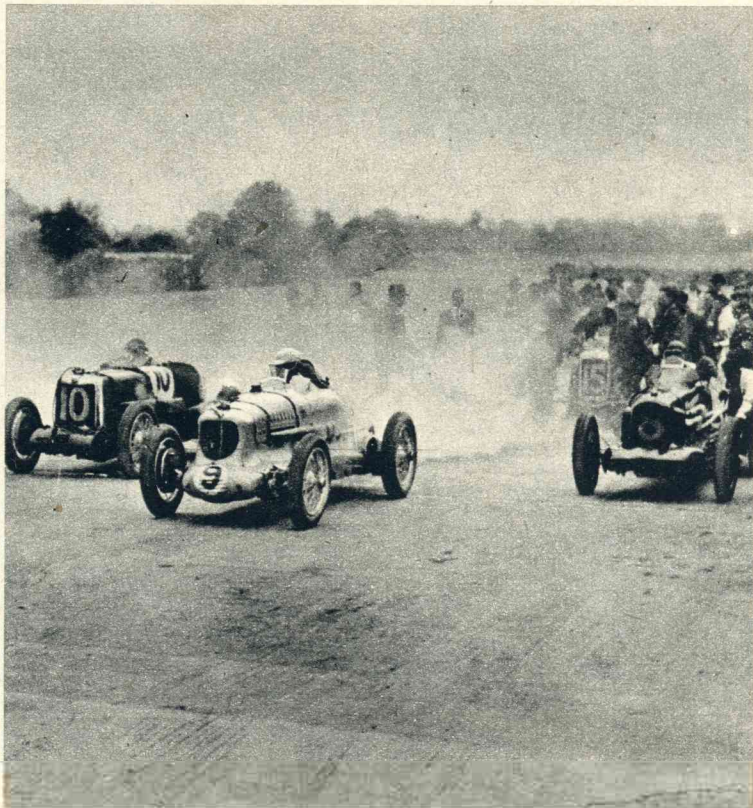

De Britsche vloot-concentratie in de Middellandsche zee. Foto, genomen van den achtersteven van een Engelsch slagschip.

Het Italiaansch—Abessinisch conflict. Soldaten van den Negus oefenen zich in het schieten nabij Duanle.

De start van de 500-mijlen-race, bekend als een der grootste sport-evenementen van het jaar, op de baan te Brooklands (Engeland).

REUZEN DER SCHILDERKUNST

DE VERMEER-TENTOONSTELLING TE ROTTERDAM

II.

HET kostte vanzelfsprekend heel wat moeite om een uitvoerige expositie dezer meesterwerken mogelijk te doen zijn. Maar Boyman's directeur schrijft met vreugde in den catalogus, dat de medewerking over de geheele wereld groot is geweest.

Van heinde en verre zijn de meesterwerken naar Rotterdam gezonden. De musea in New York en Cincinnati, van Lissabon, Parijs, Straatsburg, Brussel, Antwerpen, Keulen, Karlsruhe en München, van Neurenberg, Leipzig, Kopenhagen, Stockholm, Buda en Pest en Edinburgh, zonden hunne schatten naar Rotterdam.

In ons land werd veel medewerking verkregen van de musea in Utrecht, Den Haag, maar in 't bijzonder van Amsterdam. Ook was er con amore de steun der particuliere verzamelaars. We kunnen ons indenken, al hadden we de expositie in 't geheel niet gezien, dat zij iets zeer bijzonders en schoons moest zijn.

Ja, daar hangen dan die schatten, wonderen om te zien, in schoone rangschikking.

Het zal zelfs den leek opvallen, met welk een meesterlijke techniek die belangrijke werken geschilderd werden, een techniek, die alles, tot in de kleinste onderdeelen, met verbluffende gelijkenis wist weer te geven.

Van nog grootere waarde is de diepte der ziel, die de menschen in hun werken wisten te leggen.

Nemen wij zoo'n eenvoudig, maar heer-

De burgemeester van Delft en de bedelares. Het meisje links is de dochter van den burgemeester. — Schilderij van Jan Steen.

lijk doek van Pieter de Hoogh: „Moedertaak”. We zien een moeder bezig met het uiterlijk van haar dochttertje. De figuren, die steeds bij deze binnenhuis-schilderingen wat op den achtergrond blijven, zijn uitstekend geschilderd van houding en gebaar. Doch zie nu eens verder naar die stille dingen op het doek, vol van verrassende stofuitdrukking. De perspectivische elementen komen prachtig tot hun recht. Men kijkt zéér natuurgetrouw in het andere vertrek en vandaar op het landschap. In kamer, gang en keuken liggen de lichtvlakken zoo schoon en teeder schijnend, zoo stil en vol ziel, op de groote, vierkante tegels.

Het geheel ademt rust, schoonheid en óók vooral het *wonder* aller dingen.

O, meesters, wat waart gij groot! Hoe hebt gij het leven liefgehad, het van God gegeven leven, dat zooveel schoonheid en geluk kan geven.

Gij hebt het leven hartstochtelijk bemind en gewaardeerd, in tegenstelling tot de bruten, de drukken, de geweldenaars, die met hun sabelgerinkel en hoogmoed dat leven in hun groote domheid vernietigen.

Maar als zij reeds lang van den aardbodem zijn weggevaagd, als zij reeds lang vergeten zijn, dan zullen de werken der groote meesters, der schilders, dichters en componisten, nog leven en schitteren, tot steun en vertroosting der steeds naar geluk hunkerende menschheid...

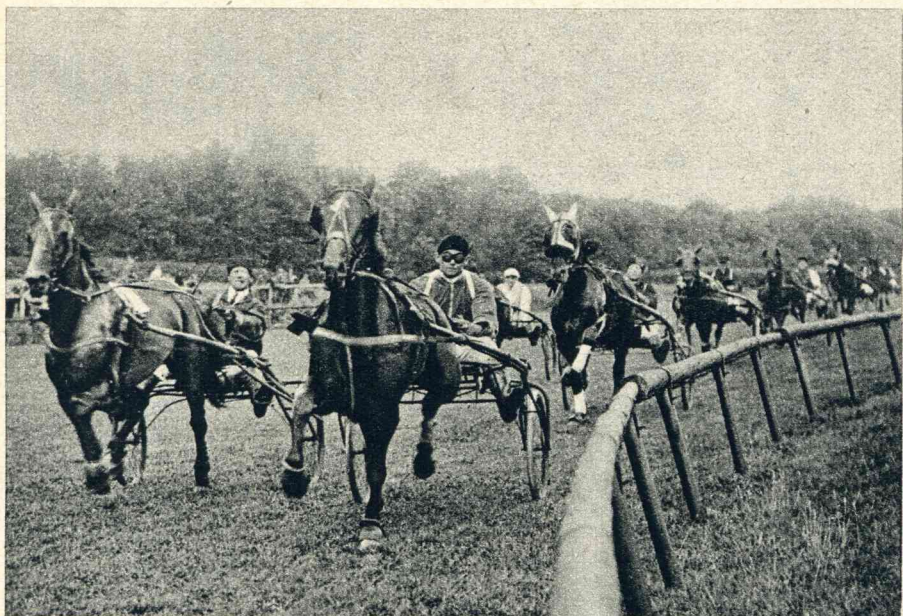
Ja, naar geluk hunkerende menschheid! En dit geluk kunnen de kunstenaars zoo schoon schenken.

Een der zeldzaam fraaie werken van Vermeer: De Kantwerkster.

Vrouwenportret van Anthony Palamedesz.

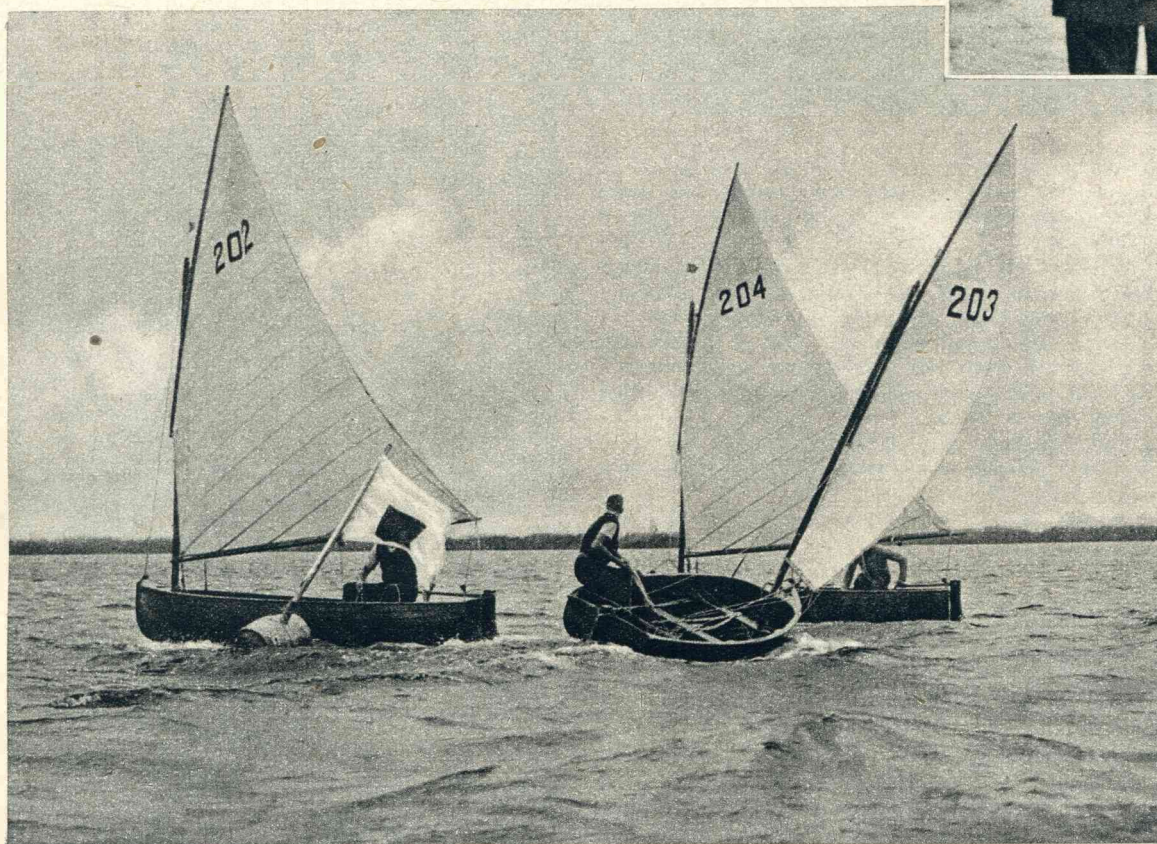

De courses op Duindigt bij Den Haag. Moment uit de spannende race om den „Mimosa Prijs”, gewonnen door Willy Beldwin.

Op de reede van Den Helder zijn Zaterdag en Zondag j.l. de jaarlijksche marine-zeilwedstrijden gehouden. De „Jantjes” volgen met belangstelling den strijd.

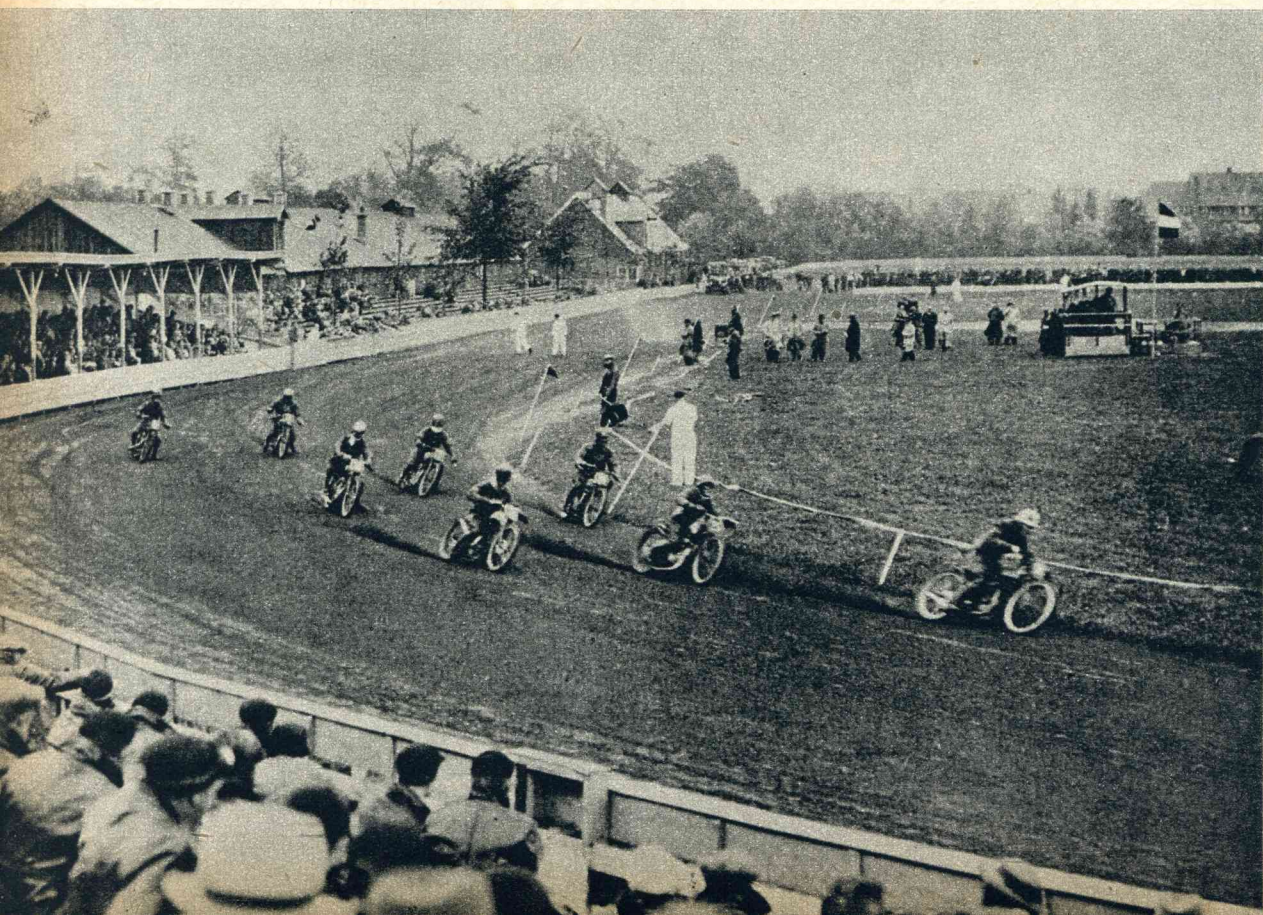

De Jollenkampioenschappen van Nederland op de Kager Plassen. Een drietal deelnemers bij het ronden van de boei. No. 2 (Borgerhoff Mulder) behaalde den titel.

SPORT VAN DE WEEK

Op de Sintelbaan te Amsterdam werden Zondag j.l. de sluitingswedstrijden van de A. A. C. gehouden. Osendarp wint voor v. Beveren en Chr. Berger de 100 M.

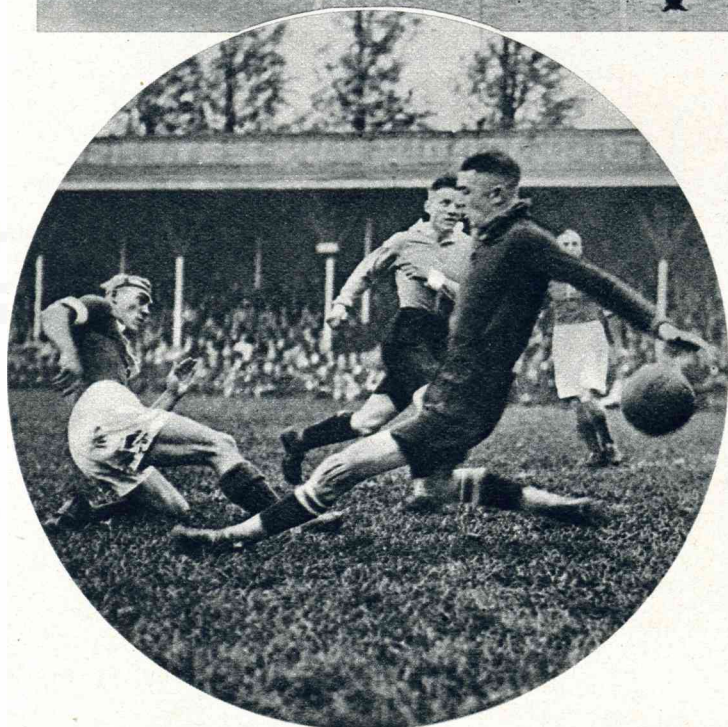

Sparta slaagde er Zondag te Rotterdam in Ajax een 4—3-nederlaag toe te brengen. Spelmoment uit deze match. Een afgeslagen aanval der Spartanen.

Op Woudestein te Rotterdam zijn Zondag de nationale wedstrijden om het Nederlandsche motorsnelheidskampioenschap gehouden. Kiekje tijdens de finale 350 c.M.³ klasse.

De Chr. Gymnastiekvereniging „Excelsior” heeft in samenwerking met de „Oranje Garde” demonstraties gegeven te Delft. De Gymnasten vormen op de Markt een W.

Een hernieuwde nederlaag van Feyenoord. D.F.C. behaalde Zondag 'n 2—3-overwinning op de Feyenoorders. Moment uit den strijd. Het eerste Dordtsche doelpunt.

WANNEER wij de resultaten van de beide eerste competitiezondagen bijeenvatten, dan kan worden geconstateerd, dat de zaken voor onze stad niet slecht gaan. Zeker, er zijn teleurstellingen, doch daar staan toch minstens evenveel prettige verrassingen tegenover. Nemen we b.v. de uitslagen van den laatsten Zondag. In afdeling I slaagt het sterk verjongde H.D.V.S. er in Haarlem een 2—0-nederlaag toe te brengen, terwijl een paar huizen verder Sparta zoo maar van Ajax, den kampioen van het vorige seizoen, wint. Het gevolg van dit alles is, dat zoowel H.D.V.S. als Sparta een plaats innemen, welke tot de stoutste verwachtingen zou kunnen leiden, ware het niet dat we nog zoo kort eerst aan den gang zijn. Maar om kort te gaan, H.D.V.S. en Sparta hebben keurig werk geleverd.

Xerxes leed in Haarlem tegen R.C.H. een nederlaag, een kleine weliswaar, doch de gestreepten zijn wederom twee kostbare punten kwijt.

In de andere afdeling werd Feyenoord voor de tweede maal geklopt. Ditmaal was het D.F.C. dat de punten in beslag nam. De Dordtenaren werden voor hun goede werk beloond met de eerste plaats op de ranglijst van afdeling II. D.F.C. is n.l. de eenige ploeg, welke nog geen punt verspeelde. Waar de zaken na twee wedstrijden reeds zoo staan, spreekt het wel vanzelf, dat we ook in deze afdeling een min of meer sensationeel verloop kunnen verwachten.

Excelsior speelde in Amsterdam tegen D.W.S. gelijk, hetgeen ook lang geen slecht resultaat is. Hier werd een 3—1-achterstand tenslotte nog in 3—3 door de roodbroeken omgezet. Men ziet, er behoeft geen reden tot ontevredenheid te bestaan. Als we aannemen, dat ten opzichte van Feijenoord geen ongerustheid behoeft te bestaan en als Xerxes dan bovendien nog uit den hoek komt...

In de tweede klasse A vraagt het pas gepromoveerde Rising Hope de aandacht. Nu weer werd uit van Steeds Hooger gewonnen, zoodat het begin in de tweede klasse (vier punten uit twee wedstrijden) alleszins hoopvol is.

S.V.V. heeft de goede gewoonte om uitstekend te beginnen. Ook nu weer houden deze Schiedammers de gemoederen van hun supporters in beroering. Zondag werd van Emma gewonnen, zoodat de twee eerste wedstrijden ook hier 't maximum aantal punten hebben opgeleverd.

Kon in 2 a slechts in één geval de thuisclub winnen, n.l. Unitas van Olympia met 2—0, in de tweede klasse b kwamen alle overwinningen aan de bezokkende elftallen, met uitzondering van één gelijk spel (D.C.L.—Overmaas 2—2). O.D.S. heeft na de nederlaag van vorige week thans beter werk gedaan door uit van Gouda te winnen. Alphen gaat hier aan den kop met 4 punten. Overigens kan men nog weinig staat maken op hetgeen de diverse ploegen in hun schild voeren.

Onder den naam „Presto” is te Delft de eerste Delftsche atletiekvereniging voor dames opgericht. Trainingstijd! De dames aan den start.

In de Westersportschool van Piet Brand te Rotterdam heeft Zondag een uitdagingwedstrijd plaats gehad tusschen twee employé's der Gem. Vuilverbranding, n.l. de heeren Bubberman en D. Erwich. Foto vóór de match.

D.H.C. wederom geklopt. Zondag verloren de Delftenaren op eigen grond met 1—2 van Z.F.C. Spelmoment uit deze ontmoeting voor het Delftsche doel.

Tweede-klasse-voetbal in Rotterdam. D.C.L. en Overmaas deelen de punten (2—2). De verdediging der bezoekers in actie.

BRABANTSCH BUURPRAATJE IN HET

URPRAATJE IN HET HERFSTZONNETJE

DROOMLAND

door Clarence Buddington Kelland

EERSTE HOOFDSTUK

HADRIAN Pink had zich nooit veel van zichzelf verbeeld en hij had zichzelf ook niet geminacht... tot er dingen gebeurden, die hem wel dwongen, om te letten op zijn eigen persoonlijkheid en karakter en diverse eigenschappen. Vóórdien echter had hij zich nooit de moeite gegeven, in eigen binnenste te schouwen; hij was gewoon óók-een-menschelijk-wezen, vond hij, en zooals men het pleegt uit te drukken: hij had zich laten meeslepen door het getij.

Hij had den leeftijd van zevenentwintig jaren bereikt — en op dien ouderdom moet een mensch zijn opgedoken uit de golven met een zekere hoeveelheid ervaring en rijpheid, en met een levensdoel. De heer Pink echter had zoo'n vasten vorm nog niet aangenomen. Hij was nog niets dan het ruwe materiaal, waaruit misschien iets nobels, maar misschien ook iets jammerlijks te voorschijn kon komen.

Wat hij in de wereld bereikt had, dat was een serie letters achter zijn naam — aanduidingen van universitaire graden. Wie weet was hij zijn leven lang doorgestaan met het verzamelen van geleerde titels, als er niet twee menschelijke wezens bestaan hadden, waarvan hij er één nooit in den vleeze gezien had, en den ander tot vervelens toe. Die ander scheen bijna heelemaal uit vleesch te bestaan, waaraan toegevoegd een niet onbelangrijke hoeveelheid kraakbeen, been en pees, die zijn totaal gewicht opvoerde tot ruim honderd-negen kilo.

Zijn relatie met de eerste van die twee personen was puur fotografisch geweest — door bemiddeling van koperdiepdruk of cliché-reproductie. De schok der eerste ontmoeting was hem aangedaan door een heele-pagina-portret van de jonge dame in 't geïllustreerde gedeelte van een Zaterdagavondblad. En toen had het geleken, als mikte het leven op hem met een soort machine-geweer: hij was besprenkeld met foto's van haar, te paard, in badpak, op een bal-masqué, op een ochtendwandeling, op een tribune bij de wedrennen, en in een reclame voor Peddie's Persoonlijke-zeep, bewegend, dat men door die zeep precies dat kleinigheidje deelachtig werd, dat men te kort kwam.

Meneer Pink verzamelde die afbeeldingen, hield ze verborgen in een geheim en preutsch kastje, en zat er nu en dan over te mijmeren, hetgeen gevolgen had, die wellicht verbazing zullen wekken; die hem in ieder geval uit zijn evenwicht stieten en een omwenteling veroorzaakten in zijn loopbaan.

De tweede dier persoonlijkheden, de heer Algernon Swinburne Peck, was iemand, die zijn natuur liet uitwerken bijna zonder leiding van zijn geest. Zijn vader was Mike Peck, die een aantal miljoenen had vergaderd door meer beton uit te gieten dan eenige andere aannemer in het land, en die ook gestudeerd had in zijn jeugd. Mevrouw Peck had een boek met gedichten in haar bezit gehad en gelezen, maar de invloed daarvan op haar nageslacht had niet ver van het nulpunt afgelegen — Algernon had er niets van meegekregen dan zijn naam.

Hij was echter een pracht van een rechtsbuiten, en Hadrian Pink moest zorgen, dat hij als rechtsbuiten kon blijven spelen, hoewel volgens academisch gebruik alleen knappe studenten deel mochten uitmaken van het elftal.

Kortom, Hadrian was repetitor. Met het instampen van de leerstof aan andere studenten had hij de laatste drie jaren van zijn gewone studie bekostigd; dezelfde werkzaamheden hadden hem tot drie jaren voortgezette studie in staat gesteld. Hij had geen officieele, maar wel een algemeen erkende plaats aan de hogeschool. Men had hem zelfs een leerstoel aangeboden, maar daar had hij voor bedankt; eerlijk gezegd, omdat hij de beproefing niet aandorst, voor een heele klas te staan. Tegenover één persoon, in de afgeslotenheid van een studeerkamer, kon hij zich besloten wren. Van twee mensen werd hij schichtig; drie mensen bijeen wekten een vage vrees in hem op... maar een verzameling van twintig deed hem een wilden angst aan.

In dien tijd was de heer Pink tevreden, gelijk ook een weekdier tevreden is. Hij was onder dak. Hij keek niet naar de toekomst; en deed hij dit in 't vage weg, dan zag hij zichzelf de jaren doorleven met het voorhelpen van achterlijke studenten tegen een vergoeding van twee dollars per uur, tot in 't oneindige.

Hij was verlegen, maar hij schaamde er zich niet voor. Hij placht van een smal trottoir af te stappen om een kleineren medemens te laten passeeren. Hij ging 's avonds niet graag de straat op, want hij kon wel eens iets tegen zich aan krijgen in 't donker. Een Lilliputter had hem ongestraft aan den neus kunnen trekken, en de gedachte alleen reeds aan lichamelijk geweld gaf hem een gevoel van walging. Het was zoo iemand, dien je zonder meer opzij kunt duwen, en als hij een vrouwenstem hulp had hooren roepen, had hij zich uit de voeten gemaakt, den anderen kant op. We durven niet eens te zeggen, dat hij zoo bang was als 'n wezel, omdat we dat onnoozele dier niet willen kleineren. Hij besefte echter niet, dat er op dien karaktertrek aanmerking te maken viel, dat sterkte een deugd was, dat een ieder bewondering verdient, die doet en dapper durft voor de zaak, die hij koos.

Hij was niet klein van gestalte; zijn gezondheid was uitstekend, al nam hij geen lichaamsbeweging; zijn gelaatstreken waren regelmatig; zijn oogen waren aan den zwakken kant, en hij droeg costuums van vijftien dollar, die zoo'n beetje pasklaar waren gemaakt. Hij had een soort beschermende kleur aangenomen — misschien door de langdurige gewoonte, zich op den achtergrond te houden — waardoor hij bijna onzichtbaar werd. Geen mensch merkte hem ooit op.

Gaat men aldus zijn aard en zijn levenswijze na, dan zou men zich bijna wagen aan de voorspelling, dat hij zijn leven binnen academische muren slijten zou, zonder glorie, ongeveer zonder middelen, en totaal zonder avontuur. Men zou stellig niet op 't idee komen, dat het grillig lot hem had uitgekozen tot romantisch held, tot belangrijke prestaties op een terrein, zóóver verwijderd van de opleiding der vaderlandsche jeugd, dat men het een heel andere wereld zou mogen noemen.

Er sluimeren in iederen mensch mogelijkheden, waarvan hij zich niet bewust is, waarvan hij zich tot het uur van zijn dood nooit bewust zal worden, als er niet toevallig een vinger komt drukken tegen de veer van het geheime hokje, waarin ze schuilen, en ze aldus een uitweg geeft, tot vreugde of leed, tot nut of vernieling, tot goed of tot kwaad.

Toen Hadrian Pink voor 't eerst een portret van mejuffrouw Ariadne Joyce zag, tastte er een vinger naar dien knop; toen hij in een chie tijdschrift een interview met die dame gelezen had, schoot de veer los en het deurtje open, om strevingen en verlangens en talenten vrij te laten, waarvan de resultaten veelomvattend, zielschokkend en verbazingwekkend waren.

Het interview met juffrouw Joyce maakte deel uit van een rondvraag. Een stuk of twaalf jonge dames, die schitterden in de allerhoogste sferen der betere kringen, schonken aan een gapend-benieuwde wereld haar welbekookt en welgekruid oordeel over den man. Meer speciaal: over het soort man, dat hopen mocht, haar liefde te winnen en de heerlijke taak deelachtig te worden, levenslang haar verteringen in Florida of aan de Riviera te betalen, haar bontmantels en paarden en paleizen en Parijsche japonnen en de verdere noodzakelijke behoeften van haar slag.

In het interview met juffrouw Joyce werd haar ideaal afgeschilderd in vrij verheven bewoordingen; de eigenschappen, die zij van een minnaar eischte, reikten niet geheel tot het peil van een aartsengel, maar streefden toch alles voorbij, wat men in den Prins van Wales, Jack Dempsey, Douglas Fairbanks, John D. Rockefeller en Mussolini te zamen kon aantreffen.

„Een man,” sprak zij, „moet ten eerste een gentleman zijn, met alle charme en tact en beschaving, die het woord uitdrukt. Hij hoeft niet knap te zijn,

maar hij moet een intelligent voorkomen hebben, en zijn gelaat moet karaktervastheid uitdrukken. Hij moet een man zijn, dien ik kan eerbiedigen. Hij moet begaafd zijn. Hij moet iets tot stand hebben gebracht. Hij moet in ieder gezelschap op den voorgrond treden als een persoonlijkheid. Hij moet mij en de heele wereld respect afdwingen. Ik zou beslist een man willen hebben met een ijzeren wil, getemperd door de rede en goedhartigheid. De betekenis van het woord „vrees” moet hij niet kennen, en tegen iedere gebeurtenis moet hij opgewassen zijn. Hij moet een man zijn, die vechten wil — voor mij of voor een principie. Een man, in wien ook maar het flauwste spoor van lafheid, 't zij lichamelijk of geestelijk, te vinden was, zou ik niet kunnen uitstaan.”

Hadrian las dit recept, en toen, voor 't eerst in zijn zevenentwintig jaren, ondernam hij het vernederend werk der zelfbeschouwing en zelfontleding. Hij ging voor zijn spiegel staan en bekeek zijn gelaatstreken. Had hij een intelligent voorkomen? Hij kon niet ontkennen, dat er een zekere toets van intellectueel leven aanwezig was, eenigszins aangedikt door zijn bril. Maar drukte zijn gezicht karaktervastheid uit? Hieraan twijfelde hij. Hij fronste. Hij neep zijn lippen open. Door die gelaatst-mimiek ontstond slechts een schijn van kleinzielige koppigheid. Hij schikte en verschikte meermalen zijn verschillende trekken, maar kon geen resultaat bereiken, dat hij met de hand op 't hart vastheid kon noemen.

Was hij een gentleman? Hij wist niet precies, wat een gentleman was, maar hij voelde wel, dat zijn charme niet bepaald onweerstaanbaar mocht heeten. Tact meende hij wel te bezitten. Hij ging altijd met tact te werk. Waarschijnlijk was tact een van zijn meest gebruikte gereedschappen. Volgens zijn opvatting was tact de handigheid, om onder dreigende moeilijkheden vandaan te glippen.

Maar hij was geen persoonlijkheid, en nooit zou hij in gezelschap naar voren dringen. Hij zou niet eens zin hebben. Als hij onder de mensen was, bleef hij veel liever ergens achter. Het respect van de heele wereld afdwingen kon hij zeer zeker niet, en wat het bezit van een ijzeren wil betreft, kon hij zich zelfs niet onder de kandidaten rangschikken. Maar stelde men den laatsten en beslissenden eisch, dan gaf hij toe, niet in aanmerking te komen als candidaat naar de genegenheid van juffrouw Joyce, geen andere kans te hebben bij een sollicitatie dan op een smadelijke verwerping. Want hij zou niet willen, wou niet, en had geen zin om te willen vechten. Hij overwoog dit punt. Hij kon zijn conclusie niet loochenen, dat hij menschenhuw was; bang in 't donker; bang voor handastelikheden; hij was bang voor alle dingen, die een ander vrees konden inboezemen, en bovendien voor een aantal dingen, waar alleen hij bang voor kon zijn. En toen — nogal een smartelijke psychologische ontdekking — begreep hij op eens, dat het niet alleen niet normaal was, een lafaard te zijn, maar dat het niet deugde!

Hij was tevreden met zichzelf geweest. Hij had niet hoog over Hadrian Pink gedacht, maar ook niet gering. Nu voelde hij zich plotseling gedwongen, zichzelf met afkeer, zoo niet met afschuw te bekijken. Hij was een lafaard. Hij had geen ijzeren wil. Hij was niet bereid, om te vechten voor een dame of voor een principie.

Het beeld, dat hem tegenstaarde vanuit den spiegel, was bedroefd. Het was beschaamd en het was wanhopig, want Hadrian begreep, dat hij nooit rond zou loopen met het verlangen, iemand te bevechten, — en als er iemand tegen hem wou vechten, zou hij zich zonder aarzeling omdraaien en wegrennen. Alleen de gedachte reeds aan een vuist, die op zijn neus stiet, klutste zijn gemoed tot een schuim van angst. Nooit zou hij dapper zijn; nooit zou hij tegenstand kunnen vernietigen met een ijzeren wil, omdat hij haast heelemaal geen wil had. Maar het ergste van al was het inzicht, dat het gemis van die hoedanigheden hem verachtelijk maakte. Het is erg, jaren lang heel genoeglijk en content door te leven en dan gewaar te worden, dat je een vrij vies en onverdraaglijk insect bent. En te weten, dat je er

ZIJ EN HAAR LIJFWACHT

absoluut niets aan kunt doen.

Hij ging naar de lade van zijn bureau, waarin hij zijn verzameling portretten van Ariadne Joyce bewaard had, en wierp die in de prullenmand. Vervolgens liep hij naar het raam en keek uit over de herfstwereld. "Er klonken kreten in zijn ooren. Tweeëntwintig jongemannen waren verwickeld in een lichamelijken strijd, waarvan Hadrian zelfs den aanblik niet velen kon. De wildheid van het voetbalspel deed hem duizelen.

Toen ging hij zitten op zijn ouden stoel en hij drukte koude klamme palmen tegen zijn slapen. Vlak onder zijn oog stond de prullemand, en bovenaan in de mand lag een krantenportret van juffrouw Joyce, met haar gezicht naar beneden. Maar — en hier komt steelsgewijs de vinger des lots naar het verborgen knopje tasten — op den rug stonden woorden gedrukt, en die woorden grepen zijn blik en hielden zijn aandacht vast:

MAN OF MUIS
WAT ZIJT GIJ?

ZIJT GIJ EEN KALF OF EEN LEEUW?

VREEZEN EN RESPECTEEREN UW KENNISSEN U?

OF LACHEN ZIJ SMALEND, ALS GIJ DE KAMER BINNENKOMT?

Hierop volgde het portret van een jongeman, die fier rechtop stond, kin omhoog, oogen vuur stralend, terwijl een heele zaal vol menschen voor hem kroop. De tekst vervolgde:

Het gezelschap verbaasde zich, toen John Smith het beheerschte met de kracht zijner persoonlijkheid. Hij was een zwakkeling geweest. Meisjes giechelden om zijn lafheid. Mannen lachten achter hun handen. Maar toen eensklaps gebeurde er iets. John Smith, de muis, het kalf, toonde zich plotseling een man van kracht, met een ijzeren wil, een man, die wist wat hij wilde, en het deed.

Geen muis meer, doch een held.

Zooals een zwakkeling gelijk John een heerscher kon worden, zoo ook u.

SCHRIJF NOG HEDEN!

Voor 1 dollar ontvangt u het boekje, waarin het geheim u ontsluit wordt.

MAN OF MUIS.

Schrijf er nog heden om en leer te worden, wat u niet bent. U kunt zijn, wat u wenscht te zijn. Voor slechts Één Dollar.

N.V. KARAKTERBOUW

NEW YORK 1223 Bankgebouw NEW YORK.

Hadrian greep het stuk papier. Andermaal las hij de woorden van hoop, hij las ze driemaal, viermaal. Toen, snel besluitend als hij nog nooit gedaan had, ging hij naar zijn bureau, schreef een brief aan N.V. Karakterbouw, bekende zijn tekort, sloot een briefje van een dollar in, en verzocht, een exemplaar van het boekje te mogen ontvangen, MUIS OF MAN.

Zijn besluit droeg hem naar de brievenbus, waar hij zijn brief in liet vallen. Dan keerde hij terug naar zijn kamer. Zijn eerste daad was, naar zijn prullenmand te stappen, er alle portretten van Ariadne Joyce uit te visschen en ze zorgvuldig weer in zijn bureau te bergen.

Dit gedaan hebbende, zette hij zich op het verschoten trijp van zijn stoel en genoot hij dat zoetste van alle gevoelens, de plotselinge, de onverwachte

geboorte der hoop. Als John Smith inderdaad een held had kunnen worden, waarom dan Hadrian Pink niet?

TWEDE HOOFDSTUK

DE heer Michael Peck was een krachtige persoonlijkheid. Toen hij de studeerkamer van Hadrian Pink betrad in gezelschap van zijn zoon, Algernon Swinburne Peck, knetterde het plotseling in het vertrek van geheimzinnige dynamische krachten.

Hij deed niet mee met de kaalhoofdigheidsgewoonte van oudere heeren, maar klemde zich koppig aan ieder haar vast, en hij droeg ze stijf en strak, ieder haar in de houding staande — en *brosse*, zeggen onze Fransche broeders.

„Geen mensch,” barstte hij los, zonder de inleiding van een beleefden groet, „heeft iets in zijn hersens weten te krijgen behalve u!”

„Jawel, meneer,” antwoordde Hadrian bedeesd. „En ik snap nog niet, hoe u 't gedaan hebt gekregen,” blafte de heer Peck.

„Och, pa,” zei Algernon droefgeestig.

„Moet je hem zien! Moet je hem aankijken! Zoo groot als de olifant van Barnum en zoo sterk als een koppel buffels. Dat krijg je,” zei hij — niet zeer logisch, vond Hadrian — „als je gedichten leest.”

„Maar, meneer Peck,” zei Hadrian ineenkrimpend, „hij leest geen gedichten. Ik heb hem nog nooit met een verzenboek in zijn handen gezien. Ik durf zelfs beweren, dat men hem heelemaal zelden met een boek in zijn handen ziet.”

„Hij! Hij denkt, dat poëzie een soort kaas is. Ik heb 't over zijn moeder. Diè heeft verzen gelezen. Zij heeft hem gebrandmerkt.”

„O,” zei Hadrian, verschrikt en verbaasd, „erfelijk belast, bedoelt u...”

Hij zocht het verband en kon het niet vinden. Welke neiging Algernon van zijn moeder geërfd mocht hebben, poëtische neigingen schenen het niet te zijn.

„Bin ik niet de beste voetballer in Amerika, pa? Zeg nou es op.”

„Algernon,” zei Hadrian, zachtzinnig berispelend.

„Zeg u nou zelf,” verbeterde Algernon verward.

„Zegt u nu zelf,” wees Hadrian hem terecht.

„Ik zou je danken, om zoo te praten, en me door iedereen te laten uitlachen. Maar, pa, krijg ik m'n naam en m'n portret niet in alle kranten? Vinden ze me niet den besten rechtsbuiten, dien ze gekend hebben, Grantland Rice en Gallico en alle schrijvers? Zeg u nou zelf.”

„Maar je kunt niet eeuwig rechtsbuiten blijven spelen,” zei zijn vader. „In Juni promoveer je...”

hopen we. Pinky heeft je tot nu toe op gang weten te houden. Maar wat moeten we dan? He? Nou?.... Kunt u hem er door slepen, Pinky?”

Hadrian nam het verkleinwoord niet kwalijk. Hij was er aan gewend, Pinky genoemd te worden; iedereen deed het.

„Ik... ik denk wel, dat 't gaan zal,” zei hij.

„En dan krijgt hij een diploma, waar opstaat, dat hij geleerd is.”

„Jawel, meneer Peck.”

„En is hij dat?”

„Ik kan niet zeggen, dat uw zoon een erg sterk geheugen heeft. Uit proefnemingen is mij gebleken, dat achtenveertig uur de uiterste grens is. Ik bedoel dit: ik kan hem klaarmaken voor 't college morgen, of voor een examen morgen. Maar vierentwintig uur later is zijn kennis zeer gehavend, om niet te zeggen verdwenen.”

„Jawel,” zei meneer Peck, „maar ik wou eigenlijk eens met u overleggen, wat er van hem te maken zou zijn. U gaat nu vier jaar dagelijks met hem om. Hebt u aanleg voor 't een of ander ontdekt? Tegen den tijd, dat ik uitstap, ligt er drie of vier miljoen voor hem klaar. Dus?”

Hadrian keek met een schichtigen blik naar zijn pupil.

„Eh... Een man,” zei hij, juffrouw Joce's woorden aanhalend, „moet vóór alles een gentleman zijn, met alle charme en tact en beschaving, die dat woord uitdrukt. Hij hoeft niet knap te zijn, maar hij moet een intelligent voorkomen hebben, en zijn aangezicht moet karaktervastheid uitdrukken. Hij moet iemand zijn, waar ik respect voor kan hebben. Hij moet begaafd zijn. Hij moet iets tot stand hebben gebracht. Hij moet door zijn persoonlijkheid in ieder gezelschap op den voorgrond treden. Eh... IJzeren wil. Goedhartigheid. Willen vechten. Geen lafheid.”

Meneer Peck had zijn oogen half toegeknepen. „Je denkt toch zeker niet, dat je Algernon beschrijft?”

„Van de genoemde eigenschappen,” antwoordde Hadrian, „bezit hij althans de laatste twee.”

„Als je bedoelt, dat ie bokser moet worden,” zei meneer Peck, „dan zeg ik merci.”

„Ja, meneer,” zei Pink onderdanig.

Meneer Peck werd aanmatigend. Hij keek Hadrian nijdig aan. Zijn koude blauwe oogen boorden in den jongen man, tot die huiverde.

„Je helpt zeker nog andere studenten.”

„Ja, meneer.”

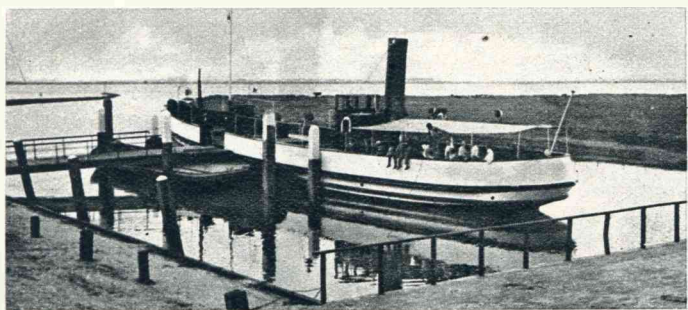
„Laat die schieten.”

„Ik eh... pardon...”

„Laat ze schieten. Weg t'r mee. Wijd je aan één ding. Van nu af,” beval meneer Peck, „bestede je al je tijd aan mijn zoon. Gesnapt? Al je tijd.”

Vervolg op pag. 34.

Van de eilanden. — De nieuwe veerboot tusschen Den Bommel en Numansdorp werd dezer dagen in dienst gesteld. Hier zien we de fraaie boot in de haven van Den Bommel. Op den achtergrond het kleine eilandje: „Tien Gemeten”.

We plaatsen hierbij de foto van de bekende Rotterdamsche zangvereniging: Zuider Liedertafel, die in den laatsten tijd vele successen mocht boeken.

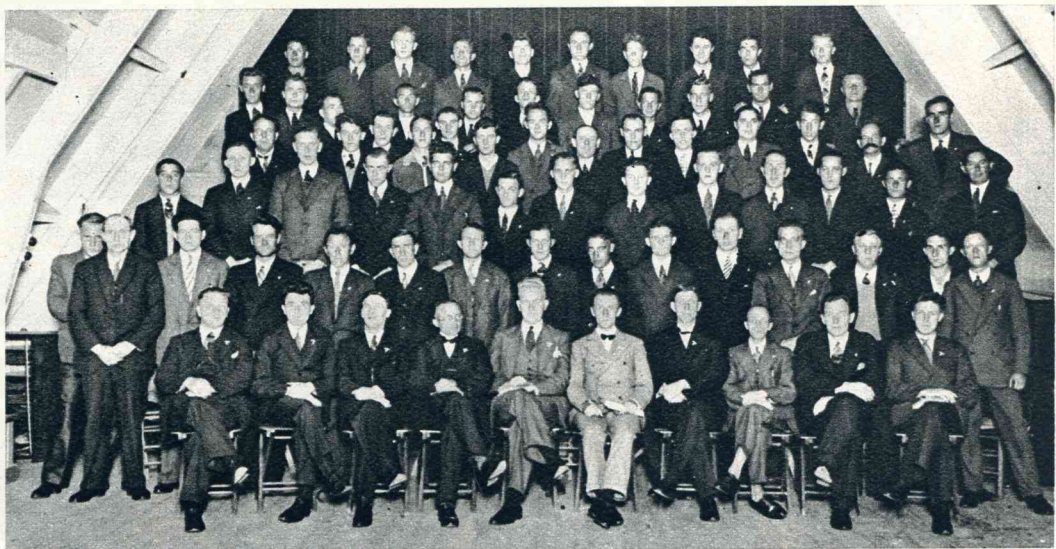
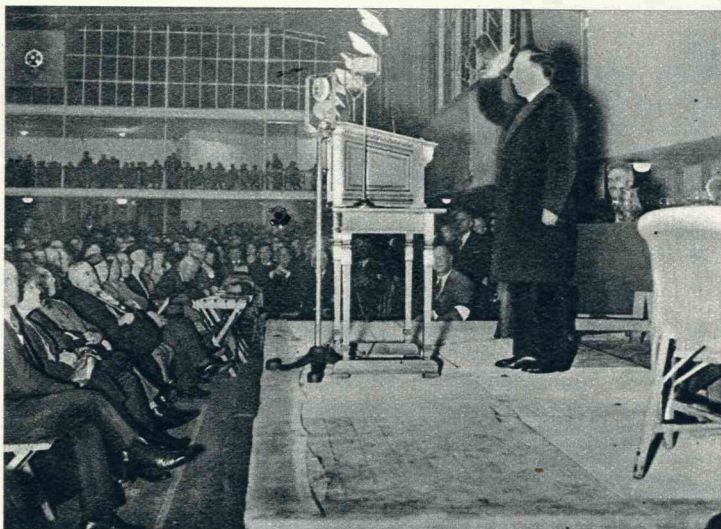
Met den geweldigen storm waaide veel fruit van de boomen, 't geen niet bepaald voordelig was voor de eigenaars. — De geforceerde oogst in de omgeving van Leerdam.

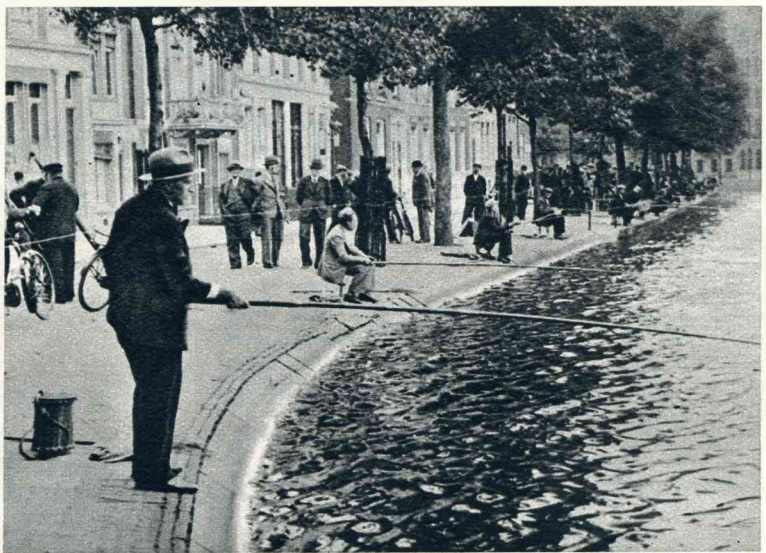
DE „PRINSENDAM”

Onze trots en onze glorie
Is... de grootsche „Statendam”,
Die reeds menig fiksche zeereis
Naar Oom Sammy ondernam;
Nogmaals zullen wij gaan bouwen
Aan zoo'n machtig zeekasteel,
Ook... al is dan harde onspoed,
Felle tegenslag ons deel,
Want wij weten van geen wijken
Ondanks tijden, droef en bang:
Krachtig gaan wij stelling nemen
Tegen grauwen ondergang....
Een bewijs van niet-versagen
Levert men met dezen bouw:
Een cordon gespierde kerels
Steekt de handen uit de mouw;
Laat ons hopen, dat de opdracht
Slechts aan HOLLAND wordt gegund:
't Leger onzer trouwe werkers
Blijkt reeds al te zeer gedund;
Wij benijden wis een ander
Wat profijt en voordeel niet,
Maar wij hielden dezen arbeid
Liefst op Nederlandsch gebied.

HAN VAN ARKEL

Uit Stad en Gewest

Langs den Schiedamschen Singel te Rotterdam werd een geanimeerd hengelconcours gehouden. De visschers verdiept in hun sport.

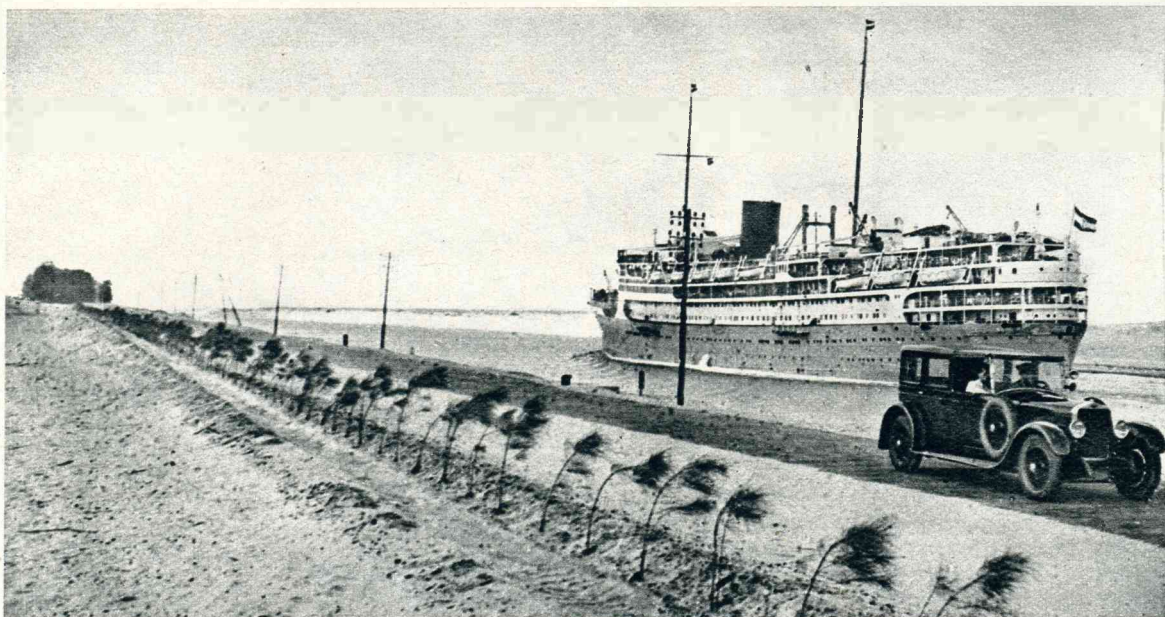
Te Rotterdam is binnengekomen het Russische s.s. „Lensovet”, dat de schipbreukelingen heeft gered van het Nederlandsche s.s. „Minna”, 't welk

met kolen geladen op weg was naar Rotterdam. De lading van de „Minna” was door de hooge zeeën gaan werken, waardoor het schip slagzij maakte en zonk. — Een foto van de geredde bemanning, in het midden Kap. de Ruyter, op het bureau van de Rivierpolitie.

Te Delft werd een balonnenwedstrijd gehouden. — De vrolijke „start” rond Grotius' standbeeld op de Markt.

De eerw. heer Drost, kapelaan in Over-Maas, sprak op de groote protestvergadering tegen de ontrechting der Israëlieten in Duitschland, welke te Amsterdam gehouden werd en waar vele sprekers het woord voerden voor een zeer talrijk auditorium. — De redenaar gekiekt.

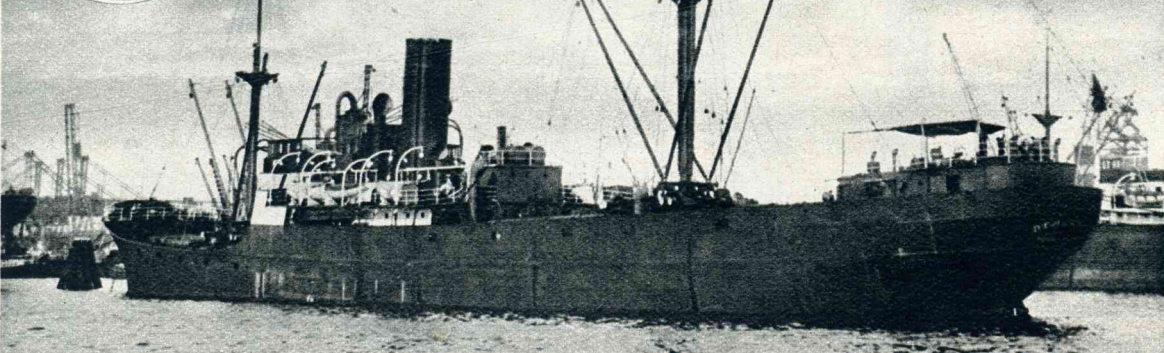
Thans, met de treurige geschiedenis Italië — Abessinië, staat het Suezkanaal in 't brandpunt der belangstelling. We plaatsen hier een zeer interessante kiek van dit kanaal, waar juist de „Baloeran", van den R'damschen Lloyd, passeert. Typisch is voorts de auto op den voorgrond.

Rietje ziek — De bekende zwemster Rie Mastenbroek wordt thans verpleegd in het Diaconessen-ziekenhuis te Rotterdam, waar zij een keeloperatie onderging. We wenschen haar van harte een spoedige beterschap toe.

De vierlingen van Caversham (Nieuw Zeeland) worden voorloopig zorgvuldig verpleegd in een Kinderziekenhuis — Hier zien we de baby's (drie meisjes en een jongen) in de armen van hun weldoensters.

Dit is het Russische s.s. „Lensovet," dat de bemanning opikte van het Nederl. motorschip „Minna", gezonken bij een hevige storm op de Noordzee. Inzet kapitein Preobrajensky.

De Camera meldt:

DE GEHEIME ZENDER VAN GROOT-ROTTERDAM

Hallo-hallo, dames en heeren. Ik zet een plaatje voor u op de gramfoon. Waarom zouden we niet eens muzikaal beginnen? Daar komt de plaat dan: Stormy Weather. — U zult dat schoone lied kennen, het zal u zelfs zeer vertrouwd in de ooren klinken, want wat stormweer is, hebben we dezer dagen weer eens ondervonden. De wind, de wolken en de regen hebben voor ons het afscheid gezongen aan een fraaien zomer. Ineens: daar was het Herfst! Blaren dwarrelden omlaag, zooals op den Coolsingel hoedjes omhoog dwarrelden.

Onze vrienden in Rotterdam aan Zee beleefden een spannenden dag. Een wrak was er gesignaleerd. Uit Engeland kwamen de berichten over vermiste schepen. De Hoek van Hollandsche reddingboot voer uit en de beroemde zeesleepers van L. Smit & Co. gingen er ook op uit. Ook nu viel het mee; een mast werd op zee gevonden, maar een scheepsramp bleek onder de Hollandsche kust niet te zijn gebeurd. Toch heeft de Rotterdamsche vloot een verlies geleden: een klein, maar nog bijna nieuw motorschip is op de Noordzee gebleven, maar dat gebeurde, toen de ergste storm al weer voorbij was. Het schip „Minna" werd de dupe van de nog altijd stevig deinende zee, het schip ging kapseizen en nog maar nèt op het nippertje zijn de kapitein en zijn zes mannen van boord kunnen gaan, in de reddingboot. Een Russisch schip kwam naderbij, nam de schipbreukelingen op en bracht hen naar Rotterdam. En toen het zevental hier op een donkeren nacht arriveerde, met niets anders bij zich dan alleen de pakjes die ze aan hadden, is uw radio-reporter er eventjes op uit gegaan, om hen namens zijn wekelijksche toehoorderschaar te gaan gelukwenschen. Een angstig avontuur hebben ze doorstaan, maar tenslotte is het immers toch nog goed afgelopen. Als het zoo met de stormachtige gebeurtenissen in de wereld óók gaat, met alles wat er gebeurt en niét gebeurt in Genève, in Italië, in en om de Middellandsche Zee en in Abessinië, zullen we óók dankbaar mogen zijn. Er gaan wel stormen van diversen aard over de wereld in dezen vroeg ingetreden herfst.

Merkwaardige maand is September overigens. Een jaar begint, volgens onzen alouden kalender, met een Nieuwjaarsdag op 1 Januari, na een Oudejaarsavond op 31 December. Maar uw radio-reporter heeft altijd zoo het gevoel, dat een jaar feitelijk begint op 1 September, na de feestelijke viering van Koninginnedag op 31 Augustus. In September beginnen de scholen weer, de rechtbank komt weer meer dagen in zitting bijeen, het politieke leven start opnieuw in rijk en in gemeente, Koning Voetbal — ik zou het niet wagen die twee hoofdletters te vergeten — regeert weer; duizenden enthousiasten bestudeeren weer nieuwe competitie-standjes, de Volksuniversiteit en tal van andere verenigingen beginnen haar seizoen, er komen nieuwe strijkjes in de café's, en nieuwe stukken in de theaters.

Dames en heeren, uw microfonist is naar de bios geweest. Nee, dat is niets bijzonders op zichzelf, maar ik heb weer een Nederlandsche film gezien, in het theater van meneer André de Jong; en die film laat zien, dat onze Nederlandsche filmindustrie vooruitgaat; een uitstekend amusementsstuk, die Kribbebijter met Cor Ruys en Louis de Bree, grappenmakerijen van de goede soort. Hulde! En nu we dan aan 't huldigen zijn, dames en heeren, een woord van lof tot de heeren van onze politie, die den diefstal bij Wilton-Feyenoord ophelderden en die er voor gezorgd hebben, dat een paar heel handige knapen het kunstje om ons valsche guldentjes te bezorgen hebben moeten staken. Zoo doet het Haagsche Veer te Rotterdam, evenals het Binnenhof te 's-Gravenhage, het zijne om den gulden safe te houden.

Tot volgende week dames en heeren, op golflengte: Groot-Rotterdam

Bella, een chimpansee van den Londenschen dierentuin, heeft vriendschap aangeknoopt met eenige metselaars die een nieuw winterverblijf voor de tijgerfamilie aan 't bouwen zijn. Ze helpt met plezier een handje mee.

CURIOSA

Een Engelsche rijwielafabriek te Birmingham heeft een nieuwe fiets in den handel gebracht, waarvan de constructie aanmerkelijk van de bestaande modellen afwijkt. Men kan er een snelheid van 45 K.M. per uur mee bereiken.

Ook een nieuwe mode? — Deze jongedame, die ook eens origineel wilde zijn, heeft blouse en hoed getooid met klitten.

Geweldige musschenzwermen zijn eensklaps in de nabijheid van Barry-eiland (Zuid-Wales) neergestreken. Een foto van een voorbijtrekkenden zwerm.

Overprikkelde Zenuwen

hebben U reeds dikwijls bij het oversteken der straat door het signaal van een plotseling naderend voertuig een schrik door alle leden gejaagd. Nog langen tijd daarna kon U zich hiervan niet vrijmaken. Zwaar zijn de eischen, die het gestadig toenemend grootstadsverkeer en -lawaaï, zijn haasten en jachten. Uw beroep en de sport aan Uw zenuwen stellen. Gestadig worden verhoogde paraatheid en werkzaamheid van de zenuworganen vereischt. Het is daarom niet te verwonderen, wanneer Uw zenuwen op een gegeven oogenblik overprikkeld zijn geworden, wanneer zij steeds vaker weigeren, wanneer plotseling schrikken U bewijst, dat het gecompliceerde organisme van het zenuwstelsel niet meer nauwkeurig functionneert. Door de overmatige werkzaamheid is te veel

zenuwstof — dat is het in de zenuworganen, hersenen en rugge-merg aanwezige Lecithine — verbruikt en niet toereikend aangevuld geworden. Slechts rijkelijke voeding met Lecithine kan Uw zenuwen gezond en werkzaam houden en U voor de dikwijls ernstige gevolgen van nerveuze ziekten als: nerveuze slapeloosheid, afmatting, vroegtijdige zwakte, nerveuze hoofdpijn en -hartbezwaren behoeden resp. hiervan bevrijden. Wie steeds frisch en paraat wil zijn, wie gezonde zenuwen wil hebben, neme daartoe de door artsen en klinieken beproefde zenuwvoedingsstof

Dr. Buer's PURE LECITHINE

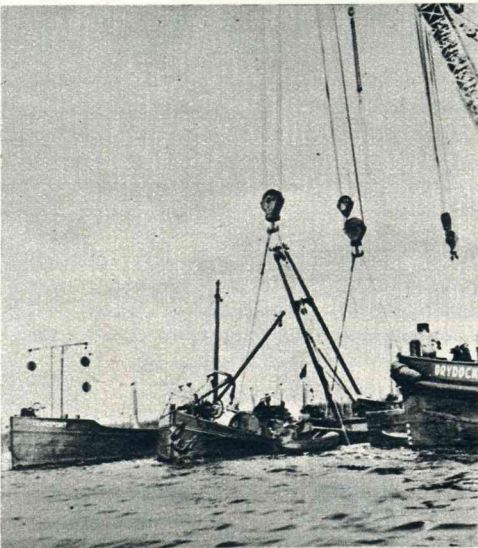
Verkrijgb. bij Apoth. en Drogisten. Gratis brochure en proefdoos op aanv. bij: Holl. Lecithin-kantoor, Arnhem, I Paul Krugerstr., of BOROMAG, Heerengr. 258, A'dam-C.

BEP VAN KLAVEREN. — In het artikeltje over den bekenden bokser maakte het zelduiveltje van de geboortestad van Bep: Maastricht, terwijl er Maasstad geschreven stond. De opmerkzame lezer zal dit echter wel reeds begrepen hebben.

Door de Politie-Sportvereniging „Hermadad" werd een rijwiel-prestatie-tocht gehouden van 75 K.M. — De deelnemers verlaten het startterrein „Woudenstein".

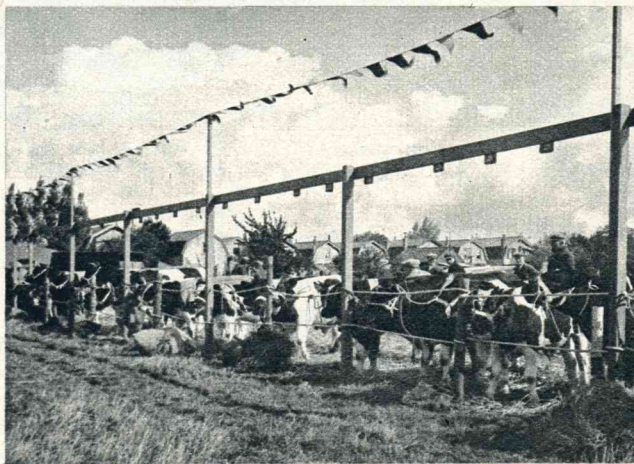
GEMENGD NIEUWS

Te Capelle a.d. IJssel werd het gezonken sleepschip „Binnenvaart 12" gelicht. — Een kiekje van dezen niet gemakkelijken arbeid.

Gelukkig, onze school blijft behouden! — Zoo juichten personeel en kinderen van de O.L.-school no. 2 te Nieuwenhoorn, na de desbetreffende beslissing van de Kroon.

Van de eilanden. — Te Nieuw Helvoet werd een drukke fokveeday gehouden. — Een aardig overzichts kiekje.

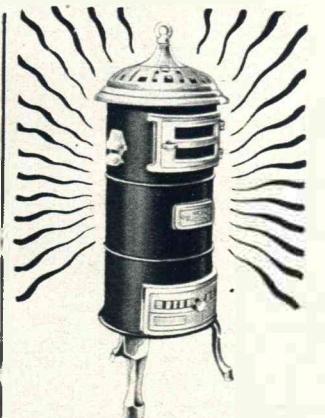
Links: Van 't eiland Rozenburg. — Onze fotografische medewerker zond ons een aardig kiekje van den dorps-smid, die door vrouw en dochter wordt geholpen bij zijn arbeid.

De Rotterdamsche Tooneelver- „Onderling Kunstgenot" vierde haar koperen bestaan. — De dames en heeren tooneelisten gekiekt.

Te Amsterdam kwam te overlijden de echtgenoot van den commandant Bourne Vlas van het Leger des Heils, mevr. J. Vlas-Van Oppen. — Een kiekje van deze verdienstelijke „soldate" in het leger der weldaad.

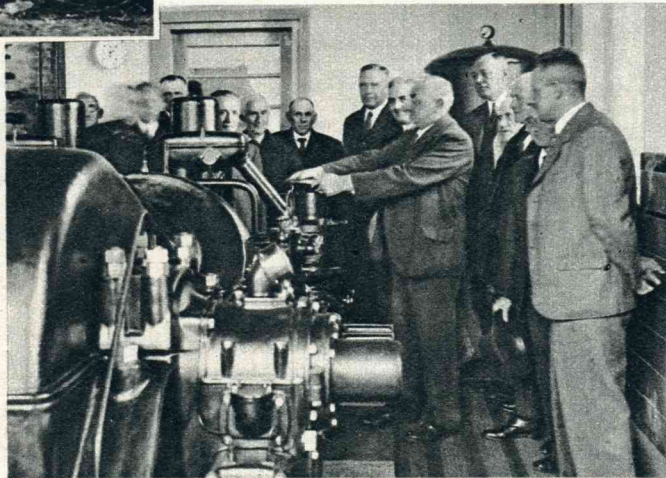

Kijk, daarover moet U nu niet eerst nadenken.

Zo'n handige, stabiele en fraaie kookkachel, die slechts f 13.50 kost, moet U ineens kopen. Uitvoering met temperingsklep, ventilatie en nikkelkop vanaf . . . f 13.50
zwart, wijnrood of groen emaille . . . f 14.45
Kolenfornuizen, zwart emaille, vanaf . . . f 23.75
Verder uitgebreide sortering Kolenfornuizen in diverse kleuren met nikkel- of chroom-montuur.

C. ZWOL

Haarden - Kachels - Fornuizen
Nieuwe Markt 19 - Rotterdam
Rotterdamsche Dijk 247 - Schiedam

De heer J. Michielsen, voorzitter van het polderbestuur, stelde onder veler belangstelling 't dieselmagemaal van den polder aan den Vliet in gebruik.

De avonturierster, die het geluk wil verstoren, brengt haar eerste bezoek. Daarna stelt zij den echtgenoot en fabrikant voor de keus: of een concern van bedriegers ophemelen, of door publicatie van een brief zijn naam door het slijk gesleurd te zien.

DE IDEALE ECHTGENOOT

Brigitte Helm is nu getrouwd en volgens de laatste berichten is zij nu voorgoed voor de film verloren. Hoewel zij later nog wel van meening zou kunnen veranderen, hebben wij toch gemeend, deze officieuze laatste film van haar niet aan onze lezers te mogen onthouden. EEN LUMINA-FILM.

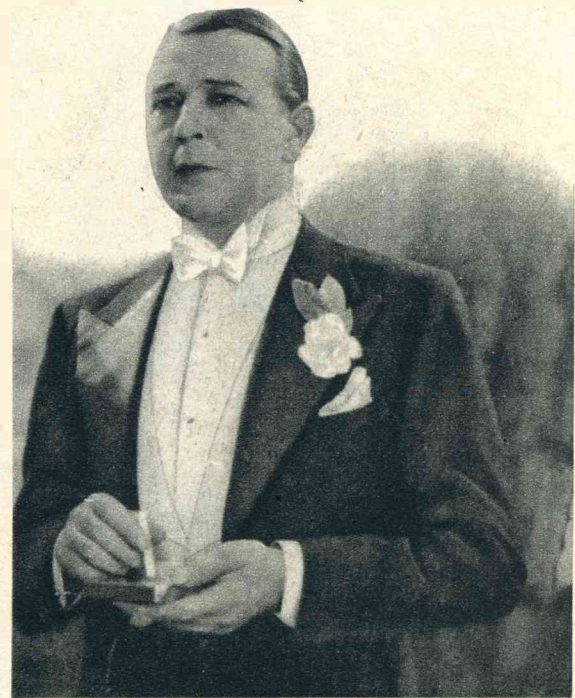
*Brigitte Helm
als de zeer en
zeer gelukkige
vrouw.*

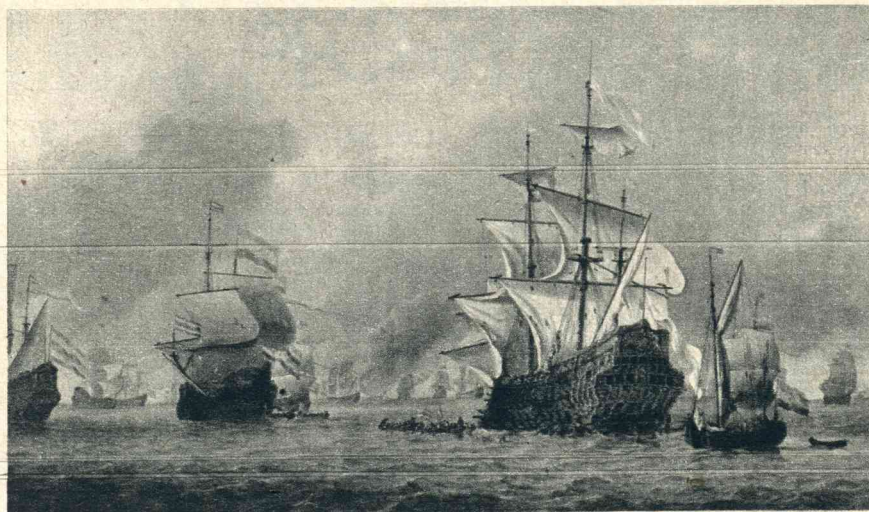

IS het toevalligheid of opzet, dat Brigitte Helm's laatste film „De ideale Echtgenoot” heet? Hoe het ook zij, indien haar echte man een evenbeeld is van dezen film-echtgenoot, dan heeft zij het, wat je noemt, wel getroffen. Want Vondel's bekende woorden: Waar werd oprechter trouw, dan tussen man en vrouw ter wereld ooit gevonden? zijn volkomen op dit echtpaar van toepassing. Alleen — niets is volmaakt in deze wereld en dat onvolmaakte dreigt in deze film aan te groeien tot een catastrofe. De liefde was namelijk zoo groot, dat de man niet duldde, dat zijn vrouw hem er ook maar in het minst van zou verdenken, dat hij niet altijd zoo'n geweldige goeie, beste, brave kerel geweest is. En toch was er reden voor den argwaan zijner vrouw, tenminste, indien men een fout van vijftien jaar terug nu nog zou willen aanrekenen. Wij zouden zeggen van niet, maar in deze film

is het juist de aanleiding tot een huwelijkstwist. Tenslotte zegeviert de liefde met vlag en wimpel en wordt toch nog bewaarheid dat er op de wereld werkelijk nergens oprechter trouw wordt gevonden dan juist tussen twee echtelieden.

Georg Alexander, als de advocaat, die maar geen kans ziet het moeilijke probleem tussen de beide echtelieden op te lossen.

„Vierdaagsche Zeeslag 1666", door W. v. d. Velde, den jonge.

HELDHAFTIGE ZEESCHILDERS

**Met de Van de Veldes
op den grooten
haringvijver.**

HET verlangen naar het beleven van avonturen, dat de meeste kunstenaars in het bloed zit, heeft ook de zeventiende-eeuwse schilders Van de Velde bezielde. Deze wereldberoemde zeeschilders, vader en zoon, hebben de lotgevallen als 't ware in hun schuilhoeken opgezocht en we zullen dan ook moeilijk vakgenooten kunnen vinden, die beter dan zij wisten wat een schip was en hoe de steeds wisselende omstandigheden op zee kunnen zijn. Daarbij komt nog, dat zij in een woeligen tijd leefden, jaren, waarin het kanongebulder soms niet van de lucht was en waar schijnlijk ook heeft de spanning in de samenleving, de felle strijd van ons volk om zijn vrijheid, hen voor hun kunst geïnspireerd en eveneens aangespoord om, waar het noodig was, met vlootvoogden en matrozen voor Holland op de bres te springen.

Willem van de Velde, de oude, zoowel als zijn zoon, die eveneens Willem heette, hebben menigmaal moed en koelbloedigheid getoond als er op hun diensten gerekend werd, zoodat wij hen niet alleen als befaamde kunstenaars, maar ook als heldhaftige zeelieden mogen beschouwen. De machtige Staten van Holland hadden een groote bewondering voor hun werk. Meermalen hebben zij de Van de Veldes belangrijke opdrachten gegeven. Als de vloot in die dagen ten strijd trok, ging dikwijls een Van de Velde mee, die tot taak had, de critieke oogenblikken uit het gevecht met de teekenstift te vereeuwigen en zich bovendien van den loop der gebeurtenissen voortdurend op de hoogte te houden, om later de Staten ook mondelinge toelichting te kunnen verstrekken. Hun werkzaamheden in dienst van de Staten kwamen dus vrijwel overeen met die der tegenwoordige journalisten, illustratoren en persfotografen.

De Van de Veldes hielden niet van halve maatregelen. Vaak waagden zij zich midden in het krijgsgewoel en dikwijls ook lieten zij zich in een snelle galjoet tusschen en om de vechtende vloeten, zoodat zij ruimschoots in de gelegenheid waren hun indrukken op papier of paneel vast te leggen. Dat hierbij meestal hun leven op het spel stond, daarmede hielden zij geen rekening, want het was hun plicht den slag zoo nauwkeurig mogelijk af te beelden en op zulke gewichtige oogenblikken dachten zij er niet aan hun persoonlijke belangen te laten medespreken.

Toen in het jaar 1665 de Hollandsche vloot onder opperbevel van den bekenden admiraal Jacob van Wassenaer van Obdam op de Noordzee met de Engelschen slaags geraakte, was Willem van de Velde de oude getuige van deze allesbehalve zachtzinnige ontmoeting en bijna had hij daarbij het leven verloren. Op dien noodlottigen dag had hij bij den opperbevelhebber het middagmaal gebruikt en juist was hij van boord gegaan, toen het trotsche zeekasteel door een schot in de kruutkamer werd getroffen en met man en muis de lucht in vloog. Ook de admiraal kwam bij deze ramp om het leven.

De oude Willem liet zich echter niet spoedig afschrikken. Het jaar daarop, tijdens den driedaagschen zeeslag tusschen de admiraals De Ruyter en Mouck, liet hij zich rustig tusschen de vechtende schepen doorroepen, alsof er geen oorlog bestond...

Buiten de kunstzinnige en historische waarde heeft dit werk, door zijn fraaie detailleeringen, ook zeevaartkundige betekenis. Geen lijntje, geen vlag of katrol zit verkeerd! De oude Willem had aanvankelijk de opleiding voor zeeman genoten en hij was dus in alle opzichten met de geheimen van het vak vertrouwd. Zijn zoon bezat een aardje naar zijn vaartje. Hij werd door zijn vader in de kennis van den scheepsbouw en het teekenen van schepen onderwezen.

Van den bekenden zeeschilder Simon de Vlieger kreeg hij les in het schilderen. Waarschijnlijk heeft hij reeds in 1665 en 1666 zijn vader op zijn avontuurlijke tochten vergezeld. Zonder den vader te kort te doen kunnen wij zeggen, dat de zoon hem overtroffen heeft. Willem van de Velde, de jonge, is werkelijk 'n grootmeester in de schilderkunst geweest. Ontroerend mooi en voornaam heeft hij de zee in haar betoverende, altijd veranderende stemmingen geschilderd; vaak gestoffeerd met trotsche oorlogsbodems en sierlijke handelsschepen.

Stille zeeën bij veilig zomerweer met droomerige kimmen, zoowel als de ruwe, opgezwepte golven tijdens hevige stormen heeft zijn geniale hand op voortreffelijke wijze in beeld gebracht.

De kunstwerken van deze befaamde schildersfamilie, van wie de twee Willems, die wij hier besproken hebben, tot de bekendste behooren, zijn in tal van museums in binnen- en buitenland te vinden. Het Rijksmuseum te Amsterdam heeft heel wat fraaie stukken van deze schilders in bezit. Wie ze niet of slechts oppervlakkig kent kunnen wij aanraden eens een kijkje te gaan nemen. Zij zullen van hun uitstapje geen spijt hebben.

*De modeplaat
toont U*

de fraaiste toiletten, uitstekend passend bij Uw figuur. Wij twifelen niet of U zult er in slagen een bekoorlijk, charmant toilet te vinden. Maar zult U er steeds weer in slagen de bekoorlijke charme van een jeugdig frisse teint te behouden? Dit is niet zo gemakkelijk! Het vereist nauwlettende verzorging van Uw huid. Dageelijkse verzorging met Lux Toilet Zeep, die speciaal vervaardigd is voor het gelaat. Bescherm Uw uiterlijk tegen de gevaren van een „vermoeide huid". Duffe lucht in huizen, kantoren en magazijnen, keukenhitte, verontreinigde atmosfeer in de straten onzer steden, dit alles maakt de gelaats-huid dor en droog. Het zachte schuim van Lux Toilet Zeep reinigt en verfrist de huid tot diep in de poriën, verwijderd stof en vuil en houdt het gelaat strafend en jeugdig. Geef Uw huid de volmaakte verzorging, die alleen Lux Toilet Zeep bieden kan.

LUX
TOILET ZEEP

12½
CTS. PER STUK

175 76-041H

Halitran de Levensbron Onontbeerlijk als de Zon

Bescherm Uw kind tegen de gevreesde Engelsche ziekte (Rachitis) die de kromme beentjes, tandziekten en organische stoornissen veroorzaakt. Geef Uw kind de volle zon, die het in de wintermaanden moet missen. Geef Uw kind Halitran 1200, de nieuwe prachtige vinding met den geweldigen rijkdom aan natuurlijke vitaminen A en D uit de lever van de Heilbot, 60 maal sterker dan gewone levertraan. De kinderen nemen Halitran 1200 heel graag in. Enkele druppels daags doen wonderen.

Uw kinderen worden sterk, krachtig en gezond. Hun lichaam krijgt weerstandsvormen tegen ziekten en infecties, tegen bronchitis en alle winterkwalen. In alle kinderziekenhuizen in Nederland wordt Halitran gebruikt, met schitterend succes. Moeders prijzen den dag, waarop zij ermede begonnen, want haar kinderen gaan zienderogen vooruit en worden sterk en gezond. Koop nog heden een flacon voor Uw kinderen en ook U zult gelukkig zijn, dit prachtig middel te hebben leeren kennen.

**In de R maanden moet Uw kind
Halitran hebben. De rijkste bron van
Natuurlijke Vitaminen. Duizenden
Ned. Doctoren schrijven het voor.**

**Flacon voor een maand
f1.25
bij Apothekers en Drogisten.**

**N.V. Drogerijen Maatschappij
Verlaatsstraat 52-56 - Rotterdam**

Zonder Halitran 1200

Met Halitran 1200

Halitran een levensbron, Onontbeerlijk als de Zon!

H.H. Doctoren en Kinderartsen zenden wij gaarne literatuur en monster.

DE TOOVER-WANDELSTOK VAN

„Je kunt me gerust neerschieten, als je dit wenscht,” zei de generaal kalm tot den muiter. „Het zal me niet deren!”

IN het bureau van den prefect te San Jacinto wemelde het van soldaten. Sommigen hunner waren in burgerkleeding, anderen daarentegen keurig in uniform gestoken. De prefect zelf was in de gevangenis opgesloten en thans zat generaal Blas Espina voor het bureau. Op hem had men voorloopig alle hoop gesteld.

„Generaal,” zei Dalton, „laat ons nu eerst eens een particuliere aangelegenheid bespreken.”

De generaal glimlachte ironisch.

„U wenscht met me te onderhandelen? Ja? Dat is 'n uitstekend idee, ha-ha!”

„Kom, generaal, laat ons ter zake komen.”

„Ach ja, waarom ook eigenlijk niet?”

De generaal stond op, bulderde een paar woorden tot de aanwezigen, en — eenige oogenblikken later was het vertrek leeggestroomd. Dan ging hij weer aan z'n bureau zitten en leunde nonchalant achterover in zijn stoel.

„En hoeveel,” vroeg hij heminnelijk, „denkt de „Tropische Zuidvruchten-Compagnie” mij te willen bieden voor mijn „strijd voor de vrijheid”?”

„Nu alle grapjes terzijde, generaal. Wij zijn bereid u 5000 dollars te geven.”

De generaal trok zijn wenkbrauwen samen en schudde zijn hoofd.

„'t Komt mij zoo voor,” merkte hij op, „dat u zeer weinig vertrouwen in mijn militaire bekwaamheden hebt.”

„Hoor eens hier, generaal,” zei Dalton ernstig. „Ik leg thans al mijn kaarten voor u open op tafel. Wij kregen onze Rio Balsa-concessie van president Lopez. Nu kan 't zijn, dat u hem er uit-smijdt en ons alles weer opnieuw zult laten betalen. Daarom willen wij liever direct 5000 dollars neerleggen. U hebt geld nodig en wij vrede en rust.”

„Maar 5000 dollars is niet veel, terwijl ik zoo'n uitstekende kans heb deze revolutie te winnen. Eerlijk gezegd, kan ik niet verliezen. Hebt u mijn uitstekend afgerichte troepen in oogenschouw genomen? Het zijn zonder uitzondering allemaal dappere kerels!”

„Juist, dat is 't 'm,” zei Dalton droog. „Ik heb er wel degelijk op gelet. Zij zijn mij te dapper! En eigenlijk niet meer dan een wilde horde. Ik voor mij zou liever het bevel voeren over een leger ratelslangen en tijgers dan over deze ruwe kerels. Ik ben ervan overtuigd, dat zij u er uitgesmeten hebben, vóórdat u kans hebt gekregen dezen oorlog te winnen.”

„Ja — dat is waar,” gaf generaal Espina toe. „Daarin hebt u gelijk. Voor een gewoon bevelhebber zouden ze een ernstig probleem opleveren. Maar voor mij — neen! Hebt u ooit mijn wandelstok van „cacique carré” gezien?”

„Van wat?”

De generaal glimlachte en haalde van achter zijn bureau een wandelstok met gouden knop te voorschijn. Het ding was van glimmend rood hout met zwarte vlekken erop.

„Dit,” zei hij met het air van iemand, die een wetenschappelijke lezing houdt, is „cacique carré”. Het groeit ergens in Voor-Indië in totaal onbekende gedeelten. Geen blanke heeft nog ooit den boom herkend, waar het vandaan

komt. Het heeft een zeer waardevolle eigenschap, want het is in staat kogels en andere onplezierige dingen door zijn eigenaar heen te laten gaan, zonder hem ook maar in het minst te kwetsen of te bezeeren.”

„Houdt u me nu niet voor den gek, generaal! U gelooft dien onzin toch zeker zelf niet?”

De generaal haalde zijn schouders op. „Ik ben zeer bijgeloovig,” zei hij. „En dat zijn mijn mannen ook. Zij zullen heusch niet trachten mij te vermoorden, wijl ze heel goed weten, dat het een onmogelijkheid is.”

Hij zette den wandelstok weer achter zijn bureau. „En daarom is 5000 dollars zeer weinig voor iemand, die zóó zeker is te slagen.” Hij glimlachte vriendelijk. „Ik denk niet, dat u bezwaar zult maken om mij 15.000 dollars te betalen?”

Dalton lachte. „Dat is sterk — alleen omdat u zoo'n prul van een wandelstok bezit.”

„Zooals u wilt,” zei de generaal. „Indien u mij later voor deze zelfde aangelegenheid in het presidentspaleis komt bezoeken, zal de concessie u minstens op 50.000 dollars komen.”

Dalton aarzeld.

„Als ik ook maar zeker was, dat men werkelijk in dien onzin geloofde, zou ik u op staanden voet wel 10.000 betalen.”

„Ik veronderstel,” zei de generaal, „dat u er op een goeden dag wel eens achter zult komen. Maar — op het oogenblik heb ik het te druk u daarbij te helpen.”

Dalton voelde den wenk en stond op. „Bijgeloovig! U!?” zei hij. „Belachelijk! U bent net zoo min bijgeloovig als ik!”

De generaal glimlachte en haalde z'n schouders eens op.

„Ik ben wel bijgeloovig! Ik vertrouw rotsvast op mijn kleinen stok van „cacique carré”. En als u alles begreep, zoudt u er ook op vertrouwen.”

Dalton schudde den generaal de hand en verliet het vertrek. Doch in de hal, juist vóór hij de straat bereikte, bleef hij met een uitroep van schrik op z'n lippen staan.

Twee schildwachten van den generaal, buiten op de Plaza, wandelden langzaam met hun handen opgeheven achteruit het gebouw in. Voor hen liep een reusachtige neger met een revolver in z'n hand en daarachter een massa soldaten.

Dalton keerde oogenblikkelijk op z'n schreden terug en rende naar de kamer van den generaal.

„Vlug! Vlug, generaal!” hijgde hij buiten adem. „Maak dat u wegkomt. Er is muiterij uitgebroken!”

De generaal keek den ander belangstellend aan en haalde z'n wenkbrauwen op, doch bleef rustig zitten.

„Wees niet bevreesd, mijn vriend,” antwoordde hij kalm. „Ik ben niet bang voor muiters of opstandelingen. Trekt u zich in een hoek van het vertrek terug en kijk toe.”

Tijd om meer te zeggen had hij niet. Achteruit wandelden de schildwachten, hun handen nog steeds boven hun hoofd, de kamer binnen. Dan volgde de neger,

DEN GENERAAL

wiens witte oogballen angstwekkend rolden en wiens mond zich vertrok in een afschuwelijke grijns. Het kleine leger soldaten, gewapend met dolken, messen, sabels en geweren, escorteerde dit trio. Voor een bende muiters, die gereed stonden hun bevelhebber te vermoorden, waren zij opvallend stil. Zij schenen bang om leven te maken.

De generaal keek hen met belangstelling aan. Hij haalde zijn stok te voorschijn en legde dien voor zich op zijn bureau.

„Goedenmiddag, vriend Roncador,” zei hij met aangename stem tegen den neger. „Misschien wil je het genoegen hebben mij neer te schieten? In dat geval sta ik geheel tot je dienst.”

De mond van den neger opende zich en zijn volgelingen keken zenuwachtig toe.

„Misschien begrijp je me niet,” zei de generaal geduldig, alsof hij aan een kind iets uitlegde. „Je moogt me neerschieten, als je dat wilt. Ik zal er niet den minsten last of hinder van hebben.”

Met een onverschillig gebaar nam hij den wandelstok op. „Nou — schiet dan,” schreeuwde hij. „Ik verzoek je zelfs om te schieten!”

Hij stond op, alsof hij voor den neger een beter mikpunt wilde wezen, doch hield een hand om zijn wandelstok geklemd. Eensklaps scheen de neger weer tot zichzelf te komen. Een schorre kreet ontsnapte aan zijn lippen. Hij richtte de revolver en vuurde snel op het hart van den generaal. Doch toen de grijze rook was opgetrokken, stond de generaal nog steeds rustig glimlachend voor hem.

De neger scheen geschrokken. Zijn handen beefden.

„Schiet gerust opnieuw, vriend Roncador,” opperde de generaal.

Opnieuw werd de revolver gericht en weer klonken vier schoten.

De generaal glimlachte steeds door. „Ik begrijp het volkomen,” zei hij vriendelijk, „en ik sympathiseer met de gedachte. Jullie kwamen hier om de macht van mijn kleinen wandelstok eens te beproeven. Je wist natuurlijk, dat die schoten mij niet zouden deren, anders zou je niet op je generaal geschoten hebben.”

De neger staarde dom voor zich uit. Hij scheen absoluut niet in staat een enkel woord te zeggen. De generaal keek de overige opstandelingen eens aan. „Ga niet heen, vrienden,” verzocht hij. „We zullen nu nog een andere kleine demonstratie geven.”

Hij kwam van achter z'n bureau uit en reikte den wandelstok aan den beventen neger.

„Heb vertrouwen,” zei hij kalm.

Met groot vertoon greep hij zijn eigen revolver uit zijn zak en keek met een flauwen glimlach naar Dalton en daarna naar de andere muiters.

„Kijk nu goed toe,” zei hij, en vuurde. De neger viel als een blok op den grond.

De muiters schreeuwden van angst en renden in wilde vlucht door de deur naar buiten.

„Heb je het gezien, mijn vriend?” zei de generaal. „Ik heb reeds lang dezen Roncador niet vertrouwd. Ik wenschte van hem af te komen, maar — ik wilde tevens een kleine demonstratie geven. Ik verzocht een vriend van mij, zijn vertrouwen te winnen en hem daarna over te halen mij neer te schieten. Mijn kleine stok, dat wist ik, zou me beschermen.

VIJFDUIZEND GULDEN VOOR DE ABONNÉ'S VAN PANORAMA OP 5 DECEMBER A.S.

Hebt U de aankondiging van onze St. Nicolaas-surprise in ons blad van 5 September j.l. met aandacht gelezen? U behoort natuurlijk ook tot de vaste kern onzer abonné's en komt derhalve voor de prijsverdeling in aanmerking.

„Maar hem beschermde hij toch niet.”

„Dat zou ook onzinnig zijn. Sommigen van mijn mannen zouden dan ook zeker getracht hebben hem te stelen.”

„Maar waarom bent u dan niet dood?” vroeg Dalton nog steeds ten hoogste verbaasd.

„Ik heb u reeds gezegd, dat ik bijgeloovig was. Voor deze gelegenheid heb ik mijn vriend verzocht, den kleinen stok met een speciaal toovermiddel te versterken. Hij slaagde hierin! Kijk maar.”

De generaal nam den stok op, schroefde den gouden knop er af, en haalde er acht scherpe koperen patronen uit.

„U moogt raden waar deze vandaan komen.”

Er viel een oogenblik van stilte, waarop de generaal opnieuw het woord nam.

„15.000 dollars?” vroeg hij glimlachend.

„Voor den drommel — ja,” zei Dalton met bewondering. „U zult wel een langen tijd president blijven.”

„Contant, astublieft,” zei de generaal.

„Ik weet — zooals ik trouwens altijd over alles en allen goed ben ingelicht — dat u precies 15.000 dollars in uw portefeuille hebt.”

Dalton greep in z'n zak en haalde een dikke rol bankbiljetten te voorschijn. Hij overhandigde deze aan generaal Blas Espina, die ze zorgvuldig natelde.

„Het bedrag is in orde,” zei hij ten slotte. „Maar neem me niet kwalijk — ik heb het heel druk!”

Dalton verliet zonder te groeten de kamer.

Toen hij weg was, boog de generaal zich over zijn bureau.

„Sta op!” fluisterde hij. „We zijn alleen.”

De neger sprong op en grinnikte van z'n eene oor naar 't andere als een opgetogen schooljongen. De generaal nam een bankbiljet van den stapel en gaf het hem.

„Uitstekend, vriend Roncador,” zei hij hartelijk. „Als de vrede geteekend is, maak ik je eersten acteur in ons nationaal theater. Je speelde je moeilijke rol uitmuntend, zonder ook maar één enkele fout te maken!”

40 852 geneesheeren

in binnen- en buitenland hebben schriftelijk hun ingenomenheid betuigd met het feit, dat de gegarandeerd coffeïnevrije koffie Hag een uitkomst is in alle gevallen, waar slapeloosheid, hartkloppingen en andere nerveuse storingen dwingen, de schadelijke werking der coffeïne volkomen uit te schakelen. Hag is echte, zuivere plantagekoffie van hoogstaande kwaliteit, vakkundig gekozen uit een keur van de fijnste koffiëboonen. Alleen de coffeïne, de ongewenschte prikkelstof, is uit deze koffiëboonen verwijderd en wel volgens het meest volmaakte procédé, dat door nieuwe octrooien beschermd is.

(Ned. Oct. Nr. 13155 en Nr. 33873). Daarom is koffie Hag niet alleen een weldaad en een uitkomst voor menschen met een gevoelig organisme, maar ook een ongekend genot voor de meest verwende fijnproever. Zeer terecht noemde een Nederlandsche geneesheer koffie Hag dan ook een zegen voor de menschheid.

KOFFIE HAG

SPAART HART EN ZENUWEN!

A

DE ECHTE! GEGARANDEERD COFFEÏNEVRIJ

G

Hier is zij dan

De kleinste Vleugel met den grootsten toon. 132 c.M. dus nog 30 c.M. kleiner dan de Baby Vleugel. 3 maalkruisnavig met dubbelen zangbodem.

Een Vleugel, welke in de kleinste Flat past.

Een Vleugel, welke met 10 jaar schriftelijke garantie geleverd wordt, maar menschengeneraties overleeft en de prijs is slechts

f 730.-.

Occasions nog voordeliger

Vraagt eens plattegrond van dit vleugeltje en catalogus No. 7 van Gnom, Liliput en Baby Vleugels. Vraagt ook catalogus van Mini Piano's, Pianochord en Heim Piano's. De Mini Piano is sierlijk, stijlvol en iets apart en kost slechts

f 295.-.

Occasions nog voordeliger

Alle instrumenten worden in de fijnste houtsoorten geleverd.

Vraagt eens aan bij de Fabr. van Muziekinstrumenten

**N v Hees & Co
DELFT**

OPEN BEENEN

**een
succesvolle
behandeling**

Waarom zoudt U nog langer sukkelen met beenwondseis en vette zalven, terwijl duizenden lijders aan Open Beenen, Ekzeem en andere huidaandoeningen het D.D.D.-Recept van Dr. D. Dennis met succes hebben aangewend? Reeds de eerste druppels geven dadelijk verlichting, terwijl ook Dauwworm, Zweren, Puistjes, de gevolgen van Zonnebrand en Insectenbeten, spoedig wijken voor de geneeskrachtige werking van dit heilzaam middel. Koopt nog beden een flacon D.D.D. bij Uw Apotheker of Drogist. Proefilacon 75 ct. Grootte flacon f 2.50.

**D. D. D.
GENEESMIDDEL
TEGEN
HUIDAANDOENINGEN**

BOEVENSTREKEN

door Dave Carreys.

EEN aardige grap was dat, die ik met Dick Buffy uithaalde. Nog drie van die grappen en ik kan van mijn geld gaan leven. En het aardigste was, dat ik er heelemaal geen geldelijk voordeel mee op het oog had. Het was alleen een wraakneming van me voor een grap, die Dick met mij had uitgehaald. Een echte boevenstreek, dien hij beter had kunnen laten. Dan had hij tenminste nu niet in de misère gezeten en zou hij voor de rest van zijn leven hebben kunnen rentenieren.

De geschiedenis begon bij de Alder-shot-Voorjaarsrennen. Ik had heel aardig gewerkt, boven alle verwachting. De buit bedroeg rond vijfhonderd pond, een schitterend honorarium voor 'n paar uur opereeren, als je rekent wat een echte chirurg daar allemaal niet voor moet doen.

Terwijl ik bezig was, zag ik Dick Buffy rondloopen met een gezicht als een spin. Ik bedoel niet even lélíjk, maar wél zoo kwaad en bijterig. Natuurlijk begreep ik, dat hij nog geen schijn van kans had gehad. Dat kan je zoo hebben in ons vak: je weet wáár het zit, je vermoedt dat er góód wat zit, maar net op het oogenblik, dat je je slag wilt slaan, komt er iets tusschen, dat je kans verknoeit.

Na afloop van de rennen telde ik de winst en deed alles in mijn portefeuille. De andere, leeg portefeuilles poetste ik thuis netjes op, zoodat er geen vingerafdrukken meer op voorkwamen. Toen deponeerde ik ze in een brievenbus, hetgeen zoo mijn vaste gewoonte is, om den moed er niet heelemaal uit te halen bij de politie.

In „Smokys Smoke-bar“ trof ik Dick Buffy. „Hallo, hoe ging het vandaag?“ vroeg ik hem, maar ik zag al aan zijn chagrijnig gezicht, dat het mis was geweest.

„Schei maar uit, ik heb zelfs geen vingertop in 'n andermans zak kunnen krijgen,“ mopperde hij. „Hoe is 't met jou gegaan, geluk gehad?“ „Vijfhonderd,“ zei ik, „k ben best tevreden.“

Dick liet duidelijk zijn afgunst blijken. Ik deed natuurlijk, alsof ik niets merkte en weldra ontdooid hij. Wij brachten nog een vrij gezelligen avond door en toen ik naar huis ging, liep hij zoover met me mee.

't Was mistig en op den hoek van een straat botste ik plotseling tegen iemand op. Dat was Dick's schuld en later begreep ik, dat het opzet van hem was geweest. De vreemde foeterde wat en ik gaf hem natuurlijk naar verdienste terug. Er kwam gelukkig een eind aan, toen Dick me bij mijn schouder greep en meetrok. Bij den volgende hoek namen wij afscheid. En nauwelijks was hij weg, of ik miste mijn portefeuille met de vijfhonderd pond. Toen viel het me pas in, dat hij me opzettelijk tegen dien vreemde had opgebotst en begreep ik, dat niemand anders dan hij me kon hebben gerold.

Natuurlijk was ik woedend om dien gemeenen streek. Ik zocht hem 's morgens op, maar hij lachte me in mijn gezicht uit.

„Ga maar naar de politie, als je me ergens van verdenkt,“ tartte hij me uit met een gemeene grijns.

Ik was nijdig als een spin, maar wat hielp me dat? Er was absoluut niets aan te doen. Als ik naar de politie liep, zat ik zelf in de knip en een vechtersbaas was ik niet. En dus bleef me niets

over dan te berusten. Maar ik deed het met het vaste voornemen, hem die grap vandaag of morgen betaald te zetten, al wist ik nog niet goed, hoe ik dit aan zou kleeden.

Een paar weken later kreeg ik echter mijn kans. Ik stond met een vriend voor het bureau van de „Daily Mail“, toen juist de bulletins met het laatste belangrijke nieuws werden opgehangen.

„Lees eens,“ zei Jimmy Beck, naar het raam wijzend.

Tot mijn verbazing las ik het volgende bericht:

„Hedenmorgen omstreeks half tien is de kaslooper van de Edinburgsche machinefabriek in den ondergrondschen trein van een actetasch beroofd, inhoudend twaalfduizend pond aan klein en groot bankpapier. De tasch werd hem bij het verlaten van den trein in het gedrang ontfutseld. Van den dader ontbreekt elk spoor. De benadeelde directie heeft 25 % belooning uitgelooft aan hem of haar, die aanwijzingen verstrekt, welke leiden tot opsporing van het gestolen bedrag.“

„Wel, is dat even de moeite waard geweest?“ lachte Jimmy. „Een boffer, wij krijgen er geen kans aan.“

Ik moest hem tot mijn spijt gelijk geven en daarop liepen we door. Een eind verder zag ik plotseling Dick Buffy aan de overzijde van de straat loopen. Hij slenterde verveeld langs de etalages en zag eruit, om 'm een penny te geven. Blijkbaar had hij mijn vijfhonderd pond er dus al doorgejaagd en zat hij even slecht in zijn contanten als wij.

Op den hoek van de volgende straat zag ik een diender staan en toen viel me plotseling een aardige grap in.

„Kom mee, Jimmy, ik zal Dick eens een plezierigen middag en avond bezorgen,“ nam ik mijn vriend bij den arm.

Wij staken de straat over en wachtten, totdat Dick voorbij den agent was. Toen liep ik vlug op den diender toe.

„Agent, ziet u daar dat jongmensch loopen?“ wees ik hem Dick aan. „Dat is de beruchte Dick Buffy...“

„Ik ken 'm, wat is er met hem aan de hand?“ vroeg de agent en tegelijk maakte ie zijn revolvertasch alvast los.

„Dat kan goed worden,“ dacht ik en ik deed net, of ik erg zenuwachtig was. „Als u 'm grijpt, dan hebt u den dief te pakken van die actetasch met twaalfduizend pond, die ze vanmorgen van dien kaslooper gestolen hebben...“ zei ik.

Ik kreeg géén kans, om er nog een woord aan toe te voegen: de agent was al weg. Jimmy en ik hadden het grootste plezier.

Toen zag ik, dat de agent Dick met een hand beet greep. In de andere hield hij zijn revolver en Dick schrok er zóó hevig van, dat-ie als levenloos door zijn knieën zakte. De agent boeide meteen zijn polsen en toen riep hij een taxi aan.

Dat was de aardige grap, waarmee ik wraak nam voor den boevenstreek, dien Dick Buffy met me uitgehaald had. Maar niet lang daarna werd de grap nog veel aardiger. Tenminste voor mij, en niet voor Dick Buffy. Want toen kreeg ik drieduizend pond belooning en Dick twee jaar gevangenisstraf. Neen, niet voor die grap, maar omdat ze die twaalfduizend pond wérkelijk bij 'm thuis achter het behang gevonden hadden....

MAAK
BLOND
HAAR

- ook
wanneer
het
donker
geworden
is -

GOUDGLANZEND

door het EENMAAL te
wasschen, zonder bleeken.

Blondines! Wanneer Uw haar donker is geworden tot een vaalbruine tint, dan maakt het Uw geheele verschijning kleurloos. Doch U kunt den betoooverenden glans, die in Uw haar verborgen is en die U cachet, charme en schoonheid verleent, terugwinnen. NUR-BLOND geeft het dof en donker geworden blond haar de gouden schoonheid der kinderjaren terug en beschermt het lichtblond haar tegen donker worden. Vale tinten worden weer bekoorlijk zonder bleeken of verven en zonder wasschen met henna. Probeer deze schitterende speciale shampoo nog heden en let eens op, hoe geheel anders het is, dan de middelen die U tot nu toe hebt gebruikt. NURBLOND wordt over de geheele wereld gebruikt en is overal verkrijgbaar. Let op de Hollandsche verpakking, daar alléén deze de deugdelijkheid waarborgt. Imp. Firma B. Meindersma, Den Haag, Amsterdam, Sneek.

NURBLOND schuimt wondervol en laat geen kalkzeepsliuier achter.

NUR-BLOND
DE SPECIALE SHAMPOO VOOR BLONDINES

„NUGGET“

VOOR
ALLE
SCHOENEN

GEWONE DOOS
10 CT.
GROOTE DOOS
20 CT.

De opening van het nieuwe Gemeente-museum Boymans te Rotterdam werd gevierd met een bijzondere tentoonstelling van meesterwerken uit de Nederlandsche schilderschool der zeventiende eeuw, waaronder vooral de schilderijen van den Delftschen schilder Jan Vermeer de aandacht trokken. De lezer treft hierboven de

DE BRIEFSCHRIJVER

GABRIËL METSU
(1629-1667)

reproductie aan van een der fraaiste werken van den Leidschen schilder Gabriël Metsu, waarop de invloed van den Delftschen grootmeester het sterkst is te bespeuren. Na van 1720 tot 1771 in Nederlandsch bezit te zijn geweest, bevindt het paneel zich thans in de collectie van Lady Beit te Londen.

BESLISSINGS-DROOMLAND

WEEK!

Vervolg van pag. 23

VAN HOUTEN'S
NIEUW
WEEK-PROGRAMMA!

GRATIS

proeven
zoolang
de voorraad
strekt!

Nederland gaat beslissen, of het voortaan Van Houten's K.L.M.-reepen zal verkiesen boven alle andere. Slechts één wapen brengt Van Houten daarbij in het geding: zijn uitzonderlijke kwaliteit! Oordeel onbeïnvloed. Vraag Uw winkelier om

een gratis proefreepje. Iedere goede winkelier werkt samen met Van Houten! Zoolang de voorraad strekt is hij Uw gastheer! Proef met oordeel en verstand. Van Houten kent Uw beslissing! U taalt dan niet meer naar een andere reep!

VAN HOUTEN'S

K. L. M. REEPEN

Ruim vallende mouwen en smockwerk

dè nieuwe wintermode

De beste voorbeelden hiervan vindt U in
Winterweelde 1936,

het bekende modeboek, dat zoojuist is uitgekomen. 230 modellen, waaronder wel 90 voorbeelden van Kinderkleeding ontworpen in Weenen, Parijs en Berlijn, zijn in dit boek verwerkt. Wanneer U er alles van wilt weten, bestelt dan direct een exemplaar.

"Winterweelde 1936" kost voor U als abonné **50 cent** (niet-abonné's 60 cent).

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: Door bemiddeling van Uw agent of bezorger; afgehaald aan het bureau van ons blad; door girostorting op No. 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

Het modeboek bevat: mantels, japonnen, rokken, blouses, kinderkleding, haak- en breipatronen, vele artikelen, enz. Van elk genummerd model zijn knippatronen verkrijgbaar in alle gebruikelijke maten tegen den prijs van 20, 35 ct.

Patronenkantoor Panorama

* Nassauplein 1 * Haarlem * Giro 142700 *

"Maar, meneer Peck. . ."

"Je hoort wat ik zeg. Ik zal betalen. Begrijp je? Al je tijd voor Algernon."

"Ja, meneer," zei Hadrian ietwat zenuwachtig.

"En je zorgt, dat hij in 't elftal blijft. En dat hij promoveert. Of anders. . . Hij speelt 't seizoen uit en hij haalt zijn briefje, of ik zal je krijgen."

Hadrian voelde de onredelijkheid van dit voorstel — hij zag er zelfs iets immoreels in. Hij wou protesteeren. Hij wou zeggen, dat hij ook om zijn andere klantjes moest denken, en dat hij niet aansprakelijk was voor Algernon's geestelijke uitrusting. Maar meneer Peck keek hem zoo dreigend aan, dat hij niets deed dan stil blijven zitten en zijn mond open- en dichtdoen, als een visch, die niet snapt, dat hij buiten 't water is.

"Begrepen?" donderde meneer Peck. "Ja, meneer," zei Hadrian zacht.

"Dat is dan dat."

Meneer Peck keerde zich strak en onbarmhartig om en liep de kamer uit, gevolgd door zijn kolossalen en knorrigen zoon. Hadrian zat verslagen in zijn stoel. Hij was geschrokken en beschaamd. Hij had het geval niet aangepakt, zooals de ideale man van juffrouw Joyce het gedaan zou hebben. Hij had zijn persoonlijkheid niet laten gelden tegenover meneer Peck. Hij had geen respect afgedwongen. Hij was een muis geweest en geen man. En 't allerergste. . . hij was bang geweest.

Midden in dit gepeins sloeg de deur open en stormden er vier studenten de kamer binnen.

"Hè," riep de zwaarste hunner, "smeer 'm. We willen hier vergaderen. Pak je weg, Pinky."

Nu was Hadrian aan 't werk voor een nieuw doctoraat, dus zijn vrije tijd was kostbaar. Hij had verder willen gaan aan zijn proefschrift, en daar kwamen ze hem nu storen. Sterker nog, hij werd kortweg van zijn eigen kamer gewezen.

"Schiet op," zei de forsche student. "Ga maar wandelen, dan hebben de meisjes ook wat," zei een ander. Hij greep Hadrian's hoed van het bed en slingerde dien naar zijn hoofd.

"Maar. . . ik wou werken."

"Marsch," zei de groote.

Hadrian raapte zijn hoed op en schoof de kamer uit, en toen de deur achter hem dichtging, hoorde hij gelach en minstens één opmerking: "Ik zou Pinky wel eens een rondje willen zien vechten met een haas," zei een zijner onderdrukkers.

"Twee tegen een voor den haas," zei een ander.

Hadrian liep naar de trap. In zijn ziel kookte het. Toch was het geen nieuwe ervaring — het was maar een staaltje van de manier, waarop hij al jaren door de studenten behandeld werd; maar ditmaal voelde hij het — wat hem nog nooit gebeurd was — als een vernedering. Tot nu toe was hij altijd gegaan, zooals hij nu ging, en had hij 't als vanzelfsprekend beschouwd, dat hij in een hoek werd geduwd. Tot nu toe had hij het bekeken als 'n staaltje van 's werelds loop, en had hij geen schaamte, maar enkel een zekere waterige ergernis gevoeld. Maar nu huilt hij bijna.

Hij liep over de binnenplaats naar de cantine — een kop thee zou hem goed doen, dacht hij. Toen hij op een stoel zat, deed hij verlegen zijn bestelling. Nauwelijks was hij bediend, of er kwam een half dozijn studenten binnen, mannelijke en vrouwelijke.

"Ah, daar hebben we Pink den Mep-per!" riep een student. "Weer aan den lurk! Stombezopen!"

"Als ie z'n knuisten maar thuis houdt," zei een ander jongmensch.

"Hij is pas gevaarlijk na z'n achtsten borrel."

"We moeten er iets aan doen — dat eischt het belang der samenleving."

"Pink, het publiek eischt, dat je die uitspattingen staakt, vóór 't op bloedvergieten uitloopt."

"Pak een van allen zijn borrel, dan houden wij hem in bedwang."

Pink gleed van zijn kruk en ging met zijn rug tegen de toonbank staan.

"Laat me met rust," zei hij bevend, "Laat me met rust, of ik maak er rapport van." En toen — want hij zag, dat de meisjes naar hem keken met een minachtend medelijden in hun oogen — drong hij blind zijn kwelgeesten voorbij en zocht de frissche lucht.

Hij dorst niet terug te gaan naar zijn kamer, want die was in gebruik. Hij liep dus maar, en al loopende kwam hij langs het postkantoor, en door de macht der gewoonte bleef hij daar staan, om naar post te vragen. Er was een dikke brief voor hem; in den linker bovenhoek stond de naam en het adres van N.V. Karakterbouw. Hij wrong het pakje in zijn zak en wandelde nog een uur, totdat hij meende, veilig naar zijn eigen kwartier terug te kunnen gaan. Zijn kamer was leeg, maar de vloer lag bestrooid met de eindjes van vele sigaretten; zijn bed lag door elkaar; overal was wanorde. Hij ging eerst opruimen.

Toen sloot hij met zorg de deur, en zette zich in een stoel, om zijn aandacht te wijden aan het drukwerk, dat hem gegarandeerd van een muis in een man zou veranderen.

Hij las gulzig: "Het geheim van den karakterbouw, het mysterie der persoonlijke gedaante- verwisseling, schuilt in de verbeelding," zei het leerboek. "Zijt gij onbeduidend, verlegen, laf, verbeeld u dan het tegenovergestelde te zijn. Ga daarbij zoo ver mogelijk. U zit in een kuil, gegraven door uw minderwaardigheids-complex. U moet een nog dieperen kuil graven, zoodat uw levensstroom door een wijder, edeler bedding gaat loopen."

Hadrian dacht hier over na, maar hij kon niet vinden, dat 't hem veel hielp. "U zult het in 't begin moeilijk vinden, de gewoonten van een heel leven te overwinnen. Maar oefen u. Train uzelf. Tracht gestadig uw geest te richten. Verbeeld u, in de eenzaamheid van uw eigen kamer, te zijn, wat gij niet zijt. Kies uw ideaal. Stel u voor, dat u dat bent, al die heerscherseigenschappen bezit. Maar dit is niet genoeg. U moet de gelaatsuitdrukking, de gebaren en de houding aannemen van het karakter, dat u bewondert. U moet doen. Hebt u een zachte saaie stem, neem dan een fellen en snijdenden spreektoon aan. Wen u het woorden-

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Vrijdags. Tezamen met een der lokale weekbladen De Stad Amsterdam. Groot Rotterdam. 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco p. post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Bureau: HAARLEM. Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Tel. Int. 35170. Giro nr. 97946.

boek aan van een heerschershennatuur. Schep denkbeeldige moeilijkheden en overwin ze. Doe alsof, doe alsóf, DOE ALSOF! Door oefening en herhaling zal het verbeelden werkelijkheid worden. U zult nieuwe en krachtiger gewoonten verkregen hebben. U zult een ander mensch geworden zijn."

Toen gaf het boekje eenige oefeningen als voorbeeld:

"Denk u in, dat u op straat loopt met een dame. U wordt aangesproken door een bullebak, die weet, dat u een slappeling bent. Hij beledigt u en uw gezellin. Deze oefening moet worden uitgevoerd voor een spiegel; dan kan men de gelaatsuitdrukkingen waarnemen en verbeteren."

Hierop volgde een voorbeeld van een gesprek en van de daad, waarna de bullebak, tot een papje herleid, bang en beschaamd afdruipt.

Zoo stonden er bladzijden en nogmaals bladzijden vol. Er was een heel hoofdstuk gewijd aan de taal, en hieruit leerde Hadrian, dat men zich een voorraad barsche en heftige woorden eigen moest maken. „Wilt u een vechter zijn, leer dan de taal van een vechter."

Tenslotte werd hem op 't hart gedrukt: „Oefening moet het doen. Niet van dagen, maar van weken. Waag het niet, uw nieuwen aard in het publiek te toonen, voor u hem in privé geheel machtig zijt geworden. Als u heet bloed door uw aderen voelt vloeien in plaats van een kouden tragen stroom; als u voelt, dat uw borst opzet en uw biceps zich spant; als u in uw diepste binnenste voelt, dat u geen muis meer bent, maar een man — waag het dan. Dan is het tijd, om de wereld te trotseeren en te overwinnen. Dan hebt u uw strijd gewonnen."

Hadrian legde het boek neer, ging naar de deur om zich te verzekeren, dat die goed gesloten was en nam toen plaats voor den spiegel. Hij richtte zich op tot zijn volle lengte en trachtte een schrikwekkende houding aan te nemen. De eerste poging gaf geen resultaat, dat hem bevredigde, dus bracht hij eenige verbeteringen aan. Hij stak zijn kin naar voren; hij fronste geweldig. Toen wees hij naar een denkbeeldige deur. „Ga weg," zei hij met een stem, die niet anders kon worden beschreven dan met het woord mak, „ga dadelijk weg. Ik wensch dit vertrek zelf te gebruiken. Ik... ik neem deze vrijpostigheid zeer kwalijk."

Zelfs voor zijn onervaren ooren klonk dit niet met den waren klank van onmeedoogend bevel. De houding en de gelaatsuitdrukking waren niet kwaad, maar de toon was gebrekkig, en aan de woorden ontbrak overtuiging. Hier begon hij de waarde te beseffen van het hoofdstuk, dat over de taal handelde. Hij ging nu zitten, om te denken en zich te herinneren. Er schoten hem ruwe stukjes zin te binnen, die hij op een veiligen afstand had vernomen, en trachtte de stembuiging en de woorden voor zijn geest terug te brengen. In zijn gedachten zette hij alle barsche en bazige woorden op een rij, die hij zich herinneren kon. en hij stond eenigszins verstandig om hun gering aantal. Er-zou derhalve studie aan te pas moeten komen. Hij zou moeten graven in het woordenboek van den kracht-mensch; hij moest woorden en zinnestjes leeren.

Maar intusschen mocht hij geen tijd verliezen; hij moest oefenen en repeteeren. Andermaal nam hij voor den spiegel een houding aan. Andermaal drongen er denkbeeldige studenten zijn

kamer in. Hij keek hen streng aan; hij fixeerte ze met een vijandig, koud, onwrikbaar oog. Zij bleven staan, en schuifelden met hun voeten. Zij onder-vonden de kracht van zijn persoonlijkheid en voelden, hoe gevaarlijk het was hem te storen. Hij schraapte zijn keel. „Als u," zei hij, „zoo goed zou willen zijn eh... om 'm te smeren, zou ik u zeer dankbaar zijn."

Deugt niet! Veel te zwak. Hij was er nog niet in. De bewoordingen waren te zwak. Hij ging dus weer zitten om te peinzen en in zijn schamele ondervinding te delven. Toen er twintig minuten om waren, klaarde zijn gezicht op. Hij voelde eindelijk grond onder zijn voeten; hij voelde zelfs, dat hij een grooten stap had gezet naar zijn ideaal.

Nogmaals plaatste hij zich voor zijn spiegel; hij kneep zijn vuisten zoo stijf dicht, dat de knokkels wit werden; met zijn gezicht bootste hij het kwaadkijken van meneer Peck na. Hij trad die brutale studentjes tegemoet met saamgeperste lippen en norsch vooruitstekende wenkbrauwen. Toen voerde hij een kort, bevelend, minachtend gebaar met zijn rechterarm uit — een soort wegbezemen van ongedierte als 't ware. En toen sprak hij, nadat hij eerst geslikt had, want zijn keel was droog, en trouwens, het was een heele toer, zulke woorden te uiten. Hij bedwong echter die opwelling van zwakheid — dit was immers zijn eerste vaste schrede naar zijn ideaal van heldhaftigheid en moed en macht!

„Willen jullie wel eens gauw opdonderen!" zei hij.

DERDE HOOFDSTUK

TEGEN het midden van 't voorjaarssemester was Hadrian Pink zoover gevorderd met zijn karakterbouw, dat hij bij zijn oefeningen geen spoor van verlegenheid of schroom meer vertoonde. Hij had geen schichtig gevoel meer, als hij zichzelf in den spiegel aankeek en zijn trekken vertrok en nog eens vertrok, om aan de eischen van denkbeeldige toestanden te beantwoorden. Bovendien werd hij handig in het uitvinden van omstandigheden, waarin hij zich kon laten gelden. Herhaaldelijk had hij Mike Peck overdonderd, totdat er van dat verwaande heer niet veel meer over was dan gelei. Tot nu toe was zijn grootste succes geweest het bedwingen van een paniek in een bioscoop.

Bij die gelegenheid had hij op een plaats dicht bij het doek gezeten, toen de kreet „Brand!" de vreugde van het publiek stuksloeg. De verschrikte menschen waren aan 't schreeuwen en aan 't dringen geslagen, maar Hadrian was naar het tooneel gesprongen, en met een stem, die tot in de uiterste hoekjes der zaal doordrong, had hij de menigte bespeeld, alsof het een xylofoon was. De kracht van zijn persoonlijkheid had hen gekalmeerd; de kalme, onpeilbare diepten van zijn groote ziel had hun schrik doen bedaren. Het was een ware triomf geweest, met slechts één schaduwte van onaangenaam gebeuren, toen de laatste kijkers veilig het brandende gebouw verlieten.

Hadrian keek naar den spiegel, waarin zijn beeld honderden zielen in doodsangst voorstelde. Met een fier gebaar strekte hij zijn arm uit.

„Halt!" sprak hij in scherpe, maar toch edele tonen.

Het publiek aarzelde.

Wordt vervolgd.

...kan een FONGERS rijwiel en f 500.— waard zijn!

Nu is de groote Palmolive wedstrijd begonnen! Dagelijks moet een dames of heeren Fongers rijwiel worden gewonnen (uitvoering 4a), of — naar verkiezing — f 35.— contant. Koop 3 stukken Palmolive zeep, en vraag den winkelier om UW inschrijfformulier met nadere inlichtingen. Op dat formulier is plaats om in dertig woorden — of, zoo U dit kunt, in minder — te schrijven

waarom U Palmolive zeep verkiest!

Deze wedstrijd heeft tot doel nieuwe verbruikers voor Palmolive zeep te winnen — de schoonheidszeep die bereid wordt uit olijf- en palmoliën. Deze oliën zijn de beste natuurlijke cosmetische middelen.

De drie stukken die U gebruikt om aan den wedstrijd mee te doen zullen er aantrekkelijk toe bijdragen dat Uw teint haar natuurlijke schoonheid behoudt.

Bovendien kan Uw inzending één van de dagelijks beschikbaar gestelde Fongers rijwielen winnen... en eens per maand een extra prijs van f 500.—

Is dit niet de moeite waard? Iemand moet dagelijks winnen! Stel dus niet uit — koop nu Uw 3 stukken Palmolive en vul Uw formulier in.

Stuur ons zooveel antwoorden als U wenscht, doch voeg bij ieder antwoord 3 zwarte banden van de Palmoliveverpakking.

Vraag Uw winkelier om Uw inschrijfformulier!

PALMOLIVE

méér dan zeep... een schoonheidsmiddel!

Tweemaal Uw geld terug..

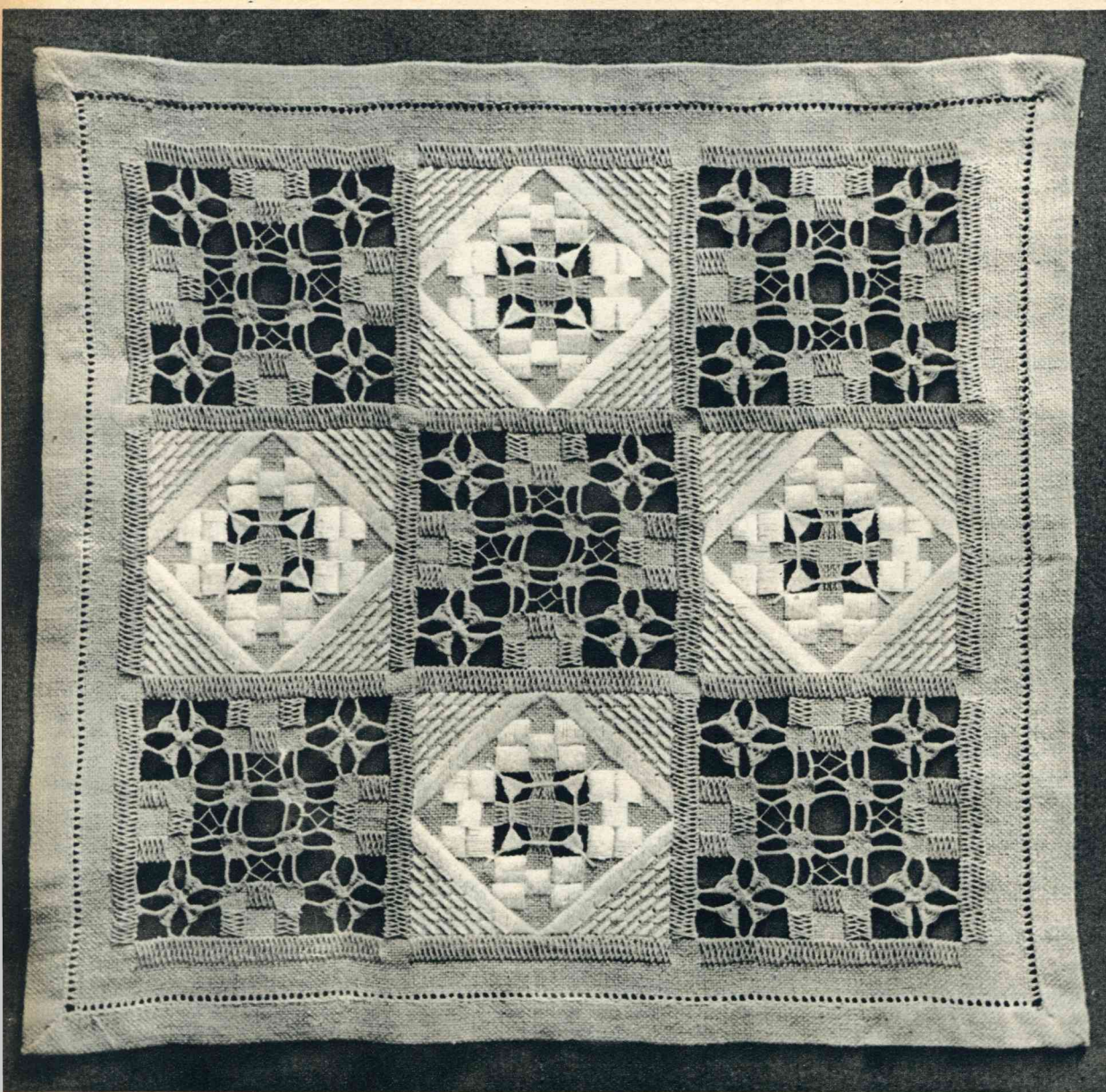

Dat is onze garantie... dat één tube Colgate's Tandpasta Uw tanden blanker en schooner maakt dan ooit! Koop een tube Colgate, en borstel Uw tanden grondig, minstens tweemaal daags. Als de tube leeg is, moeten Uw tanden veel blanker en schooner zijn! Zoo niet, zend dan de leeg tube aan COLGATE, AMSTERDAM-C. en wij vergoeden U het dubbele van den aankoop prijs.

Wij geven deze garantie omdat wij door meer dan dertig jaar ervaring weten dat de tweeledige invloed van Colgate's Tandpasta onfeilbaar is. Haar aromatisch schuim dringt overal door en reinigt de tanden volkomen. Terzelfder tijd herstelt een onschadelijk, doch sterk-polijstend bestanddeel den natuurlijke ivoor-glans. Koop dus vandaag nog Uw tube Colgate — en begin Uw proef!

VRAAG NAAR „COLKEET"!

Verkrijgbaar in tubes van 25, 40 en 65 ct.

HARDANGER BORDUURSEL

HET Hardanger borduursel, dat uit Noorwegen stamt, is eigenlijk van Oosterschen oorsprong.

Reeds in de zeventiende eeuw werd deze zelfde techniek van het allerfijnste materiaal in rijke kleuren toegepast op Perzische sjaals en Koran-kleeden. Ook bij de Slavische volken vinden wij dezelfde techniek als bonte versiering van de nationale kleederdrachten. Heden ten dage zien wij 't Hardanger borduursel echter hoofdzakelijk in wit of écru als versiering van kussens, loopers, groote en kleine tafelkleedjes. Het gemakkelijke uittellen der draden van de tamelijk grove stof waarop gearbeid wordt en de gemakkelijke steken maken het ook voor de weinig of niet ervaren handwerkster mogelijk, waarlijk prachtige werkstukken samen te stellen.

De eigenaardigheid van het Hardanger werk ligt in de verbinding van open naaisel met andere borduurtechnieken, bijv. platten steek, gobelin-, kruissteek, en vlechtborduur. Als grondstof worden de meest verschillende linnen en katoensoorten gebruikt, bijv. grofdradig linnen en Javalinnen, ook bekend als „Hardanger-linnen,” Russisch linnen, fijndradig zooals Holbein en antiek linnen. Grofdradige stoffen zijn behalve in wit ook ongebleekt, crème of écrukleurig in den handel verkrijgbaar.

De soort en hoedanigheid van den werkdraad hangt

af van de steken, die gewerkt moeten worden. Voor platten steek, gobelin-, vlecht- en kruissteek neemt men licht gedraaid katoenen of linnen garen, vulgaren, terwijl men ook wel andere garens en zijde en

wol gebruiken kan. Het in spijlen verdeelde fond behoeft steeds een stevigen gedraaiden draad, die bij het borduursel moet passen en dus ook van katoen, linnen of zijde kan zijn.

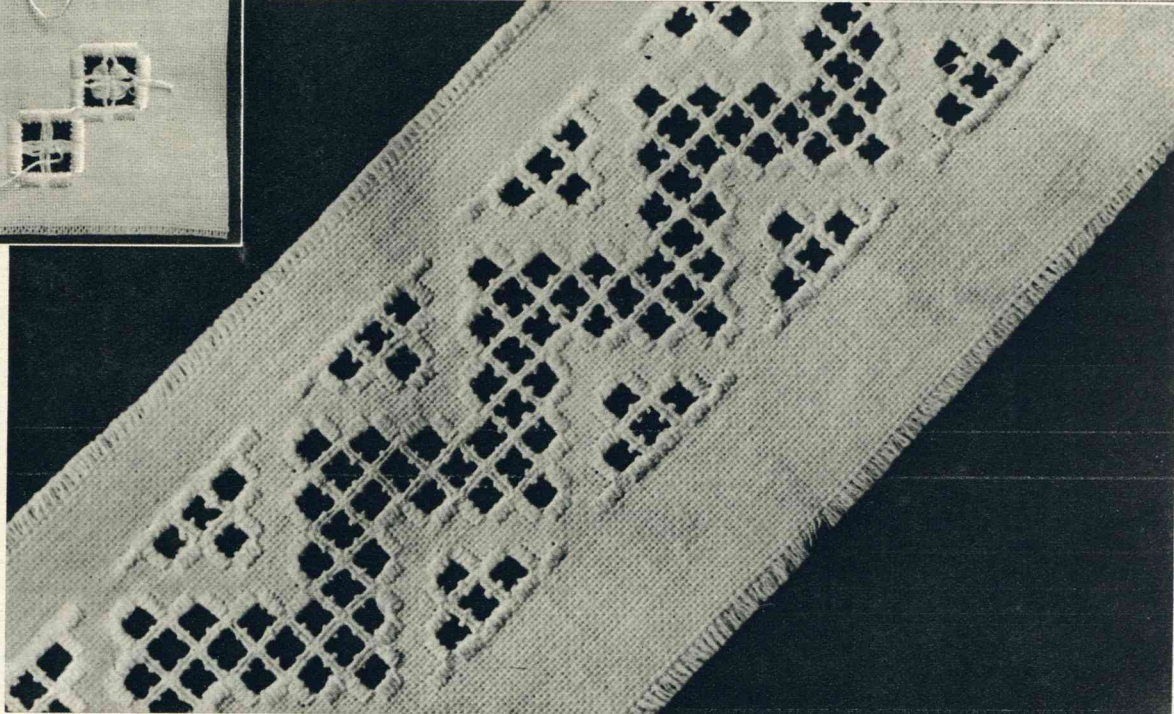
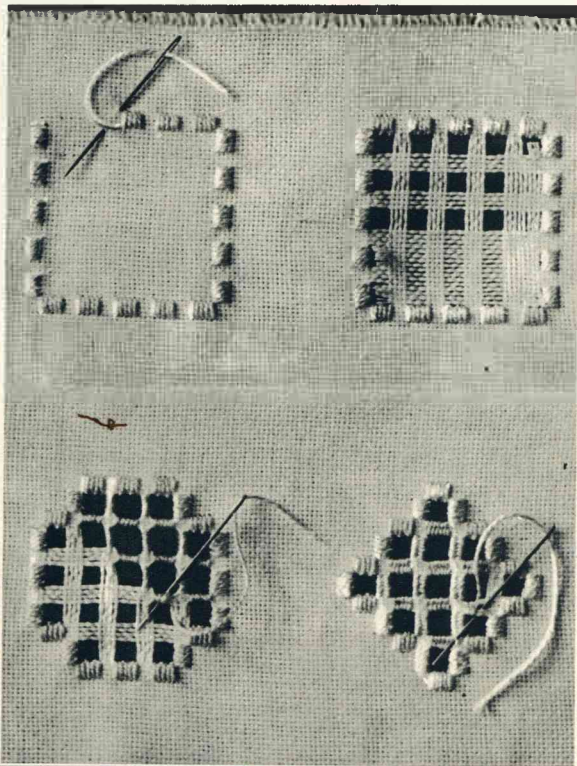
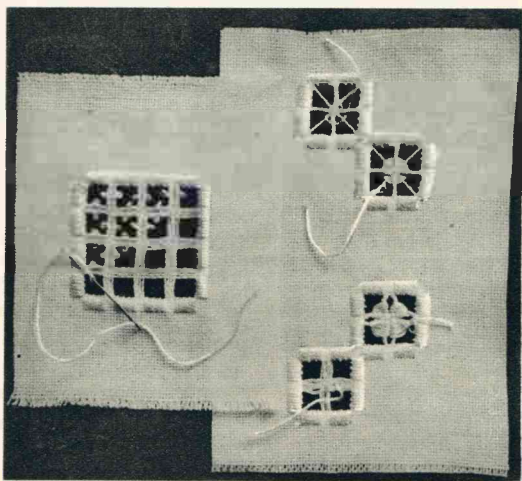
Hierbij komen alleen de bekendste en gemakkelijkste steken voor, die aan een ieder zullen gelukken.

Het verdient aanbeveling, dat men volgens een bepaald systeem werkt, terwijl men eerst voor de indeeling van het fond de omtrekken van de dichte patroonfiguren met een platten steek afwerkt, waarvoor de steekrichting op het patroon is aangegeven. Dicht langs de geborduurde omtrekken worden voor het open werk de draden in horizontale en verticale richting doorgeknipt en uitgetrokken. Dan worden de losse draden hetzij omwoeld, of gewoon doorgestopt (point de reprise). Het gemakkelijkst valt het werken over de draadbundels, wanneer men trapsgewijze in schuine rijen vordert. Eenvoudig omwoelde spijltjes ontstaan, wanneer men de draden, die daarvoor op het patroon aangegeven zijn, zoo lang omnaait, tot zij geheel bedekt zijn.

Om spijltjes van gelijke lengte te verkrijgen, moet men zorgen voor een gelijk aantal steken. Voor de gedeelde spijltjes in stopsteek (point de reprise) moet steeds een even aantal weefseldraden voorradig zijn. De stopsteek wordt van rechts naar links of omgekeerd uitgevoerd.

In den loop van het omwerken der draden kunnen gaten met kantsteken gevuld en de spijltjes met picots versierd worden.

Bij Hardanger, Russisch, antiek linnen of congresstof zijn als werkdraad geschikt: haakgaren No. 50; perlgaren No. 7; vlas, sirius en glansgaren, borduurselkatoen enz.

Amy Groskamp ten Have

OVER MOPPEREN.... EN NOG WAT

MOPPERT u wel eens?

Nee, ik bedoel niet: zegt u wel eens iets on aardigs of zoo... maar moppert u wel eens?

Echt hartgron dig mopperen... pruttelen, brom men, alles en ieder een verkeerd en nalatig vinden en

— jezelf verschrikkelijk verongelijkt.

Dat laatste hoort er nu eenmaal bij, anders is het geen „echt” mopperen.

Alles heeft twee zijden, d.w.z. iedere kwestie heeft een zijde en een keerzijde. Zoo ook bij het mopperen.

De een moppert, de ander luistert er naar (of niet!). Aan u, waarde lezer, uit te maken wie hier de keerzijde is!

Als de zon is het West,

Zijn de luie mensen op hun best, zegt het spreekwoord.

Met de mopperaars is het juist andersom. Des morgens vroeg begint het lieve leven al:

Wat!... is het al zeven uur!... daar heb je het nou al... weer ver slapen... dat is toch verschrikkelijk, dat is de schuld van dien wekker, die niet afloopt... en van het gordijn, dat dicht was... en van... ja van alles behalve van den patiënt zelf.

Is het winter: de slaapkamer is te koud... het waschwasser is ongeniet baar: er drijft bijna „ijs” in (laten we dankbaar zijn voor dat bijna!).

Niettegenstaande de lamp brandt, is er nergens genoeg licht om zich te scheren.

Ja juist, scheren... het was natuur lijk een man, dien ik tot voorbeeld koos.

Mopperende vrouwen zijn... tien maal erger.

Daar spreken we maar liever heele maal niet over! Onze mopperaar klimt al pruttelende in z'n kleeren... als hij ontevreden beneden komt deugt van het ontbijt natuurlijk heelemaal niets: z'n overschoenen staan niet klaar, o jawel, ze stonden wel klaar, hij zag ze alleen maar niet.

„Daar hooren ze ook niet,” moppert hij, „ze staan anders altijd meer naar links,” en de vrouw, die geen aanleg heeft voor meetkunde, wordt uitgefoeterd.

Het ochtendblad is „geklets”. Er staat nooit wat in. Thuislaten? Nee, waarom zou hij het thuislaten? Hij wil het meenemen... die bemoeizucht van vrouwen is verschrikkelijk... wat moet nu een vrouw met de krant, laat ze d'r slagersboekje opschrijven aan het ontbijt, dan hoeft die man straks niet eindeloos te staan bellen...

„Zorg liever dat de thee niet zoo ellendig slap is,” heet het den eenen morgen, of: „Waarom krijgen we altijd dat verbrande brood?... dat lust ik niet... dat wéét je... maar ik tel hier niet mee, schijnt het...”

Een vriendelijke stilte heerscht in huis, wanneer de beroepsmopperaar is vertrokken.

Het ergste, wat men zulke men schen kan aandoen is: te zorgen dat er niets, maar dan ook absoluut niets aan te merken is.

Dat is vrijwel het ergste wat hun kan overkomen, want niet dat dit hun het mopperen zal beletten, maar het neemt toch veel

van de aardigheid ervan weg.

Meestal meenen de mopperaars het niet zoo kwaad: „Blaffende honden bijten niet”, maar zij vergeten onder tus schen, dat zij dikwijls hun heele omgeving ongelukkig maken en door hun ijselijk gevit de huisgenooten niet zuinig terroriseeren.

Ook wij vrouwen kunnen soms on genadig mopperen. Het is heusch niet altijd zonder oorzaak, dat wij wel eens kribbig zijn, evengoed als bij de heeren der schepping er soms (niet altijd, hoor!) wel eenige grond zal bestaan voor ge mopper.

Stel dat ge prettig uitgeweest zijt en u eenigszins verlaat hebt. Nog onder den indruk van uw plezierigen achtermiddag, komt gij thuis, vol van al het pas beleefde.

De tafel is niet gedekt. Ge vindt dat uw oudste dochter dat best had kunnen doen.

„Of we nu nooit gaan eten,” zoo wordt gij verongelijkt ontvangen door uw hongerigen echtvriend.

Uw plezierige stemming zakt van u als een te wijde mantel: „Waarom heeft Mies nu niet even gedekt,” moppert gij ontevreden, „ze denken ook nooit eens na...” en ge vergeet, dat de font bij u schuilt.

Waarom niet voor het uitgaan gezegd: Als ik laat ben, dek jij dan vast even...

Zeker, het is wel eens heel moeilijk om niet te mopperen, vooral als we moe zijn na een dag van ingespannen arbeid in een druk huishouden en er doen zich nog allerlei noodzakelijke werkjes voor, juist als wij eens eindelijk willen gaan zitten uitblazen...

Een Engelsch spreekwoord zegt: Een man werkt van zonsopgang tot de maan schijnt, maar een vrouw is nimmer gereed met haar werk.

Heel veel vrouwen-gemopper moet op lichamelijke oorzaken geschoven worden. Dit verklaart veel, maar... verontschuldigt niet. Immers op ons vrouwen rust de taak, om de warmte en lichtgevende bron te zijn voor onze omgeving, voor onze huisgenooten — en hoe kunnen we dit zijn, wanneer wij anderen door onbillijk gemopper van ons afstooten?

Vele moeders uiten hun zorgen en hun beslommeringen in een aanhoudend gevit en gemopper op hun kinderen.

Dit is een zeer groote onbillijkheid en — we doen er onszelf mee te kort. Want het kind, tot volwassene gerijpt, zal veel vergeten hebben van onze toewijding en liefderijke zorgen, maar de onbillijkheden, die wij aan onze kinderen begingen, zullen in hun harten als in steen gegrift staan.

Everybody
is doing
it!

BETTY FURNESS M.G.M.

GRATIS:

U ziet 't - zij doet 't ook!

Zij heeft de goede manier om haar teint te verzorgen. Zij gebruikt Pond's Cold en Vanishing Cream. De fijne oliën van Pond's Cold Cream zuiveren de poriën en vernieuwen de weefsels. Gebruik dan ook 's avonds Pond's Cold Cream, voor het reinigen van Uw huid en overdag Pond's Vanishing Cream, die U een bekoorlijke, matte teint geeft.

2 monstertuben der beide Pond's Creams en monsters van alle vijf tinten Pond's Poeder, na inzending van 15 ct. in postz. voor porto, enz. aan: Pond's Extract Co. Afd. 69 Amsterdam

Naam

Adres

**POND'S CREAMS MAKEN
UW TEINT TOT EEN VAN
UW SCHOONHEDEN!**

POND'S
VANISHING EN COLD
CREAM

Pond's Poeder, die even goed als goedkoop is! Heeft U er één keer een proef mee genomen, dan blijft U Pond's Poeder voortaan de voorkeur geven.

U kunt gratis alle vijf tinten van Pond's Poeder probeeren. Niet noodig coupon uit te knippen, indien U slechts uw adres met 15 cts. in postzegels opstuurt aan het in de coupon vermelde adres.

POND'S
POEDER

**PRIJS ORIGINEELE DOOSJES
POND'S POEDER 25 EN 50 CT.**

Voor moeder en dochter

SEPTEMBER is niet de gemakkelijkste maand voor de goedgekleede vrouw: immers de kalender vertelt, dat het najaar is aangebroken, de mode doet haar intrede met een gansch nieuw seizoen en de weersgesteldheid kan met 't een zoowel als met het ander den spot drijven en zorgen voor een opeenvolging van stralende, warme zomerdagen, zoodat zij, die hun zomerkleeren niet meer willen dragen, de wintergarderobe nog niet kunnen dragen en ten einde raad dan maar hun toevlucht nemen tot de herfstmodellen.

Zoo ongeveer moet de aparte herfstmode zijn ontstaan.

Allerwegen zijn de scholen weer begonnen en het zijn niet de meisjes alleen die bedelen om wat nieuws voor school, iets nieuws, dat nu eens niet behoeft te

worden gespaard voor den Zondag en voor „best”, maar dat dadelijk mag worden gedragen.

En als moeder dan vaardig is met de naald, dan wordt er een aardig patroontje uitgezocht, een lapje stof wordt gekocht of een japon van groote zus wordt vermaakt en na een paar dagen gaan broer en zus trots met de nieuwe spulletjes naar school.

Bruin, rood en blauw vormen met zwart de kleuren-staalkaart voor het nieuwe seizoen: cloqué stoffen, soepele wolstoffen met cellophane, goud of zilverdraad doorweven en een rijke verscheidenheid van Schotsche ruit-dessins, waarnaast een confetti-regen van ingeweven, geborduurde, bedrukte e.d. moesjes zullen onze aandacht vragen.

Nieuw zijn de gouden moesjes evenals de glanzende moezen geweven in dof materiaal.

Nieuw zijn verschillende soorten prachtig soepel fluweel, zoowel voor middag- als avondjaponnen geschikt.

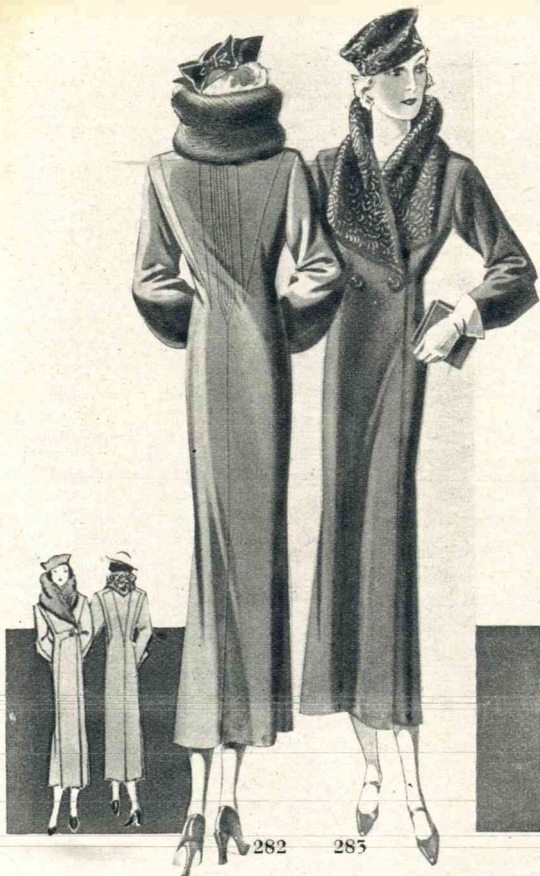
Nieuw zijn de kleine platte hoedjes met de aan de achterzijde bevestigde voiles en nieuw zijn — voor de hoeveelste maal?! — de gracieuze, statige wuivende struisveeren.

Nieuw zijn ook de blouses en vesten van geruit fluweel, die zoo alleraardigst staan onder 'n mantel.

Al straalt de Septemberzon ook nog zoo warm — in deze maand gaat het hart van iedere vrouw uit naar iets van al het nieuwe, dat zich aan haar blikken opdringt. Daar zorgen de mode-ontwerpers met hun verleidelijke etalages wel voor!

Een soepel hoedje, een blousje, een aardig, eenvoudig japonnetje, het is in 'n ommezien gemaakt, veel vakkennis is er niet meer toe noodig, de coupons en de stofjes per meter worden steeds goedkooper dus... doet uw keuze, dames! Ook voor u is er zeker wel iets bij!

282. Mantel met ingezette punten in den rug. Grootte bontkraag. Sluiting met lip. Verkrijgbaar in maat 40, 42, 44, 46. Benodigd: 3.20 M. stof à 140 c.M. breed.

283. Mantel van effen stof. Rug met figuur. Twee rijen knopen. Grootte bontkraag. Mouw met aangesneden bies. Verkrijgbaar in maat 40, 42, 44, 46. Benodigd: 3 M. stof à 140 c.M. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modaalbum „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maanummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorgen door girostorting op No. 142700; door toezending van 't bedrag per postwissel of in postzegels aan het

PATRONENKANTOOR „P. A. N. O. R. A.“
NASSAUPLEIN 1. HAARLEM

waarbij 10 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

Haar: lichtblond

Oogen: blauw

Teint: bleek

Poeder en Compact:
natural I

Rouge:
blonde rouge

Een voorbeeld!

Een bleek gelaat met blauwe oogen en blonde haren, daarbij naturel Mystikum Poeder en een zweempje Blonde-Rouge – en ziet, zoo maakt men zich mooi volgens de Scherk-tabel. Probeert het eens! U vindt spelenderwijs de harmonische volmaking Uwer schoonheid! Want, blond, bruin, zwart of rossig: Mystikum Poeder en Mystikum Compact volgens de Scherk-tabel passend bij de kleur van haar, oogen en teint gekozen, vormt Uw type en maakt U tot een bijzondere boeiende verschijning. Het is volkomen onzichtbaar, beschermt de huid tegen stof en vuil en verleent haar het voornaamste: de persoonlijke noot. Zendt U Uw nauwkeurig adres aan de Firma S. Blindeman & Co., v. Baerlestraat 89, Amsterdam. Wij zenden U kosteloos de interessante Scherk-tabel.

Mystikum poeder

voor toilettafel en poederdoosje
Mystikum Compact Poeder en rouge in vasten vorm

SCHERK-TABEL				
Haarkleur	Kleur der oogen	Teint	Poeder en Compact-kleuren	Rouge*
	blauw	bleek	natural I	blonde rouge
				orange

BEREIDING VAN VISCH

WANNEER er in kookrecepten gesproken wordt over koken, dan is dit, visch opzetten met zoveel water, dat ze goed onderstaat. Het water moet goed doorkoken, en men voegt 20 gram zout of twee afgestreken eetlepels toe per liter water. Het water moet met het zout weer doorkoken en men kookt dan de visch gaar.

Men laat visch driemaal opkomen en licht het deksel der pan op, als men den stoom uit de pan ziet komen; dan voorkomt men het overkoken en bederven van de keukenkachel. Men probeert of de vin gemakkelijk loslaat, door met de vingers een vin beet te nemen en uit den visch te trekken.

Is de visch niet geheel gaar, dan laat men hem nog een paar minuten in het water. Men doet de visch op een verwarmden vischschotel en legt er peterselie omheen. Wanneer er gezegd wordt braden, dan geschiedt dit in een braadpan in den oven.

Wanneer er gesproken wordt over stoven, dan geschiedt dit op een zacht vuur met weinig water, boter, zout en citroensap.

De visch moet goed in de pan passen. de pan kan bijv. zijn een braadslee met passend deksel; de visch wordt rauw in den oven gezet met boter, een weinig water, zout, peterselie en moet onder telkens bedruipen gaar worden.

Wanneer men spreekt van bakken, geschiedt dit in een koekenpan met boter; boterolie is evengoed als boter en de prijs hiervan is veel lager. In slaolie gebakken visch smaakt aanmerkelijk minder vet.

Wanneer men visch stoomt wordt de visch op een vergiet van den stoomkoker gelegd, 't reservoir met kokend water gevuld, door dezen stoom moet de visch gaar worden. Is de visch eenigen tijd van tevoren gezouten, dan is 't stoomen de eenvoudigste manier van bereiden.

waarin men ze twee uur laat staan. Men kan ook tomaten- en komkommer-sla combineren.

FRISSCHE HAPJES

RAMENAS.

Borstel de ramenasklappen flink af met water. Snijd er met een goed scherp mes zéér dunne schijfjes van of rasp ze, bestrooi ze met fijn zout en laat ze hierin ¼ uur staan, alvorens ze te gebruiken.

KOMKOMMERSLA.

In de meeste gevallen worden de komkommers geschaafd.

Hierdoor krijgt men echter zaad erbij, wat minder smakelijk is. In plaats daarvan kan men met behulp van een sambaltrekker er sambal van maken en trekken tot men aan het zaad is.

Hetzelfde bereikt men ook, indien men de komkommer, van de schil ontdaan, in de rondte afschild tot bij het zaad.

Rol de banden komkommer op en snijd er dunne reepjes van. Zet ze met zout bestrooid in een vergiet, verzwaard door een bord met gewicht, 1 à 1½ uur weg. Wring ze dan nog goed uit, giet er sterken azijn over en wat peper,

Wat zullen wij eten?

Maandag: Jachtschotel van vleesch-resten.

Dinsdag: Rabarber met custard.

Kalfsgehakt met gestoofde tomaten.

Rijstebrij.

Woensdag: Varkenscarbonaden met

Chineesche kool.

Appelbeignets.

Donderdag: Runderrolletjes met

gestoofde selderij.

Vruuchtensla.

Vrijdag: Roereieren met tomaten.

Gekookte schartong met

garnalensaus.

Bitterkoekjesvla.

Zaterdag: Bloemkool met gebraden

saucijzen.

Fruit.

Zondag: Ossestaartsoep.

Varkensoesters met dop-

erwten uit blik.

Koffiecrème met biscuits.

De witte of de zwarte?

elke van de twee potten kiest U?

Beide houden dezelfde werkzame bestanddeelen in, welke door hun diepe werking de gezondheid van de huid verzekeren, den strijd aanbinden tegen de aanvallen van den ouderdom en U een aantrekkelijk en verzorgd uiterlijk geven.

Echter...

CRÈME SIMON

wordt opgenomen door een lichte massage der nog vochtige huid, welke zij versterkt en dadelijk soepel en mooi maakt. Men kan dus de intensiteit der werking regelen. Deze crème beschermt U overdag en werkt weldadig des nachts. Onmisbaar voor iedereen bij het toilet. Crème Simon is 'n ware familiecrème

CRÈME SIMON M. A. T.

gemakkelijk in het gebruik, verleent direct en zelfs aan de meest vette huid een heerlijk matte teint. Zij verzacht en verfraait de trekken van het gelaat en biedt een frissche, gezonde en houbare basis voor het poeder. Crème Simon M.A.T. is in den waren zin een weldadig schoonheidsmiddel

Beide potten hebben een grooten inhoud en zijn geheel gevuld

Alleenvertegenwoordigers voor Nederland:
Etablissements R. Barberot N.V.
Den Haag - Bezuidenhout 381

WAT 'N SAAIE BOEL!

